

எங்கும் ஒலிக்கிறது காற்று

கூட 2011

கன்டா கலை இலக்கியமலர்

எங்கும் ஒலிக்கிறது காற்று

கூர் 2011

கன்டா கலை இலக்கிய மலர்

முகவரி: ngr12704@rogers.com

எங்கும் ஒலிக்கிறது காற்று

(கூர் 2011)

இதழ் -8

பதிப்பு 2011 தை

ஆசிரியர் தேவகாந்தன்

bdevakanthan@yahoo.com

துணைஆசிரியர் டானியல் ஜீவா

danieljeeva@hotmail.com

வெளியீடு இலக்கு.

F-3,கணேஷ் ரோயல்,

2. பஜனக்கோவில் தெரு.

சென்னை 600 091

கூர் கலை இலக்கியவட்டம்,

102/ Huntingdale Blvd.,

Toronto, ON M1W 1T1,

Canada

தொடர்புகள்:

e-mail:**korcircle@gmail.com**

அட்டைவடிவமைப்பு:

நிர்மலதா ரவி

உதவி:

ஜே. சகாயமேரி

**Printed at Mani Offset,
Chennai**

பதிவுகள்.காம்

‘அனைவருடனும் அறிவினைப் பகிர்ந்துகொள்வோம்’ என்ற தாரக மந்திரத்தோடு எழுத்தாளர் திரு.வ.ந.கிரிதரனை ஆசிரியராகக்கொண்டு 2000இலிருந்து வெளிவரும் இணைய இதழ் பதிவுகள். கதை,கட்டுரை,கவிதை,நாவல், மொழிபெயர்ப்பு, கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் பற்றிய தகவல்கள், சூழல்,அறிவியல்,நூல் அறிமுகம்,விமர்சனம், சினிமா,அரசியல் எனப்பல்வேறு விடயங்களைத் தாங்கி வருகிறது பதிவுகள்.ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து அமெரிக்காவரை உலகளாவியரீதியில் வாசகர்களைக் கொண்டது பதிவுகள். பதிவுகளின் இணையதள முகவரி : <http://www.pathivukal.com> மின்னஞ்சல் முகவரி: ngiri2704@rogers.com

உள்ளே

1. 'செங்குடித் தலைமகன் சியாட்டில்'	9	11. 'யுத்தம்'	111
-மணிவேலுப்பிள்ளை		-தேவகாந்தன்	
2. 'ப்யூலிப் பூ'	16	12. 'நேர்காணல் கறுப்பி' (சுமதிருபன்)	122
அ. முத்துலிங்கம்		சந்திப்பு தேவகாந்தன்.	
3. 'நூலில் அகப்பட்டசொல்'	22	13. 'நாடோடிகள்'	136
-ர.பெல் எஸ்.வி.		-சல்பிகா	
4. 'தூங்குவதுபோலும் சாக்காடு(கவிதை)'	33	14. 'திருமாவளவன் கவிதைகள்'	140
-மஷு		-திருமாவளவன்	
5. 'அடோம் இகோயன்'	34	15. 'ஆளற்றபோர்முனைகளில்'	144
-ரதன்		-வெங்கட் ரமணன்	
6. 'புலம்பெயர்தலும், புலம்பெயர் இலக்கியமும், தமிழரும்'	57	16. 'பறந்தபோன இரு மரங்களும் பச்சையமிழந்தகாடுகளும்'	156
-வ.ந.கிரிதரன்		-இளங் கோ	
7. 'எந்தெல்லாம் சிலவும்'	74	17. 'இக்டோமியின் போர்வை'	174
-தமழ்ந்தி		-சித்தகலஜா	
8. 'முகவரி'	83	(மொழிபெயர்ப்பு லதாராமகிருஷ்ணன்)	
-ஷீட் ஸஹதர்		18. 'பள்ளம்'	180
(மொழிபெயர்ப்பு என்.கே.மகாலிங்கம்)		-மெலிஞ் சிமுத்தன்	
9. 'உத்தரவாதமானவியாபாரங்கள்'	101	19. 'பெண் துறவி'	187
-அருண் மொழிவர்மன்		-டானியல் ஜீவா	
10. 'மேமாதம் (கவிதை)'	110		
-நந்தாகந்தசாமி			

“ ஒரு மனித உயிர்கூட பட்டினி கிடக்காதநிலை
 ஏற்படும்வரை, ஒரு மனித உயிர் கூட துண்புறுத்தப்பட்டு
 உருக்குலைக்கப்படாதநிலை உருவாகும்வரை, ஒரு
 மனிதஉயிர்கூட போரில் சாகும்படி
 நிர்ப்பெந்திக்கப்படாதநிலை தோன்றும்வரை,ஒரு
 நிரபராதிகூட சிறையில் வாடும் நாள் ஏற்படாதவரை,
 ஒருவரேனும் தனது நம்பிக்கைகளுக்காக சித்திரவதை
 செய்யப்படாத நாள் வரும் வரை எமது பணி

முழுமையடைப் போவதில்லை

”

-வியோனார்ட் பெல்டியர் (*Leonard Peltier- A member of American Indian Movement)*

கூர் 2011 திட்டமிட்டபடி 2011 ஆம் ஆண்டில் முடிந்திருப்பதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. ஓவ்வொரு கூர் கலை இலக்கியத் தொகுப்புப் போலவுமே இதற்காகவும் நிறைய உழைக்க வேண்டியிருந்த சிரமத்தின் பலனாக இந்த மகிழ்ச்சியையே கவீகரித்துக் கொள்வதைச் சொல்லிக் கொண்டு மேலே செல்லலாம்.

சென்ற கூர் 2010 தொகுப்பு ‘குளிர்கால இதழ்’ என்ற அடையாளத்தைத் தாங்கி வெளிவந்திருந்தமை, அந்த ஆண்டு ‘ஒரு கோடைகால இதழை’ முன்னனுமானம்

செய்ய வைத்திருக்க முடியும். மெய், அப்படியான ஒரு திட்டம் எம்மிட மிருந்ததுதான். ஆனாலும் முடியாது போய்விட்டது. ஆண்டுக்கு ஒரு தொகுப்பே இயலும் என்று என்மை ஆரம்பத்திலேயே வெளிவர நாமே சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு இவ்வாண்டின் இதழான ‘எங்கும் ஒலிக்கிறது காற்று’ என்ற தலைப்பிலான தொகுப்பைக் கொண்டு வருகிறோம்.

இறுதிப் போரின் பின்னால் இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்து சென்றிருக்கின்றன. எமது இரவுகள் ஏரிவதிலிருந்து இன்னும்

மீளாமலே இருக்கின்றன என்பது பெரும் சோகமான சங்கதி. எந்த நிகழ்வும் நம்பிக்கை அளிப்பதாக இல்லை. எமக்கே இப்படி யெனில் புலத்தில் வாழும் மக்களின் நிலை சொல்லும் தரமானதில்லை. என்ன செய்ய முடியுமென நிர்க்கதியாக இருந்துவிடக் கூடாதென்பது சரியேயென்றாலும், அதைத் தவிர எதுவும் செய்ய முடியாதிருப்பதே யதார்த்தம். இரவின் ஏரிவுகள் பகவின் கோடும் வெம் மைகளாகக் கழிந்து கொண்டிருக்கும் எமது வாழ் வில் அடக்கமுடியாத குரலொன்று என்றும் காற்றில் எழுந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

அதன் கவிதை வடிவம் தான் சேரனின் 'எங்கும் ஓலிக்கிறது காற்று, எனது நிலம்... எனது நிலம்.' என்ற வரிகள். என்றென்றும் போலில்லாமல் இப்போதெல்லாம் இன்னும் இதன் அர்த்தமும், தொனிப்பும் என்னுள் வலுப்பெற்று வருவதாக என்னால் உணர முடிகிறது. நிலமென்பது மன் மட்டுமேயல்ல. அது தரையும் நீரும் காற்றும் மரங்களும் பறவைகளும் மக்களுமென்றுகூட விரிந்து விரிந்து செல்லக்கூடியது.

ஒரு மக்களினத்தின் இருப்பு என்பது முதன் முதலாக அதன் பூர்வீகமான நிலம் சார்ந்தது. நிலத்தின் மீதிருந்தே மக்களினமும், மொழியும் கூட கட்டமைவாகின்றன. நிலத்தைத் தேடும் நெஞ்சுகளின் வலியை எப்படி விளக்கிவிடமுடியும். ஆனால் அத் தேடலின் மூர்த்தன்யத்தை நாம் அடையாளப்படுத்த முடியும். அதன் வீச்சை கோடி காட்டமுடியும். 'எங்கும் ஓலிக்கிறது காற்று எனது நிலம் எனது நிலம்' என்ற கவிதை வரி இந்த இரண்டினையும் தவறாமல் செய்திருப்பதாக நாம் நிச்சயமாக

நம்புகிறோம். இவ்வாண்டுத் தொகுப்பினுக்குத் தலைப்பாக இந்த அடிகளை நாம் தேர்ந்தெடுத்ததின் காரணம் இதுவே.

இந்தத் திண்ணங்களுக்கும், மரபார்ந்த விருப்பங்களுக்கு மிடையே ஒரு சஞ்சலத்தைக் கிளர்த்தி விட்டிருக்கிறது இந்தத் தொகுப்பில் மணிவேலுப் பிள்ளையினால் மொழியாக்கம் செய்யப் பட்டுள்ள 'செங்குடித் தலைமகன் சியாட்டில்' என்ற தலைப்பிலான சியாட்டிலின் உரையொன்று.

வடஅமெரிக்கா முழுவதுமே தொல்குடி களான செவ்விந்தியருக்குச் சொந்தமானதாக இருந்தகாலம் இருந்தது. இயற்கை வழியில் தொல்பழங் குடியான தமிழினம்போல் வாழ்ந்த இந்த மக்களினம் இன்றைய இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் மொழிகளும் சிதைவடையப்பெற்று, என்னிக்கையிலும் மிகச் சிறுதொகையாகி ஆழிநிலை உற்றிருக்கிறது.

கனடாவில் ஆழிநிலையுற்ற மொழிக்கு ஒர் உதாரணம் குதேனை (Kutenai). இன்றைய நிலையில் இம் மொழியைப் பேசுகின்ற மக்களின் தொகை 30-40 என ஒர் ஆய்வறிக்கை கூறுகிறது. இன்னோரு செங்குடிப் பழைய மக்களின் மொழியான திலிங்கிற (Tlingit) மொழியைப் பேசுவோரின் தொகை ஒரு நூற்றுக்கும் குறைவானதே.

ஜக்கிய அமெரிக்காவின் ஆரம்ப வரலாறு செவ்விந்தியரின் செவ்விரத்தத்தால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பிற்பகுதி வரலாறு ஆப்பிரிக்காவின் கறுப்பு மனிதர்களின் ரத்தத்தால். ஜக்கிய அமெரிக்கா தோன்றிய தேசமில்லை மாறாக அது உருவாக்கப்பட்டதேசம். அது வெற்றி

கொள்ளப்பட்டும், உடன்படிக்கைகளால் ஒரு மக்களினத்தை அதன் வாழிடத்திலிருந்து வேறோரு இடத்துக்குப் புலம் பெயர வைத்ததின் மூலமாகவும், விலை கொடுத்து வாங்கியதன் மூலமாகவும் உருவாக்கப் பட்டது. கனடா இதிலிருந்து அதிகம் வித்தியாசப்பட்டுப் போகவில்லை இந்த விஷயத்தில்.

இதை இந்தளவில் நிறுத்திவிட்டு செங்குடித் தலைமகன் சொல்லியசேதி பற்றிய விஷயத்துக்கு வருவோம். இகுவாமிஷ் இனத்தின் தலைவரான சியாட்டில், தொடர்ந்தேர்ச்சியான வெள்ளையினத் தவருடான சண்டைகளில் மாண்டு மடிவதைத் தவிர்க்க, வெள்ளையரின் புதிய அரசு 1855 இல் முன்வைத்த Point Eliot என்ற புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தை ஏற்று கால காலமாய் வாழ்ந்து வந்த தமது பூர்வீக நிலத்தைவிட்டு தமக்காக வெள்ளையரசு ஒதுக்கிய புதிய நிலத்தில் சென்று குடியேறுகிறார்கள்.

இந்த இடத்திலே தான் சியாட்டிலுக்கு தலை சாய்த்து அஞ்சலி செய்யத் தோன்றுகிறது. தனது மக்களின் வாழ்வினைக் காப்பதற்காக, நிலத்தை நீங்கும் சியாட்டிலின் முடிவு, நிலத்தை விடவும் மக்களே முதலில் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்கள் என்ற தத்துவத்தை இந்த உலகுக்கு முதன்முதலாய் முன்மொழிகிறது.

நிலத்தை, அந்நிலத்தில் வாழும் மக்களுக்கு அடுத்த படியாகவே சியாட்டில் வைத்திருப்பினும், அவர் அந்நிலத்தைப் பிரிந்த காலகட்டத்தில் ஆற்றிய உரை கவனம் கொள்ளத் தக்கது. நிலத்தை அம் மக்கள் நேசித்த வண்மையை

தெளிவாகக் காட்டுகிறது அவ்வுரை. மொழிபெயர்ப்பும் அவ்வளவு அற்புதமாக கட்டுரையின் உயிரையே உருவியெடுத்து வந்து ஒரு கவிதையைப் போல படைத்திருக்கிறது.

பூர்வீக மக்களினங்கள் சிறுகச் சிறுகஅழிக்கப்பட்டு வரும் இன்றைய காலகட்டத்தில், அதன் நினைவுறுத்தலுக்காக இப்பெற்றிருப்பதே தொகுப்பின் அட்டைப் படம். பூர்வ இனக்குடிகளான செவ் விந்தியரின் உலக மகாயுத்தங்களிலான பங்களிப்பின் ஞாபகமாகவும், சமாதானத்தின் அம் சமாகவும் ஒட்டாவாவிலுள்ள கான் பெடரேஷன் பார்க்கில் இடம் பெற்றுள்ள சிலையின் புகைப்படம் இது.

பல்வேறு அர்த்தங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு நிற்கின்றது சிலை. நமக்கானதையும்தான்.

நாம் பிடிவாதமாகக் கற்றுக் கொள்ள மறுத்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ என்று பலகாலைகளில் நான் சிந்தித்ததுண்டு. யுத்தங்களும், அழிவுகளும், வளங்களின் இடிப்புகளும் எனக்கு இதைத்தவிர வேற்றையும் புகட்டுவதாக இல்லை. இந்த நிலையில்தான் நாம் தொடரப் போகிறோமா என்பதை, உலக பூர்வீக குடிகளின் அழிநிலைகளிலிருந்து இனியாவது நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்த தொகுப்பை இன் னும் சிறப்பானதாகச் செய்ய நிச்சயமாக முயல்வோமென்பதை, இந்தத் தொகுப்புக்குக் காட்டப்படும் வாசக, விளம்பர ஆதரவு களிலிருந்து நம்பிக்கையெழுச்சி கொண்டு நாம் உறுதியளிக்கிறோம்.

-தேவகாந்தன்

ஓரே நேர்த்தில் இரண்டு கலைவிழாக்கள் ஒழுங்கு செய்யப்படுவதைத் தவிர்க்க உங்கள் கலை விழாக்களை முன்கூட்டுயே 'இணையம்' இணையத் தளத்தில் பதிவு செய்து விடுவார்கள். உங்கள் விழாவின் திகழியைத் தீர்மானிப்பதற்கு முன்பு இணையத்தைப் பார்த்து அந்த திகழியில் வேறு நிகழ்ச்சிகள் ஏற்றும் உள்ளாறு என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். நிங்கள் செல்லவிருக்கும் விழா, நிகழ்வுகள் சம்பந்தமான தகவல்களை இணையத்தைப் பார்த்து அறிவதுடன், நிகழ்வு நடைபெறும் இடங்கள் வரைபடத்தையும் இணையத்தில் பார்க்கலாமும். இது முற்றிலும் இலவசமான சேவை.

inayam.net

T. 416 400 6 406 • F. 416 849 0594

www.inayam.net, info@inayam.net

PO Box 63581, Woodside Square, 1571 Sandhurst Circle, Toronto, ON, M1V 1V0

www.inayam.net

சௌங்குடித் தலைமகன்

சியாட்டில் ஆற்றிய உரை

மணிவேலுப்பிள்ளை

சியாட்டில்

(1786-1866)

வடஅமெரிக்காவின் பூர்வ
இனக்குடியான சுகுவாமி

ஷின் தலைமகன்
சியாட்டில் பிறந்த ஆண்டு

1786. இவருக்கு ஆறு
வயதாயிருக்கும்போதுதான்

கப்ரின் ஜோர்ஜ் வான்
ஜவரின் கப்பல் சுகுவாமிச்
கடலெல்லைக்குள் நுழைந்து
அவர்களது பெயின்
பிரிட்ஜ் என்ற தீவின்
கரையோரத்தில் நங்கூர
மிட்டது. தந்தையின்
இனமான சுகுவாமிச்

மற்றும் தாயாரின் இனமான
துவாமிசுக்கும் எதிரான

“எங்கள் நிலத்தை தாங்கள் வாங்க விரும்புவதாக வாசிங் டனிலிருந்து பெருந்தலைமகன் சேதி அனுப்பியிருக்கிறார்... வானத்தையும், நிலத்தின் நேயத்தையும் எப்படி உங்களால் வாங்கவோ, விற்கவோ முடியும்? எங்களுக்கு இது ஒரு விசித்திரமான எண்ணமாகவே தென்படுகிறது. காற்றின் தூய்மையும், நீரின் பளபளப்பும் எங்கள் சொத்துக்கள் ஆகா என்றால், அவற்றை எப்படி உங்களால் வாங்க முடியும்? எனது மக்களைப் பொறுத்தவரை இந்த மண்ணின் ஓவ்வொரு கூறும் புனிதமானது. சவுக்குமரத்தில் ஓளிரும் ஊசி இலை ஓவ்வொன்றும், மணலோரம் ஓவ்வொன்றும், இருண்ட தோப்புகளைச் சூழும் புகார் ஓவ்வொன்றும், வெட்டவெளி ஓவ்வொன்றும், இரைந்துதிரியும் புழுபூச்சி ஓவ்வொன்றும் எனது மக்களின் உள்ளத்திலும் அனுபவத்திலும் ஒரு புனிதச் சின்னமாய் பதிந்துள்ளது. மரங்களின் உள்ளூரப் பாயும் சாறுகூட சௌங்குடி மக்களின் நினைவை ஏந்திச் செல்கிறது.

“எம்மவர்கள் இறந்தாலும், இந்த அழகிய நிலத்தை மறக்கப்போவதில்லை. ஏனெனில், இது சௌங்குடிமக்களின் தாய்நிலம், நாங்கள் இந்த நிலத்தின் அங்கம், இந்த நிலம் எங்கள் அங்கம். நறுமண மலர்கள் எங்கள் சகோதரிகள். மானும், குதிரையும், மாபெரும் கழுகும் எங்கள் சகோதரர்கள். பாறைச் சிகரங்கள். பசும் புல்வெளிகள், மட்டக்குதிரையின் உடற்குடு, மனிதர்..... எல்லாத் தரப்புகளும் ஒரே குடும்பத்தின் அங்கங்கள். எனவே, எங்கள் நிலத்தை வாங்க விரும்புவதாக வாசிங் டனிலிருந்து பெருந்தலைமகன் சேதி அனுப்பும்பொழுது, அவர் எங்களிடம் நிறையவே கேட்கிறார்.

“இது எங்கள் புனித நிலம். ஆறுகளிலும், ஓடை களிலும் ஓளிவீசிப் பாயும் இந்த நீர் வெறும் நீரல்ல,

வேற்றுப் பூர்வகுடிகளின்
 தாக்குதல் ஒன்றில்,
 சியாட்டின் ஆலோசனைப்
 படி வெண்ணாற்றின் மேல்
 மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தி
 எதிரிகளை அழித்துக்
 கொண்ட வெற்றிக்குப் பின்
 தமது இருபதின்மூல
 வயதளவிலேயே
 அவ்வினாங்களின்
 தலைவராகிறார் அவர்.

 புதிய குடியேறிகளான
 வெள்ளையினத்
 தவருடனான தொடர்ந்த
 தகராறு, யுத்தங்களால் தமது
 மக்கள் மாண்டு மடிவதைப்
 பொறுக்க முடியாமல்
 புதிய குடியேறிகளின்
 வெள்ளைஅரசு முன்
 வைத்த ஒரு புரிந்துணர்வு
 ஒப்பந்தத்தை ஏற்று
 கையொப்பமிடுகிறார்
 சியாட்டில். இதன்படி,
 அவர்கள் காலகாலமாய்
 வாழ்ந்து வந்த பூமியை
 விட்டு நீங்கி அவர்களுக்கு
 கென்று ஒதுக்கப்பட்ட
 வேறு பிரதேசங்களுக்குச்
 செல்ல நேர்கிறது. இதுவே
 புகழ்பெற்ற 1855இன்

இது எங்கள் மூதாதையரின் குருதி. நாங்கள் இந்த நிலத்தை உங்களுக்கு விற்றால், இது புனிதமான நிலம் என்பதை நீங்கள் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும். இது புனிதமான நிலம் என்பதையும், ஏரிகளின் தெளிந்த நீரில் புலப்படும் சாயை ஒவ்வொன்றும் எங்கள் மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் எதிர்கொண்ட நிகழ்வுகளையும் நினைவுகளையும் இயம்புவன் என்பதையும் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நீங்கள் புகட்டவேண்டும்.

"இந்த நீரின் சலசலப்பில் எனது பாட்டனாளின் குரலை நான் செவிமடுக்கின்றேன். இந்த ஆறுகள் எங்கள் சகோதரிகள். எங்கள் விடாயை அவை தீர்ப்பவை, எங்கள் படகுகளை ஏந்திச் செல்பவை, எங்கள் பிள்ளைகளை ஊட்டி வளர்ப்பவை. நாங்கள் எங்கள் நிலத்தை உங்களுக்கு விற்றால், இந்த ஆறுகள் எங்கள் சகோதரர்கள் - உங்கள் சகோதரர்கள் - என்பதை நீங்கள் நினைவில் வைத்திருக்கவேண்டும். அதனை உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நீங்கள் புகட்டவேண்டும். ஒரு சகோதரனுக்கு நீங்கள் காட்டும் அதே கணிவை, இந்த ஆறுகளுக்கும் நீங்கள் காட்டவேண்டும்.

"காலையில் எழும் கதிரவனைக் கண்டு மூடுபனி மலைகளை விட்டு ஒடுவது போல, முன்னேறிவரும் வெள்ளையரைக் கண்டு சொங்குடிமக்கள் என்றுமே பின்வாங்கிவந்திருக்கிறார்கள். எனினும், எங்கள் தந்தையின் சாம்பல் புனிதமானது. அவர்களுடைய இடுகாடுகள் எங்கள் புனித வலயங்கள். இவை எங்கள் புனிதமான குன்றுகள், மரங்கள், நிலபுலங்கள்.

"எங்கள் போக்கு வெள்ளையருக்குப் புரியாது என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். எங்களுக்கு முன்பின் தெரியாத வெள்ளையர், இரவில் இந்த நிலத்துக்கு வந்து, தங்களுக்கு வேண்டியதை எடுத்துச்செல்வர். ஆதலால், அவர்களுக்கு ஒரு நிலபுலமும், அடுத்த நிலபுலமும் ஒன்றே. நிலம் அவர்களுக்குச் சகோதரன் அல்ல. நிலம் அவர்களுக்கு எதிரி. அதனைக் கைப்பற்றிய பிறகு அவர்கள் அப்பால் நகர்கின்றனர். தமது தந்தையரின் இடுகாடுகளைப் பொருட்படுத்தாது. கைவிட்டுச் செல்கின்றனர். தமது

பொயின்ற எலியற் ஓப்பந்தமென அறியப் படுகிறது. குறிப்பிடப்பட்ட இப் பூர்வ இனக் குடிகள் நீங்கிய இடமே இன்று ஜக்கிய அமெரிக்கா விலுள்ள சியாட்டில் மாநகரமாகும். இது செங் குடித் தலைமகன் சியாட்டிலின் பெயரால் இடப்பட்டது. இங்கேதான் உலகப் புகழ் பெற்ற உரைகளுள் ஒன்றான செங்குடித் தலைமகன் சியாட்டிலின் உரை 1854இல் நிகழ்த்தப்பெற்றது. அவ்வுரையே அப்போது ஜக்கிய அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதியாக இருந்த பிராங்களின் பியர்ஸ்க்குக் கடிதமாகவும் அனுப்பப் பட்டது. அதுவே இங்கு மொழிபெயர்ப்பாகி யிருப்பது.

தந்தையரின் இடுகாடுகளையும், தமது பிள்ளைகளின் பிறப்புரிமையையும் அவர்கள் மறந்துவிடுகின்றனர். தமது தாய்நிலத்தையும், சகோதர வானத்தையும் ஆடுகளைப் போல் அல்லது ஓளிரும் மணிகளைப்போல் வாங்கியோ, கொள்ளையடித்தோ, விற்கும் பண்டங்களாகவே அவர்கள் கருதுகின்றனர். அவர்களின் பசி, நிலத்தை விழுங்கி, வெறும் பாலைவனத்தையே ஈயும் எனக்குத் தெரியாது. எங்கள் போக்கு, உங்கள் போக்கிலிருந்து வேறுபட்டது. “உங்கள் நகரங்களைக் காண்பதே எங்கள் கண்களைப் புண்படுத்துகிறது. செங் குடிமக்கள் வெறும் காட்டு மிராண்டிகள் என்பதால், அவர்களுக்கு எதுவும் புரியாது என்பதால், அப்படி நேர்கிறது போலும். வெள்ளையரின் நகரங்களில் அமைதிக்கு இடமில்லை. வசந்தகாலத்தில் இலைகள் விரிவதையோ, புழு பூச்சிகளின் சிறகுகள் சர்சரப்பதையோ செவிமடுப்பதற்கு அங்கு இடமில்லை. நான் ஒரு காட்டுமிரண்டி என்பதால், எனக்கு எதுவும் புரியாது என்பதால் அப்படி நேர்கிறது போலும். உங்கள் நகரத்து இரைச்சல் எங்கள் காதுகளை இகழ்வது போலவே கேட்கிறது. அல்லிப்புள்ளின் ஒற்றைக் கூவலையோ, அந்திப்பொழுதில் ஒரு தடாகத்தைச் சூழும் தவளைகள் புரியும் வாதங்களையோ ஒருவரால் செவிமடுக்க முடியவில்லை என்றால், அவர் வாழ்வில் என்னதான் உண்டு? நான் ஒரு செங்குடிமகன். எனக்குப் புரியவில்லை. “தடாகத்தின் (செங்குடி பிறந்தவரை) வருடி வீசும் காற்றின் மெல்லையையும், நன்பகலில் விழும் மழையில் குளித்து வீசும் காற்றின் மணத்தையும், அல்லது சுவக்குமர வாசம் கமழ்ந்துவீசும் காற்றின் மணத்தையுமே செங்குடி மக்கள் நயக்கின்றனர். செங்குடிமக்களைப் பொறுத்தவரை காற்று விலைமதிப்பற்றது. ஏனெனில் மரமும், விலங்கும், மனிதரும் - எல்லாத் தரப்புகளும் ஒரே காற்றையே பகிர்கின்றன. வெள்ளையரோ தாங்கள் சுவாசிக்கும் காற்றைக் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை. எவ்வாறு இறந்து நாட்பட்டு மரத்த ஒருவனுக்கு எதுவுமே மனக்காதோ, அவ்வாறே வெள்ளையருக்கு எதுவுமே மனக்காது. எனினும், நாங்கள் எங்கள் நிலத்தை உங்களுக்கு விற்றால்,

மொழிப்பெயர்ப்பாளர் பற்றி

சிறந்த கட்டுரையாளரும்,
மொழிபெயர்ப்பாளரு
மான மணிவேலுப்
பிள்ளையின் இதுவரை
வெளியாகியுள்ள
நூல்கள் 'மொழியினால்
அமைந்த வீடு', மற்றும்
மிலன் குந்தோவின்
நாவலொன்றினது மொழி
பெயர்ப்பான் 'மாயமீட்சி'
போன்றவையாகும்.

2009. 08. 20 இல்
இவரால்

மொழிபெயர்க்கப்பட்ட
இக்கட்டுரை கூர்
2011இல் முதல் பிரசரம்
காண்கிறது.

**"இது எங்கள் புனித
நிலம். ஆறுகளிலும்,
ஒடைகளிலும்
ஒளிவீசிப் பாடும்
இந்த நீர் வெறும்
நீரல்ல, இது எங்கள்
முதாதையரின் குருதி.**

எங்கள் காற்று விலைமதிப்பற்றது என்பதையும், தான் துணைநிற்கும் உயிரினங்கள் அனைத்துடனும் தன் உணர்வை அது பகிர்கின்றது என்பதையும் நீங்கள் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும். எங்கள் பாட்டனாரின் முதல் மூச்சை அவருக்கு ஈந்த அதே காற் ரே அவருடைய இறுதிப் பெருமூச்சையும் ஏந்தியது. எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு வாழும் உணர்வை வழங்க வேண்டியது காற்றே. நாங்கள் எங்கள் நிலத்தை உங்களுக்கு விற்றால், நீங்கள் அதனைப் புனித நிலமாக ஒதுக்கிவைக்க வேண்டும். வெள்ளையரே சென்று பசும்புல்வெளி மலர்களின் இனிமை கமழும் காற்றைத் தயக்கும் இடமாக அதனை நீங்கள் ஒதுக்கிவைக்க வேண்டும்.

"எனவே, எங்கள் நிலத்தை வாங்கும் உங்கள் என்னத்தை நாங்கள் கருத்தில் கொள்வோம். உங்கள் என்னத்தை நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டால், நான் ஒரு நிபந்தனை விதிப்பேன். வெள்ளையர் இந்த நிலத்து விலங்குகளைத் தமது சகோதரர்களாக நடத்தவேண்டும். நான் ஒரு காட்டுமிராண்டி. எனக்கு வேறு வழி எதுவும் புரியவில்லை.

"விரையும் தொடருந்திலிருந்து வெள்ளையரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட ஓராயிரம் ஏருமைகள் எங்கள் புல்வெளிப்புலத்தில் கிடந்து அழுகுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். நான் ஒரு காட்டுமிராண்டி. நாங்கள் உயிர்வாழ்வதற்காக மட்டுமே கொன்று உண்ணும் எருமையைவிட, புகைக்கும் அந்த இரும்புக் குதிரை எப்படி முக்கியமானதாய் இருக்கமுடியும் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. விலங்குகள் இல்லையேல், வெள்ளையர் என்னாவது? எல்லா விலங்குகளும் அழிந்தொழிந்தால், மாபெரும் தனிமையுணர்வினால் மானிடர் மாண்டுபோவர் அன்றோ! விலங்குகளுக்கு எது நேர்கிறதோ, அதுவே விரைவில் மனிதருக்கும் நேரும். எல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப்பினைந்தவை.

"உங்கள் பிள்ளைகள் மிதக்கும் நிலம் எங்கள் பாட்டன் மாரின் சாம்பலே என்பதை உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நீங்கள் புகட்ட வேண்டும். இந்த நிலத்தை

நிலம் எங்கள் தாய்
 என்று எங்கள்
 பின்னொகளுக்கு
 நாங்கள் புகட்டியதை,
 உங்கள் பின்னை
 களுக்கும் நீங்கள்
 புகட்டுங்கள்.
 நிலத்துக்கு நேர்வதே
 நிலத்தின் புதல்வருக்கும் நேரும். நிலத்தில் உமிழும் மனிதர் தம் மீது உமிழும் மனிதரே.

“தங்கள் தந்தையர் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அடிபணிய வைக்கப்பட்டுள்ளதை எங்கள் பின்னொகள் கண்டுள்ளார்கள்.

அவர்கள் மதிக்கும் வண்ணம், இது எங்கள் மக்களின் வாழ்வினால் நிறைந்த நிலம் என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுங்கள். நிலம் எங்கள் தாய் என்று எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நாங்கள் புகட்டியதை, உங்கள் பின்னொகளுக்கும் நீங்கள் புகட்டுங்கள். நிலத்துக்கு நேர்வதே நிலத்தின் புதல்வருக்கும் நேரும். நிலத்தில் உமிழும் மனிதர் தம்மீது உமிழும் மனிதரே.

“நிலம் மனிதருக்குச் சொந்தமல்ல, மனிதரே நிலத்துக்குச் சொந்தம். ஒரே குருதியால் இணைக்கப்பட்ட குடும்பத்தைப் போல, எல்லாம் ஓன்றுடன் ஓன்று பின்னிப் பிணைந்தவை. நிலத்துக்கு நேர்வதே நிலத்தின் புதல்வருக்கும் நேரும். வாழ்க்கைவலையை மனிதர் பின்னவில்லை. அந்த வகையில் மனிதர் ஓர் இழை மட்டுமே. அந்த வலைக்கு அவர்கள் என்ன செய்கிறார்களோ, அதையே அவர்கள் தமக்குச் செய்கிறார்கள். எனினும், எனது மக்களுக்கு நீங்கள் ஒதுக்கிய புலத்துக்கு நாங்கள் செல்லவாம் என்று நீங்கள் முன்வைத்த எண்ணத்தை நாங்கள் கருத்தில் கொள்வோம். நாங்கள் புறம்பாகவும், அமைதியாகவும் வாழ்வோம். எங்கள் எஞ்சிய நாட்களை நாங்கள் எங்கு கழிப்போம் என்பது அத்துணை முக்கியமில்லை.

“தங்கள் தந்தையர் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அடிபணிய வைக்கப்பட்டுள்ளதை எங்கள் பின்னொகள் கண்டுள்ளார்கள். எங்கள் போராளிகள் வெட்கித் தலைகுனிந்து நிற்கின்றார்கள். தோல்வியை அடுத்து சோம்பித் திரிந்து, இனிக்க உணவுண்டு, வெறிக்க மதுவுண்டு, உடலைக் கெடுத்து, பொழுதைக் கழித்து வருகின்றார்கள்.

“எங்கள் எஞ்சிய நாட்களை எங்கு கழிப்போம் என்பது அத்துணை முக்கியமில்லை. அது பல நாட்களுக்குமல்ல. இன்னும் ஒருசில நாழிகளே, இன்னும் ஒருசில மாரிகளே. முன் னொரு காலத்தில் உங்களைப் போலவே வலிமையுடனும் நம்பிக்கையுடனும் வாழ்ந்த ஒரு மக்கள் திரளின் இடுகாடுகளை நினைந்துருகுவதற்கு, அன்று இந்த நிலத்தில் வாழ்ந்த அல்லது இன்று இந்தக் காடுகளில் சிறு குழுமங்களாகத் தரியும் மகத்தான குலத்தவரின்

பிள்ளைகளுள் எவருமே எஞ்சப்போவதில்லை. எனினும். எனது குலத்தவர் மறைவதை நான் ஏன் நினைந்துருக வேண்டும்? குலங்கள் மனிதரால் ஆனவை. அவ்வளவுதான். கடவின் அலைகளைப் போல மனிதர்கள் வருவார்கள், போவார்கள்.

“நன்பருடன் நன்பர் கதைப்பது போல, வெள்ளையின் கடவுள் வெள்ளையருடன் உலவி, உரையாடுவதுண்டு. அத்தகைய வெள்ளையர் கூட பொதுவிதிக்கு விலக்கானோர் அல்லர். எவ்வாறாயினும், நாங்கள் எல்லோரும் சகோதரர்கள் ஆகலாம். பொறுத்திருந்து பார்ப்போம். எங்கள் கடவுளும் அதே கடவுளே. அதனை வெள்ளையர் ஒருநாள் கண்டுபிடிக்கக்கூடும். எங்கள் நிலத்தை நீங்கள் சொந்தமாக்க விரும்புவதுபோல், கடவுள் உங்களுக்கே சொந்தம் என்று நீங்கள் நினைக்கக்கூடும். ஆனால் கடவுளை உங்கள் சொத்தாக்க முடியாது. அவர் மனிதரின் கடவுள். அவர் செங்குடியினருக்கும் வெள்ளையருக்கும் சரிநிகராகவே கருணைகாட்டுபவர். அவரைப் பொறுத்தவரையும் இது விளைமதிப்பற்ற நிலமே. அத்தகைய நிலத்துக்கு தீங்கு விளைவிப்பது. அதனைப் படைத்தவரை அவமதிப்பதற்கு நிகர். இனி, வெள்ளையர் கூட மறையவே வேண்டும். ஒருவேளை மற்றைய குலத்தவர் அனைவரையும்விட வேகமாக மறையவே வேண்டும். எனினும், நீங்கள் மாஞும் வேளையில் ஓளிவீசவீர்கள். உங்களை இந்த நிலத்துக்குக் கொண்டு வந்து, ஏதோவொரு விசேட நோக்கத்துக்காக, இந்த நிலத்தையும், மக்களையும் உங்கள் ஆட்சிக்கு அடிப்படுத்திய கடவுளின் வலிமையால், நீங்கள் மாஞும் வேளையில் ஓளிவீசவீர்கள். அந்த விதி எங்களுக்கு ஒரு புதிராகவே தென்படுகிறது.

“எருமைகள் எல்லாம் எப்பொழுது கொன் ரொழிக்கப்படும், காட்டுக் குதிரைகள் எல்லாம் எப்பொழுது வீட்டுக் குதிரைகளாக்கப்படும். மானுட மணம் கமமும் காட்டின் மூலைமுடுக்குகளும், முற்றிய குன்றுகளின் கண்கவர் தோற்றமும் தந்திக்கம்பிகளால் எப்பொழுது கறைப்படுத்தப்படும் என்பது எங்களுக்குப் புரியவில்லை.

**எங்கள் நிலத்தை
நீங்கள் சொந்தமாக்க
விரும்புவது போல்,
கடவுள்
உங்களுக்கே
சொந்தம் என்று
நீங்கள் நினைக்கக்
கூடும். ஆனால்,
கடவுளை உங்கள்
சொத்தாக்க
முடியாது. அவர்
மனிதரின் கடவுள்.**

இந்த நிலத்திலிருந்து
 இறுதிச் செங்குடிமகன்
 மறைந்த பின்னரும்,
 எங்களைப் பற்றிய
 நினைவு என்பது
 எங்கள் புல்வெளிப்
 புலத்தைக் கடந்து
 செல்லும் ஒரு முகிலின்
 நிழலாய் மாறிய
 பின்னரும், இந்தக்
 காடுகளும்
 நீர்நிலையோரங்களும்
 எனது மக்களின்
 ஆவிகளைப்
 பேணிக் காக்கும்.

செங்குடிமக்களைப்
 பொறுத்தவரை காற்று
 விலைமதிப்பற்றது.
 ஏனெனில் மரமும்,
 விலங்கும், மனிதரும்
 எவ்வாத் தரப்புகளும்
 ஒரே காற்றையே
 பகிர்கின்றன.

புதர் எங்கே ஒழிந்துபோயிற்று? கழுகு எங்கே ஒழிந்துபோயிற்று? வேட்டைக்கும். வேகம்கொண்ட மட்டக் குதிரைக்கும் விடைகொடுப்பது என்பது என்ன? அதுவே வாழ்வின் முடிவு, அதுவே பிழைப்பின் தொடக்கம்.

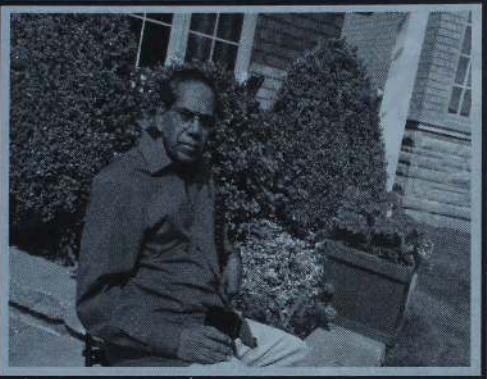
“எனவே, எங்கள் நிலத்தை வாங்கும் உங்கள் எண்ணத்தை நாங்கள் கருத்தில் கொள்வோம். அதற்கு நாங்கள் உடன்படுவோம். என்றால், நீங்கள் உறுதியளித்த ஒதுக்குப்புலத்தில் எங்கள் குறுகிய வாழ்நாளை நாங்கள் விரும்பியவாறு கழிக்கலாம். பிறந்த குழந்தை அதன் தாயின் இதயத்துடிப்பை நேசிப்பது போல, இந்த நிலத்தை நாங்கள் நேசிக்கின்றோம்.

“ஆதலால், இந்த நிலத்திலிருந்து இறுதிச் செங்குடிமகன் மறைந்த பின்னரும், எங்களைப் பற்றிய நினைவு என்பது எங்கள் புல்வெளிப்புலத்தைக் கடந்துசெல்லும் ஒரு முகிலின் நிழலாய் மாறிய பின்னரும், இந்தக் காடுகளும் நீர்நிலையோரங்களும் எனது மக்களின் ஆவிகளைப் பேணிக் காக்கும். எனவே, எங்கள் நிலத்தை நாங்கள் உங்களுக்கு விற்போம். நாங்கள் நேசித்தவாறு அதனை நேசியுங்கள். நாங்கள் பராமரித்தவாறு அதனைப் பராமரியுங்கள். இந்த நிலத்தை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளும்பொழுது, அது எப்படி இருக்கிறதோ, அப்படியே அதனைப் பற்றிய நினைவை உங்கள் உள்ளத்துள் பேணிவைத்திருங்கள். எங்கள் அனைவரையும் கடவுள் நேசிப்பதுபோல, உங்கள் பிள்ளைகளுக்காக, இந்த நிலத்தை இதயழுர்வமாக நேசித்துப் பேணுங்கள்.

“எங்கள் கடவுளும் அதே கடவுளே. அவரைப் பொறுத்தவரையும் இது விலைமதிப்பற்ற நிலமே. வெள்ளையரும் பொதுவிதிக்கு விலக்காக முடியாது. எவ்வாறாயினும், நாங்கள் அனைவரும் சகோதரர்களாக விளங்கலாம். பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.”

ட்யூலிப் පු

அ. முத்துவிங்கம்

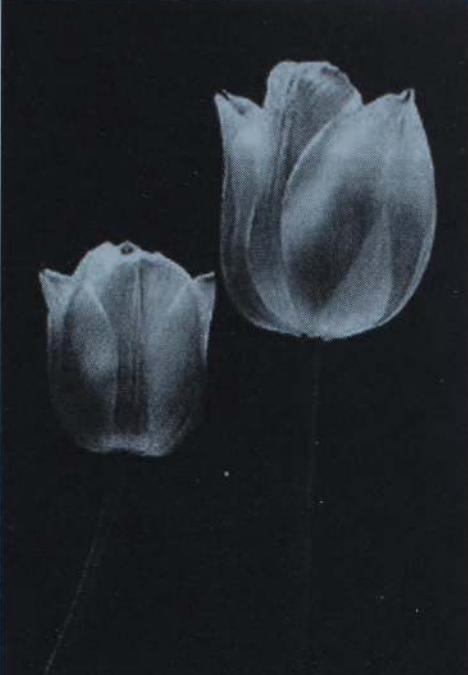
அ. முத்துவிங்கம்

புலம்பெயர்ந்து
கனடாவில் வாழும்
ஈழத்து
எழுத்தாளர்களில்

அ. முத்துவிங்கம்
தனித்துவமானவர்.

1964இல் 'அக்கா' சிறு
கதைத் தொகுப்புடன்
தொடங்கிய இவரின்
படைப்புப் பயணம்
நேடியது. 'திகடசக்ரம்',
'வம்சவிருத்தி',
வடக்குவீதி,
'மகாராஜாவின்
ரயில்வண்டி', 'அங்கே
இப்ப என்ன நேரம்',
'பூமியின் பாதி வயது'
'உன்மை கலந்த
நாட்குறிப்புகள்'
போன்ற இவரது
நால்கள்.

சிறுவயதிலே நான் முதலில் அறிந்த வெளிநாட்டுப் பු ட்யூலிப்தான். அதன் அழகே நிறமோ மணமோ எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. எங்களுக்கு பாடப் புத்தகமாக The Black Tulip என்ற நாவலை யாரோ ஓர் ஆசிரியர் வைத்துவிட்டார். ஒரு வருடமாக ஆராய்ச்சி செய்து எப்படித்தான் இந்த நாவலை அவர்கள் டுபிடித் தாரோ தெரியாது. ஆங் கிலத்தை முழுமனதோடு வெறுக்கவைத்தது அந்தப் புத்தகம்தான். எல்லா வார்த்தைகளும் தனித்தனியாக தெரிந்த வார்த்தைகளாக இருக்கும். ஆனால், வசனம் மாத்திரம் விளங்காது. உலகத்திலே பலவிதமான நிறங்களில் ட்யூலிப் பூக்கள் வந்துவிட்டன. சிவப்பு, மென்சிவப்பு, மஞ்சள், ஊதா, வெள்ளை என்று பல வர்ணங்கள் இருந்தாலும் கறுப்புநிற ட்யூலிப்பை ஒருவரும் கண்டு பிடிக்கவில்லை. ஹொலாந்து நாட்டு அரசர் ஒரு போட்டிவைக்கிறார். கறுப்பு ட்யூலிப் பூவைக் கொண்டு வருபவருக்கு ஒரு லட்சம் கில்டர் பணம் பரிசு. ஒருவர் கறுப்புநிறப் பூவை உருவாக்கும் ரகஸ்யத்தைக் கண்டு பிடித்து அதை எழுதிவைத்துவிட்டு இறந்து விடுகிறார். அவருடைய மகன் சிறையில் அடைக் கப் பட்டிருக்கிறான். மகனும் காதலியும் சேர்ந்து கறுப்பு ட்யூலிப்பை உண்டாக்கி பரிசுப்பண்த்தை வென்று விடுகிறார்கள். இதுதான் கதை. மீதியெல்லாம் மறந்து விட்டது. முதன்முதல் நான் வெளிநாட்டுக்கு பயணமான போது ஹொலாந்து நாட்டில் ட்யூலிப் பூக்களைப் பார்த்தேன். நாவலில் சொல்லியிருந்த மாதிரி உலகத்தில் எத்தனை வர்ணங்கள் இருந்தனவோ அத்தனையிலும் அங்கே பூக்கள் பூத்துக்கிடந்தன. ஹொலாந்து தேசம் ட்யூலிப்புகளுக்கு பேர்போனது. வசந்தத்தை வரவேற்கும் பூக்கள் அவைதான். அவை இல்லாவிட்டால் வசந்தமே

இல்லை. அத்தனை அழகாக இருக்கும். ஒரு காலத்தில் ஹொலாந்தில் ட்யூலிப் பூக்களுக்குப் பெருமதிப்பு இருந்தது. அரசர்களும் தனவந்தர்களும் வியாபாரிகளும் அவற்றை அடித்துப் பிடித்து வாங்கினார்கள். அது உயர்குடியின் சின்னமாகி அதன் விலை ஏறிக்கொண்டே போனது. ஒரு ட்யூலிப் முளையை காலையில் வாங்கினால் அதன் விலை மாலையில் இரட்டிப்பானது. பலர் ட்யூலிப் முளைகளை தோட்டத்தில் நடாமல் முளையாக விற்றே பணம் சம்பாதித்தார்கள். தங்கத்தை வீட்டிலே பதுக்கி வைப்பதுபோல முளைகளைப் பதுக்கிவைத்தார்கள். ஒருநாள் கப்பல் தலைவன் ஒருவன் துறைமுகச் சந்தையில் ட்யூலிப் முளையை பார்த்துவிட்டு அதை வெங்காயம் என நினைத்து தூக்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டான். பிறகு பார்த்தால் அதன் விலை அவனுடைய கப்பலுக்குச் சமானமாக இருந்தது. அவன் அதற்கு ஈடாகத் தனது கப்பலையே கொடுக்க வேண்டி நேர்ந்தது என்று ஒரு கதையுண்டு. ஆனால் ஒரு நாள் விலைகள் சடாரென்று சரியத் தொடங்கின. பதுக்கிவைத்த செல்வந்தர்களும் வியாபாரிகளும் ஓர் இரவில் ஆண்டியானார்கள். அதுவே உலகத்தின் முதல் குழிழ்வெடிப்பு என்று பொருளாதார நிபுணர்கள் சொல் வார்கள். நான் கண்டாவுக்கு குடிபெயர்ந்தபோது ட்யூலிப் வளர்க்கவேண்டும் என்ற ஆசை இயற்கையாக எழுந்தது. எப்படியும் என்னுடைய தோட்டத்தில் வித விதமான வர்ணங்களில் ட்யூலிப் பூக்களை வளர்ப்பது என்ற முடிவிலிருந்தேன். ஆனால், எப்படி என்பதுதான் தெரியவில்லை. கண்டாவில் எப்போ பூக்கள்றுகள் விற்கும் கடைக்குப் போய் ட்யூலிப் என்று கேட்டாலும் அவர்கள் பதில் ‘இல்லை’ என்றே இருக்கும். நான் பார்த்த எல்லா வீட்டுத்தோட்டங்களிலும் ட்யூலிப் பூக்கள் பூத்துக்குலுங்கின. இரண்டு வருடங்கள் இப்படி வீணாகக் கழிந்தன. மூன்றாவது வருடம்தான் ரகஸ்யம் பிடிபட்டது. ட்யூலிப் கன்றுகளை வாங்கி நடமுடியாது. ட்யூலிப் முளைகளைத்தான் வாங்கி நடவேண்டும். அப்போதுதான் பூக்குமென்றார்கள். ‘சாரி’ என்று கடைக்குப் போனால் அவர்கள் ஒக்டோபர் அல்லது

ஹொலாந்து தேசம்
ட்யூலிப்புகளுக்கு
பேர்போனது.
வசந்தத்தை
வரவேற்கும் பூக்கள்
அவைதான். அவை
இல்லாவிட்டால்
வசந்தமே இல்லை.

கன்டாவில் கேக் வாங்கினால் இலவசமாக வாழ்த்து எழுதித் தருவார்கள். இரண்டு பக்கட் அரிசி வாங்கினால் ஒரு பக்கட் இலவசம். மடிக் கணினி வாங்கினால் உறை இலவசம். அதுபோல முளை வாங்கிய போது இலவசமான அறிவுரைகள் தந்தார்கள்.

நவம்பர் மாதங்களில்தான் அவற்றை விற்பார்கள் என்பது தெரிந்தது. இப்படியாக இமுபட்டு தவணை முறையில் ட்யூலிப் வளர்ப்பு பற்றிய அறிவு பெற்றேன். ஓர் ஒக்டோபர் மாதத்துக் கடைசியில் முளைகளை வாங்கி தோட்டத்தில் குழிதோண்டி நட்டேன். கன்டாவில் கேக் வாங்கினால் இலவசமாக வாழ்த்து எழுதித் தருவார்கள். இரண்டு பக்கட் அரிசி வாங்கினால் ஒரு பக்கட் இலவசம். மடிக் கணினி வாங்கினால் உறை இலவசம். அதுபோல, முளை வாங்கியபோது இலவசமான அறிவுரைகள் தந்தார்கள். எத்தனை அடி ஆழத்தில் நட வேண்டும், எவ்வளவு இடைவெளி விடவேண்டும், என்றெல்லாம் சொல்லித் தந்தார்கள். அந்த வருடம் நவம்பரிலேயே பனி பொழியத் தொடங்கிவிட்டது. மிகவும் கடுமையான பனிக்காலம். இரண்டடி, மூன்றடி உயரத்துக்கு தோட்டத்திலே உறைபனி பாளம் பாளமாக வளர்ந்தது. முளைகள் அத்தனை பனிக்குக் கீழே புதைந்துபோய்கிடந்தன. ட்யூலிப்பைப் பற்றி மறந்துபோனேன். ஏப்ரல் மாதம் புதுவருட நாள் காலையில் பூமியைப் பின்து வெளியே வந்து பூக்கள் வெடித்தன. நான் கனவு கண்ட அத்தனைப் பூக்களும் அங்கே காற்றில் ஆடின. மஞ்சள், சிவப்பு, மென்சிவப்பு, ரத்தச்சிவப்பு, வெள்ளை, ஊதா என்று அவை வசந்தத்தை வரவேற்றன. இதனிலும் சிறந்த பூக்கள் உலகத்தில் இல்லை என்று என்னை என்னவைத்தன. இந்த வருடமும் நான் ஒக்டோபரில் ஊதா, மஞ்சள், வெள்ளை மற்றும் சிவப்பு என்று பல நிறங்கள் தரும் முளைகளை வாங்கினேன். விற்பனைப் பெண் அவற்றை நடுவதற்கு மாதக் கடைசிதான் நல்ல சமயம் என்று சொன்னார். 'நீண்ட பனிக்காலம் பாதகம் இல்லையா?' என்று மீண்டும் கேட்டு வைத்தேன். 'எவ்வளவு காலம் பனியில் புதையுண்டு கிடக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு நல்லது. நிலத்தின் கீழே யிருக்கும்போது அது சும்மா இருப்பதில்லை. தன் சக்தியை சேர்கித்துக்கொண்டே இருக்கும். சமயம் வரும்போது முழுவீச்சோடு மண்ணை உதறி மேலே வரும், என்றார்.' ஹேர்மன் மெல்வில் என்பவர் மோடிடக்

நிலத்தின் கீழே
 யிருக்கும் போது
 அது சும்மா இருப்ப
 தில்லை. தன்
 சக்தியை சேகரித்துக்
 கொண்டே இருக்கும்.
 சமயம் வரும்போது
 முழு வீச்சோடு
 மன்னை உதறி
 மேலே வரும்

என்ற புகழ் பெற்ற நாவலை எழுதினார். அந்த நாவலின் முக்கிய கதாபாத்திரம் மோபிடிக் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு திமிங்கலம்தான். 700 பக்கம் கொண்ட நாவலில் முதல் 500 பக்கங் கருக்கு மோபிடிக் தோன்றுவதேயில்லை. அவ்வளவு நேரமும் வாசகர்கள் பொறுமையோடு படிக்கவேண்டியது தான்... இதே மாதிரித்தான் சிலப்பதிகாரத்திலும் கிட்டத்தட்ட மூன்றில் இரண்டு பகுதி முடிந்த பிறகுதான் கண்ணகி என்ற பாத்திரம் உயிர்பெறுகிறது. கண்ணகியின் தோழி தேவந்தி 'வா, கோயிலில் போய் நீராடி வேண்டலாம்' என்று கேட்டபோது கண்ணகி ஒரு சொல்லில் 'பீடன்று' என்று கூறி மறுக்கிறாள். கோவலன் மாதவியிடமிருந்து பிரிந்து கண்ணகியிடம் வந்தபோது கூட கண்ணகி மூன்று வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள். 'சிலம்புகள் உள்ளன, எடுங்கள்.' அடுத்து அவள் கோவலனிடம் பேசியது 'மதுரை வந்துவிட்டதா?'. பின்னர் கோவலனுக்கு உணவு படைத்தபோது 'சாப்பிடுங்கள்' என்றாள். அவர்கள் கடைசியாக ஒன்றாய் இருந்த இரவு மாத்திரம் சில வரிகள் பேசினாள். அதிலேதான் 'போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தோ' என்ற புகழ்பெற்ற வரி வருகிறது. இப்படி அடக்கமானவளாக, ஒன்றும் பேசாத மௌனியாக, வெகுளியாக கண்ணகி சித்தரிக்கப்படுகிறாள். நாடு கான் காதையில் ஒரு சின்னக் கோடி காட்டப்படுகிறது. கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரைக்கு போவதற்குப் புறப்பட்டு புகார் நகரத்து கோட்டையையும் அகழி யையும் கடந்ததும் கண்ணகி ஆவலோடு கேட்கிறாள், மதுரை வந்துவிட்டதா? என்று. கோவலன் சிரித்தவாறு 'இன் னும் தூரமிருக்கிறது' என்று கூறுவான். அப்படிப்பட்ட வெகுளி கண்ணகி உலகம் தெரியாதவள். கோவலன் அநியாயமாகக் கொலையுண்டதைக் கேள்வி யுற்றதும் கண்ணகி வெகுண்டு எழுகிறாள். 'என் கணவன் எங்கே?' என ஆயர்குலப் பெண்களிடம் கேட்கிறாள். சூரியனிடம் கேட்கிறாள். கோவலனின் இறந்த உடலைக் காட்டி புலம்புகிறாள். 'பெண்டிரும் உண்டுகொல்? சான் ரோரும் உண்டுகொல்?' என ஆற்றாமல் அழுகிறாள்.

**இவர் 500 வரிகளில்
ஒரு கட்டுரையை
எழுதிவிட்டு ஒன்று
விட்ட ஒரு வரிகளை
வெட்டிவிடுவார் என
நினைக்கிறேன்.**

**அவ்வளவு
இறுக்கமாகவும்
கச்சிதமாகவும் அவர்
எழுத்து இருக்கும்.**

**ப்யூலிப் முளை
சக்தியை மெளனமாக
சேகரித்துக்
கொண்டேயிருக்கும்.
சமயம் வரும்போது
முழுவீச்சோடு
மன்னை உதறி
மேலே வரும்.**

அரண்மனைக்குச் சென்று 'வாயிலோயே, வாயிலோயே' என்று கூவி தன் வருகையை அரசனுக்கு அறிவிக்கச் சொல்லி ஆணையிடுகிறாள். அரசனிடம் நீதி கேட்டு, தேர்ந்த வழக்கறிஞரைப்போல வழக்காடி வெல்கிறாள். இதுவெல்லாம் எப்படி நடந்தது? திடீரென்று இவ்வளவு ஆற்றலும் அறிவும் ஆவேசமும் அவளுக்குள் எங்கிருந்து வந்தது?... தமிழில் நான் மிக மதிக்கும் எழுத தாளர்களில் ஒருவர் அசோகமித்திரன். அறுபது வருடங்களுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து எழுதிவருபவர். இவர் 500 வரிகளில் ஒரு கட்டுரையை எழுதிவிட்டு ஒன்றுவிட்ட ஒரு வரிகளை வெட்டிவிடுவார் என நினைக்கிறேன். அவ்வளவு இறுக்கமாகவும் கச்சிதமாகவும் அவர் எழுத்து இருக்கும். பல விசயங்களை நீங்களே இட்டு நிரப்பி வாசிக்கவேண்டும். ஒரு தேவையில்லாத சொல் இராது. இவர் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அதன் தலைப்பு 'விடுதலைக்கு இன்னும் சில நாட்கள்'. கட்டுரையை மிகவும் ரசித்து வாசித்தேன். அசோகமித்திரன் தன் சிறுவயதுச் சம்பவம் ஒன்றை நினைவுகூர்கிறார். இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தது 1947, ஆகஸ்டு 15ஆம் தேதியன்று. அசோகமித்திரனின் தகப்பனாருக்கு நிஜாம் ரயில்வே நிறுவனத்தில் வேலை. இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தபோது நிஜாம் சமஸ்தானம் இந்தியாவுடன் சேரவில்லை. அது தனி சமஸ்தானமாக இயங்கியது. 1948 செம்டம்பர் மாதம் அசோகமித்திரனின் தகப்பனார், குடும்பத்துடன் சென்னைக்கு வந்திருந்தவர், திரும்பவும் நிஜாம் சமஸ்தானத்துக்குள் நுழையமுடியாமல் அவதிப்பட்டார். ரயில்கள் ஒடவில்லை. அவர் செப்டம்பர் முதல் தேதியே உத்தியோகத்துக்குத் திரும்பி யிருக்க வேண்டும். அப்படித் திரும்பாவிட்டால் வேலை போய்விடும். ஒரு வாரம் கழிந்த நிலையில் ரயில்கள் மீண்டும் ஒடத் தொடங்கின. அசோகமித்திரன் குடும்பம் எப்படியோ ரயிலில் இடம் பிடித் து மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் நிஜாம் சமஸ்தானத்துக்குள் நுழைந்து தங்கள் வீட்டை அடைந்துவிடுகிறார்கள். நிஜாம் ராணுவம் இவர்களை அனுஅனுவாக சோதனை செய்த

பிறகுதான் அனுமதிக்கிறது. செப்டம்பர் 13ஆம் தேதி இந்திய ராணுவம் நி�ஜாம் எல்லைக்குள் முன்னேற்ற தொடங்க. 18ஆம் தேதி நிஜாம் சமஸ்தானம் இந்தியாவுடன் இணைந்துகொண்டது. கட்டுரை இப்படி முடிகிறது. '1947 ஆகஸ்ட் 15ஆம் தேதியன்று இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளில் நடைமுறைக்கு வந்த இந்திய சுதந்திரம் பதின்மூன்று மாதங்கள் கழித்து நிஜாம் சமஸ்தானத்துக்கு வந்தது: ஒரு நாட்டின் சரித்திர முக்கிய நிகழ்வையும் ஒரு குடும்பத்தின் அவலத்தையும் ஒரே சமயத்தில் மிகையில்லாமல் சொன்ன கட்டுரை. கட்டுரையைப் படித்த உடனே நான் அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். 'உங்கள் தகப்பானருக்கு என்ன நடந்தது? வேலை திரும்பக் கிடைத்ததா? நிஜாம் ரயில்வே நிறுவனம் என்னவானது?' பதில் வந்தது. 'என் தகப்பனார் நாலு மாதத்திற்குள் இறந்தபோனார். நிஜாம் ரயில்வே நிறுவனம் இந்திய ரயில்வேயுடன் இணைந்தது: இரண்டு வரியில் பதிலும் சுருக்கமாகத்தான் இருந்தது. நான் விடவில்லை. தொடர்ந்து எழுதினேன். 'இந்த முக்கியமான சம்பவம் நடந்து சரியாக 50 வருடங்களுக்குப் பின்னர் இதைக் கட்டுரையாக எழுதி யிருக்கிறீர்கள். இவ்வளவு நாளும் ஏன் எழுதவில்லை?' ஓர் எழுத்தாளரிடம் இன்னொரு எழுத்தாளர் கேட்கக் கூடாத கேள்வி. வேதனையின் பாரம் அதைக் கீழே வைத்திருந்தது. இப்பொழுது திடீரென்று உடைத்துக் கொண்டு மேலே வந்திருக்கிறது... ட்யூலிப் விற்பனைப் பெண் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. ட்யூலிப் முளை சக்தியை மெளனமாக சேகரித்துக்கொண்டே இருக்கும். சமயம் வரும்போது முழுவீச்சோடு மண்ணை உதறி மேலே வரும். கண்ணகி அதைத் தான் செய்தார். அசோகமித்திரனும் அதைத்தான் செய்தார். ட்யூலிப் பூவுக்கு ஐந்து மாதம், அசோகமித்திரனுக்கு 50 வருடம். அது அதற்கு ஒரு காலம் இருக்கிறது. நேரம் கூடவேண்டும்.

ட்யூலிப் முளை
சக்தியை மெளனமாக
சேகரித்துக்கொண்டே
இருக்கும். சமயம்
வரும்போது
முழுவீச்சோடு
மண்ணை உதறி
மேலே வரும்.

நூலில் அகப்பட்ட சொல்

ரஃபெல் எஸ்.வி.

ரஃபெல் எஸ்.வி என்ற பெயரில் கட்டுரைகள் கதைகள் எழுதிவரும் இவர் மாழுலன் என்ற பெயரில் நன்கு அறியப்பட்டவர். ஊடகவியலாளர். மற்றும் 'உரை மொழிவு' போன்ற காத்திரமான பத்திரிகைகளை நடத்தியவர். 'பறை' என்ற முழுக்கம் நிறுவனத்தினான் சில காலம் வாழ்ந்த சிற்றிதழ் ஒன்றினது ஆசிரியராக இருந்தவர் இவர், தற்போது 'நவம்' என்ற உடல், மன ஆரோக்கியம் சார்ந்த சிற்றிதழ் ஒன்றின் ஆசிரியர்.

புத்தகங்களிடையே நீந்திப்பார்த்த அனுபவம் உண்டா? அது சிவபாதம் வீட்டுக்குப் போனால் உங்களுக்கு நடந்திருக்கலாம். அது ஒரு புத்தகக் கண்காட்சிக்கு போனதுபோல இனிப்பானதாகவும் சுவையானதாகவும் இருக்குமென்று நீங்கள் கருதினால் அது மட்டும் தவறாக இருக்கும். புத்தகங்கள் அங்கே உயிர்வாழ்வதற்காய் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை நீங்கள் பார்ப்பீர்கள். குற்றுயிரும் குலையுயிருமாய் அவை இருக்கும்.

ஒரு போரில் அல்லது ஆழிப் பேரலையில் அல்லது புவி நடுக்கத்தில் சிதைந்த நகரங்கள் போல புத்தகங்கள் கண்ணில் தென்படும். நடந்த போர்களின் கொடுரை நினைவுகள் ஏதிலிமிருந்து இன்னும் விடுபடாதிருந்தால் மன்னிக்க. சிவபாதம் வீட்டில் இருப்பதால் இவை கொடுத்துவைக்காத புத்தகங்களாயிருக்கவேண்டும். அவை என்ன புத்தகங்களாகவும் இருக்கட்டுமே!

அய்ந்து அறைகளுடைய அவருடைய வீட்டில் காலடி வைத்ததும் இடதுபக்கம் மிகவும் பவுத்திரமான புத்தகங்கள் ஓர் கண்ணாடி அலமாரியில் புதைந்து கிடக்கும். இதில் மகாபாரதம், கம்பராமாயணம் ஆகியவற்றின் மிகவும் உயர்ந்த பதிப்புகள், கைனக்காலஜி, சைக்காலஜி, மைக்ரோ எக்கனாமிக்ஸ், சித்தர் பாடல்கள் பெரிய பதிப்பு, ஜவாஹர் பிகினர்ஸ், டி பேஸ் iii, கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ஹான்ட் புக் ஆப் மெடிசின் என்று இவை போகும். அந்தக் கண்ணாடி அலமாரி நாலடி உயரத்தில் இருந்து கூரைவரை வளர்ந்திருக்கும். அதற்கு முன்னால் இருக்கும் அந்த நாலடிக்குள் அடங்கியிருக்கும் சோபாவில் சாய்ந்திருக்கும் சிவபாதத்தை ஒரு காலத்தில் பார்த்திருக்கலாம். அது வரவேற்பறை.

குடிக்கூட்டுப் பாயிலை மூலம் நிறைவேலைக்கூட்டுப் பாய்வு என்று அழைகின்றன. பாய்வு என்றால் பாயிலை மற்றும் துணைக்கு ஓர் சிறியது என்று. இதைப் போலவே ஒரு கேட்கவும் கருவிகள் பல இருக்கும். அந்த பரிபி ஏதும்ருமி காலையூது மீண்டும் கூட கூட கூட கூட முறையில் விடுமூடிப்பிட்டு பயிராற்மாலை மூலம் பாய்வு யிருப்பது கூடும் காலை காலையிடுமிகு மீண்டும்

அங்கே சில தொலைக்காட்சிகள் இருக்கும். ஒன்று எழுபது அங்குலத்தில், உடைந்து திருத்தாததாக ஒன்று. மற்றும் துணைக்கு ஓர் சிறியது என்று. இதைப் போலவே பாட்டுக் கேட்கவும் கருவிகள் பல இருக்கும். அந்த அறையிலிருந்து இரண்டு பக்கமாகத் திறக்கும் வாசல்களில் ஒன்று சமையலறைக்கும் படுக்கையறை களுக்கும் நடுவில் இருக்கும் ஒரு சிறிய அறைபோன்ற இடத் திற்கு போகும். அங்கு நல்ல மரத் தில் செய்யப்பட்ட ஓர் புத்தக அலமாரியில் தனிச்சிறப்பான அடிக்கடி பார்க்கக்கூடிய புத்தகங்கள் இருக்கும். இது அவர் தேவைக்குப் படிப்பது அல்லது படிப்பதாகச் சொல்வதுமான புத்தகங்கள் என்று ஊகித்துக்கொள்ள வேண்டும். இதில் அவ்வப்போதான ரோரன்ரோ தமிழ்ப் புத்தகக் கண்காட்சிகளில் தட்டுப்படும் புத்தகங்கள், ஸ்காபுரோவில் இருக்கக்கூடிய தமிழ் புத்தக விற்பனை யாளர்களிடம் கிடைக்கும் புத்தகங்களில் முதன்மை யானவை என்று சொல்லப்படுவை இருக்கும். அதில் ஏறக்குறைய சிறிதும் பெரிதுமாக ஓர் நூற்று அய்ம்பது புத்தகங்கள் இருக்கலாம். அங்கிருந்து எட்டிப்பார்த்தால் தெரியும் சமையலறையில் சாப்பாட்டு மேசைக்கு கீழும் மேலுமாக புத்தகங்கள் இறைந்து கிடக்கும். படுக்கைய றைகள் இரண்டு. அதற்குள் வெளியார் போகமுடியாது தானே என்பதால் நிலை வெளியே தெரிய வாய்ப்பில்லைத்தான்.

வரவேற்பறையில் இருந்து மற்றபக்கவாசல் வழியாகப் போனால் வீட்டின் அரைவாசிப் பாகத்தளவு நீண்ட ஓர் தாழ்வார அறையுண்டு. அதற்குள் யாரும் போக முடியாதபடி கதவு பூட்டியிருக்கும். அதனால் அது ஒன்றும் பாதுகாப்பாக புத்தகங்களை வைத்திருக்கும் அறை என்று நினைத்துவிடக்கூடாது. அது புத்தகங்கள் போட்டுவைக்கும் அறை. வைத்திருக்கும் அறைக்கும் போட்டுவைக்கும் அறைக்கும் இந்தச் சொல்தான் ஒரு வேறுபாடு. மற்றபடி, எல்லாம் புத்தகம்தான்.

கண்டாவில் இருக்கும் பழைய புத்தகங்கள் விற்கக் கூடிய கடைகளில் அனைத்து வகை புத்தங்களையும்

வைத்திருப்பார்கள். விவரம் தெரியாத புத்தகக்கடைக் காரர்கள் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு பல்கலைக்கழகமாணவர்களுக்கு வந்த கையேட்டுப் புத்தகங்களை வைத்திருப்பார்கள். அவை பெரும்பாலும் காலம்சென்ற கம்யூட்டர் புத்தகங்கள், பாடநூல்களாக இருக்கும். பெரிய அட்டையுடன் ஒன்றரை அடிக்கு ஒரு அடி அளவில் தடிமனாக இருப்பவை. ஒப்பீட்டளவில் மிகவும் மலிவாகக் கிடைக்கும். அவை எல்லாவற்றையும் கிடைக்கும்போது எடுத்து வந்து அப்படியே அந்த பையுடன் அந்த அறைக்குள் ஏறிந்துவிடுவது அவரது வழக்கம். அவருக்கு புத்தகங்கள் பற்றிய அளவுகடந்த பிரியம் என்றெல்லாம் இல்லை. கோப்பிக்கடையைக் கண்டவுடன் கோப்பி குடிக்கத் தோன்றுமே அதைப் போல ஒரு வெறி வந்துவிடும். அறிந்த கலைச்சொற்கள், தெரிந்த பெயர்கள், கேள்விப்பட்ட வெளியீட்டாளர்கள் என்று அனைத் திலும் வகைவகையாக புத்தகங்கள் வாங்குவார். வேறு தேர்வு அங்கு இருப்பதாகத் தெரிவதில்லை. அதிலும் பலவற்றில் ஒன்றிற்கு இரண்டு மூன்று நான்கு என்று படிகள் இருக்கும்.

இப்படியாக வாங்கும் புத்தகங்களை இந்தப் பழைய புத்தகக் கடைக்காரர்கள் பிளாத்திக்குப் பைகளில் போட்டுக் கொடுப்பது வழக்கம். அவை அப்படி அப்படியே ஏறக்குறைய இடுப்பளவு உயரம் வரைக்கும் அந்தத் தாழ்வார அறையில் குவிந்துகிடக்கும். அப்படிக் குவிந்தவை கதவுக்கு அருகில் வரைக்கும் சேர்ந்து கதவின் பின்னால் சரிந்து விழுந்து அதனால் கதவு திறக்கப்பட முடியாமல் போய்விட்ட நிலைதான் அந்தக் கதவு முடியிருக்கும் ரகசியம். கதவை நெட்டித் தள்ளித் திறந்து பார்த்தால்தான் இந்தப் புத்தகப் புதையலைப் பார்க்கலாம்.

இந்த வீட்டிற்கு ஒரு பேஸ்மன்ற், நில மட்டத்திற்குக் கீழான வீட்டின் பகுதி, இது வீட்டினளவு பரப்புடைய புழங்குமிடம், இருக்கிறது. இருக்கிறது என்ன.... கண்டாவில் ஒரு வீட்டில் இது இருக்கவேண்டும்தானே! அங்கும் புத்தகங்கள் மட்டுமே நிறைந்துகிடப்பதாக

நெட்டுப்படிகளும் நெட்டுப்படிகளும் ஒரு தகவல்.

மதுபான்தி முன்னால் சிவபாதத்துடன் திலீபனுக்கு பழக்கம் ஏற்பட்டு விவரங்கள் விவரங்கள் பத்தாண்டு ஆகிவிட்டது. சில ஆண்டுகள் கழித்தே கூடிய கூடியப்பிரச்சனை அவரது வீட்டில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. ஆனால், வீட்டிற்குள் செல்வதற்கு வாய்ப்பு வரவில்லை. அன்மையில்தான் அப்படிப் போகும் வாய்ப்பு கிடைத்து, இந்தக் காட்சிகளைப் பார்க்கமுடிந்தது.

அதுவரை, புத்தகங்கள் கிடைக்கும் இடங்களுக்கு விவரங்கள் பரிசீலித்துக் கொண்டு வருகின்ற கூடிய விவரங்களைப் பிரிவை அவரது வீட்டிற்குள் செல்வதற்கு வாய்ப்பு வரவில்லை. அன்மையில்தான் அப்படிப் போகும் வாய்ப்பு கிடைத்து, இந்தக் காட்சிகளைப் பார்க்கமுடிந்தது.

அதுவரை, புத்தகங்கள் கிடைக்கும் இடங்களுக்கு விவரங்கள் பரிசீலித்துக் கொண்டு வருகின்ற கூடிய விவரங்களைப் பிரிவை அவரது வீட்டிற்குள் செல்வதற்கு வாய்ப்பு வரவில்லை. அன்மையில்தான் அப்படிப் போகும் வாய்ப்பு கிடைத்து, இந்தக் காட்சிகளைப் பார்க்கமுடிந்தது.

சிவபாதத்தை அவரது வீட்டில் சந்திக்கும் முன்பு ஒரு நாள் அவரது வீட்டுக்குப் பின்னால் உள்ள தொழிற்சாலைப் பகுதி ஒன்றில் ஓர் அரிய இடத்தை அவன் கண்டுபிடித்தான். கண்டாவில், அல்லது ரொரன் ரோவில் என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம், இரண்டாம்கையாக பொருட்களை விற்கும் கடைகள் நிறைய உள்ளன. இவற்றில் பெரும்பான்மையான வற்றின் தலைமையகங்கள் அமெரிக்காவில் உள்ளன என்பதும், அது ஒரு பன்நாட்டு மில்லியன் டொலர் வணிகம் என்பதும் பிற்பாடுதான் தெரியவந்தது. திரிப்ப்ரஸ் டோர், வால்யூ வில்லேஜ், குட்வில் மற்றும் ஸல்வேஷன் ஆர்மி என்று பல பெயர்களில் இந்தக் கடைகள் இருக்கும். இவை ஒருவகையில் சூப்பர் மார்க்கற்றுக்கள்தான். ஆனால் இரண்டாவது கைமாறிய பொருட்கள்தான் இங்கு விற்பனைக்கு இருக்கும்.

நூல்கள், ஆடைகள், பாத்திரங்கள், புழங்குபொருட்கள், தளவாடங்கள் என்று பலவும் கிடைக்கும்.

பொருட்களைத் தானம் செய்யும் தருமவான் களிடமிருந்து அவற்றைச் சேகரிப்பதற்கு இந்தக் கடைகளில் சேகரிப்புப் பெட்டிகளை ஆங்காங்கு வைத்திருப்பார்கள். அந்தப் பெட்டிகளில் துணிமுதல் பொம்மை, புத்தகம் வரை அனைத்தையும் கொண்டு வந்து போடுவார்கள். பெரிய பொருட்கள் மட்டும் சேகரிப்புப் பெட்டிகளுக்கு வெளியே கிடக்கும். அவற்றை ட்ரக்குகளில் சேகரித்து ஒரு மத்திய நிலையத்தில் கொண்டுவந்து மீண்டும் பிரித்து ஒழுங்காக்கி விற்பனைக்கு விடுவார்கள். அப்படி ஓர் மத்திய நிலையத்தைத்தான் அவன் கண்டுபிடித்தான்.

அது ஒரு விபத்து. உம்ப்ரா என்ற பெயர் பொறித்து ஓர் ஆழகிய கட்டிடம் தமிழர் வசிக்கும் ஸ்காபுரோவில் இருந்து ரொரன்ரோ போகும் நெடுஞ்சாலையில் ஒரு ஓரத்தில் தென்படும். அது கண்ணாடியாலானது. மிகவும் ஆழகாகத் தோன்றும் அது ஓர் மார்ட்டினிலைத்துக்குச் சற்றுப் பின்பான காலத்துக் கட்டிடமாக, கட்டிடக்கலை சார்ந்ததாகத் தென்பட்டது. வந்த காலத்திலிருந்து அதைப் போய்ப்பார்க்க என்னம் வரும். அவனுக்காகக் காரை திசைதிருப்பிக் கொண்டுசென்று அதைக் கண்டுபிடித்துக் காட்டத் தயாராக யாரும் தொடக்க காலத் தில் கிடைக்கவில்லை. அவனுக்குக் கார் ஓட்டத் தெரிந்த போது இரண்டு மூன்று தடவை நெடுஞ்சாலையில் இருந்து வெளியே வண்டியை இறக்கித் தேடி அலைந்தது நடந்தது. பிற்பாடு கூகிள் வந்தபோதுதான், அல்லது, அவனுக்கு இன்ரநெற் சப்ளை வந்தபோதுதான் ஓர் சந்துக்குள் அது இருக்கிறது என்று கண்டு பிடித்தான். உம்ப்ரா ஓர் யெர்மானிய புழங்குபொருள் வடிவமைப்பு மற்றும் விற்பனை நிறுவனம். அதனால் தான் தொழிற்சாலைத் தொகுதியில் அது இருந்தது. அந்தக் கட்டிடத்துக்கு அடுத்ததாகத்தான் இந்தப் பழைய பொருட்கள் பிரிக்கும் மத்திய நிலையமும் இருந்தது. அதற்கு சற்று தொலைவில்தான் அவனது

நன்பரும் வசிக்கிறார்.

அவரிடம் இதைப் பற்றி அவன் சொல்லி யிருக்கிறான் என்பதை அவருடைய கார் கராஜைப் பார்க்கும் போதுதான் பிற்பாடு உணர்ந்து கொண்டான். கடைகளாக இருக்கும் விற்பனைப் பிரிவுகளில் தனித்தனியாக விலைகுறிப்பிட்டு விற்கும் புத்தகங்கள் இங்கு எடைக்கே கிடைக்கும் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுவ்களேன், அவருடைய கார் கராஜ் எப்படி இருந்திருக்கும் என்று. இல்லை நிறைந்திருக்கும் என்று!

ஆனால் என்னதான் இருந்தாலும் அவருடைய வீட்டுக்குப் போன பிற்பாடு அவனுக்கு அது ஓர் சிம்பாலிக்கான வீடு மாதிரியே பட்டது. தமிழர் வசிக்கும் பெரும்பாலான வீடுகளில், பெரும்பாலும் தமிழர்கள் சொந்த வீடுகளில்தான் வசிக்கிறார்கள், சுற்றிலும் நிலம் இருப்பதில்லை. ஜன்னலைத்திறந்தால் கையெட்டும் தூரத்தில் மற்றுமொரு வீட்டைத்தான் நாம் காணலாம். ஒரு மீற்றரிலிருந்து சற்று அதிகமாகவும் வீட்டைச் சுற்றி நிலமிருக்கும். தொண்ணூற்று ஒன்பது விழுக்காடு வீடுகள் அப்படித் தான். ரொரன் ரோவின் ஆட்சியமைப்பே கூட, மாநில அரசே கூட, தமிழர்கள் பெரும்பாலும் வசிக்கும் இந்த ஸ்காபுரோ பகுதியில், ரோரன் ரோவின் நெரிசலான நகரின் மையப் பகுதியைவிட மிகவும் குறைவான விழுக்காடுகளே மரங்களையும் பூங்காக்களையும் விட்டு வைத் திருக்கிறார்கள். இப்படியிருக்கும் நிலையில் அவரது வீடு சுற்றிலும் குறைந்தது 5 மீற்றராவது நிலத்தைக் கொண்டதாகவும் அதைவிடவும் குறிப்பாக ஒங்கி வளர்ந்த, சமூகக் காடுகளைப் போல மரங்களைக் கொண்டதாகவும் இருக்கிறது என்பது மாறுதல்தானே. முதலில் வீட்டை அணுகும் போது மிகவும் வியப்பாகவும் விருப்பாகவும் இருந்தது. இவ்வளவு மரங்களா! அது ஸ்காபுரோவுக்குள் இருக்கும் விதிவிலக் கான ஒரு வீடு. ஆனால், இதில் என்ன சிம்பாலிக் இருக்கிறது?

கன்டாவில் ஆண்டுதோறும் முதன்மையான பல

நகரங்களில் நடக்கும் “வேர்ட் ஆன் த ஸ்ரீற்” ரொரன்ரோவில் ஒரு பெரும் பூங்காவில்தான் நடந்து வருகிறது. மிகவும் வளர்ந்து சடைத்த மரங்கள்தான் அங்கே நிற்கும். ஒரு நூறாவது இருக்கும். அதற்கு குயினில் பார்க் என்று பெயர். ஏதாவது ஒரு குயினின் படத்தைப் பார்த்தால் அவருடைய மேலாடை அல்லது நிலத்தைத் தேய்க்கும் பாவாடையைப் பார்த்திருக்கலாம். அதனால் தானோ என்னவோ குயினுடைய மேலாடைப் பாவாடையைப்போல விரிந்து பரந்த மரங்களுள்ள பூங்காவுக்கு குயினில் பார்க் என்று இந்தக் கண்டாக்காரர்கள் பொருத்தமாகப் பெயர்வைத்திருக்கிறார்கள்.

இந்தப் பூங்காவில்தான் ரொரன்ரோவுக்கான புத்தகக் கண்காட்சி, “வேர்ட் ஆன் த ஸ்ரீற்” நடக்கும்போது அங்கு உண்மையிலேயே புத்தகங்களில் நீந்தலாம். அனைத்தும் ஆங்கிலப் புத்தகங்களும் அவற்றின் பதிப் பகங்களும். சில விதிவிலக்கான ஸ்பானிய, இத்தாலிய பதிப்பகங்களும் வரும். ஆனால் ஓரே நாளில் நடக்கும் அந்த ‘தெருவில் சொல் கிடக்கின்ற’ இது மொழி பெயர்ப்பல்ல நாளில் நெருக்கடியான வாழ்வில் சிக்கித் தவிக்கும் தங்கள் ஆதங்கம் அனைத்தையும் கொட்டித் தீர்ப்பது போல இந்த கண்டா மக்கள் அலைந்து திரிவார்கள். காலையிலிருந்து ஆங்காங்கே இருக்கும் கூடாரங்களில் வகைவகையாக எழுத்தாளர்கள் கையெழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு, வாசித்துக்கொண்டு, உரையாடிக்கொண்டு இருப்பார்கள். என்னளவில் அன்னளவாக ஆயிரமாவது இருக்கும் கூடார அடைப்புகளில் வைத்து புத்தகங்கள் விற்கப்படும். விற்பனையில்லாத காட்சிக்கூண்டுகளும் உண்டுதான். விலையோ மிகவும் சொல்லும்படியாகத்தான் இருக்கும். என்ன, நோபல் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளரின் படைப்புகளா விற்கப்படப்போகிறது? சிறுவர் நால்களிலிருந்து சமையல், துணுக்கு, சித்திரப் படக்களை என்று பலவாக விரியும். என்னுடன் சிவபாதமும் இரண்டுதடவை தெருவில் சொல் கிடக்கின்ற நாளைப்பார்க்க, இடத்தைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார். சில புத்தகங்களை வாங்கி

அன்னளவாக ஆயிரமாவது இருக்கும் கூடார அடைப்புகளில் வைத்து புத்தகங்கள் விற்கப்படும். விற்பனையில்லாத காட்சிக்கூண்டுகளும் உண்டுதான். விலையோ மிகவும் சொல்லும்படியாகத்தான் இருக்கும். என்ன, நோபல் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளரின் படைப்புகளா விற்கப்படப்போகிறது? சிறுவர் நால்களிலிருந்து சமையல், துணுக்கு, சித்திரப் படக்களை என்று பலவாக விரியும். என்னுடன் சிவபாதமும் இரண்டுதடவை தெருவில் சொல் கிடக்கின்ற நாளைப்பார்க்க, இடத்தைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார். சில புத்தகங்களை வாங்கி

எது இல்லா
 விட்டாலும்
 புத்தகம் வாங்கும்
 ஆர்வத்துக்கு
 எப்போதும் கை
 கொடுக்கும்
 சஞ்சீவ மூலிகை
 ஒன்றுமிருக்கிறது
 அங்கே.
 கன்டாவின்
 சஞ்சிகைகளுக்கான
 கூட்டமைப்புதான்
 அது.

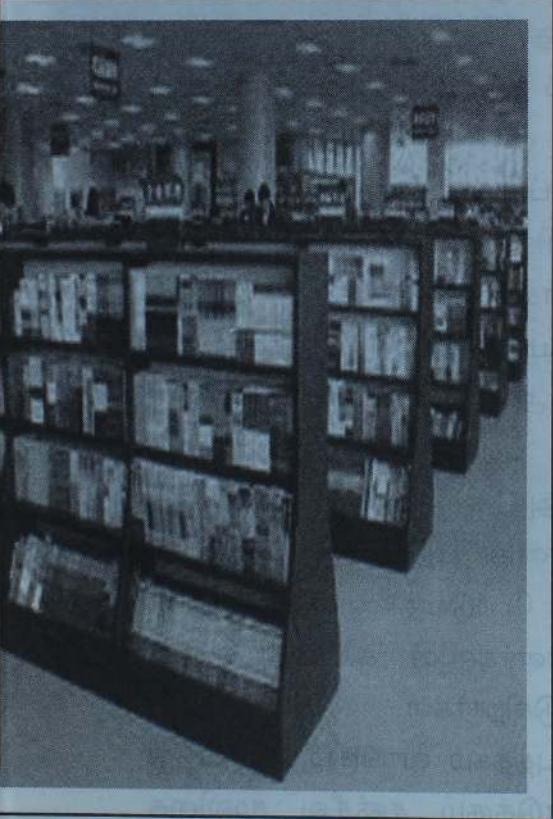
யிருக்கிறார். ஆங்கிலப் புத்தககங்களில் அவை மிகவும் மலிவான விலையில்லா விட்டால் அவருக்குக் கிஞ்சித்தும் விருப்பம் ஏற்படுவதில்லை.

20 டொலருக்கு ஒரு புத்தகம் வாங்குவதையும், இருபது டொலருக்கும் கட்டுக்கட்டாக பல புத்தகங்கள் கிடைப்பதையும் இந்த இடத்தில் ஓப்பிடவேண்டும். அதனால்தானோ என்னவோ, தற்போதெல்லாம் அவர் தெருவில் கிடக்கும் சொல் பொறுக்க வருவதில்லை.

திலீபனும் புத்தகங்கள் வாங்குவதுண்டு. பிடித்தாகவும் கண் காட்சிக்கு வருவதாகவும் ஒருசேர அந்தப் புத்தங்கள் அமைய வேண்டுமே? ஒரு நல்ல பதிப்பகம்-மட்டும்தான் கண்ணில்பட்டிருந்தது. கூர்னிகா பதிப்பகம் என்று பெயர். இத்தாலிய மொழி எழுத்துக்களை மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டிருந்தார்கள். நல்ல கட்டுரைகள் அடங்கிய தொகுப்புக்களும் இருந்தன. படைப்புக்களும் இருந்தன.

அதுமட்டுமல்லாமல், செப்டம்பர் மாதத்தின் அந்தக் கடைசி ஞாயிற்றுக்கிழமையின் மாலை நெருங்குகையில் அவர்கள் மிகவும் மலிவாகப் புத்தகங்களை விற்கத் தொடங்குவார்கள். தற்செயலாகத்தான் இந்த மலிவு விற்பனை தெரியவந்தது. ஆனால், இரண்டு ஆண்டு களுக்குள் அவர்களுடைய புத்தகங்கள் எல்லாவற்றையும் வாங்கியாகிவிட்டது. அது ஒரு சிறிய பதிப்பகமும் கூட. இப்போதெல்லாம் கூர்னிகா பதிப்பகத்தில் இருந்து இன்ரெலக்ஸவல் புத்தகங்கள் போடுவதில்லைபோல. ஒரே மாதிரியான சில எழுத்தாளர்களின் கவிதை மொழி பெயர்ப்புக்களையே போடுகிறார்கள்.

எது இல்லாவிட்டாலும் புத்தகம் வாங்கும் ஆர்வத்துக்கு எப்போதும் கைகொடுக்கும் சஞ்சீவ மூலிகை ஒன்றுமிருக்கிறது அங்கே. கன்டாவின் சஞ்சிகைகளுக்கான கூட்டமைப்புதான் அது. அவர்கள் கன்டாவின் பலவகையான சஞ்சிகைகளைக் கொண்டு வந்து விற்பனைக்குப் போடுவார்கள். பல்வகைப் பெரிய சஞ்சிகைகள் தாங்கள் தனியாகவே விற்பனைப்பிரிவு போட்டிருப்பார்கள். சிறிய மற்றும் சிறு பத்திரிகைத்

தனமான இதழ் களினை இந்தக் கூட்டமைப்பு வைத்திருக்கும். அதுவும் ஏதோ சடங்குபோலத்தான் இருக்கும். கிட்டமுட்ட மூன்று டொலரிலிருந்து விலையிருக்கும். முதல் தடவை கொஞ்சம் ஏமாந்து விட்டான்தான். நல்ல இதழ்கள் தென்பட்டதால் கையிலிருந்த காசுக்கெல்லாம் ஏறக்குறைய வாங்கி விட்டான். தெருவில் கிடக்கும் சொற்களை அவர்கள் கூட்டிக் கட்டும் மாலைநேரம் வந்ததும், அய்ந்தரை மணியளவில், எல்லாம் ரெண்டு டொலர் என்றார்கள். பின்னர், சிறிது நேரத்திலேயே 'ஒன்று எடுத்தால் ஒன்று கட்டணமில்லை' என்றார்கள். அந்தக் கூடாரத்தில் கும்பல் சேர்ந்ததைக் கண்டுதான் வேடிக்கை பார்க்கப்போய் அந்த ரகசியத்தை, அவன் முதன் முதலாகக் கண்டு பிடித்தான். ஆனால், கடைசியில் அவனைக் கவிழ்த்தே விட்டார்கள். அவர்களுடைய துணியினால் செய்த பையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு 'இந்தப் பை மூன்று டொலர். அதை வாங்கினால் காசில்லாமல் நிரப்பிக்கொண்டு போகலாம்' என்றார்கள். பை நிறையும் வரை சுஞ்சிகைகளை அள்ளிக்கொண்டு வரலாம். முதலிலேயே புத்தகங்களை வாங்கிவிட்டவன் எப்படி, எவ்வளவுதூரம் ஏமாந்து எரிச்சலடைந்திருப்பான். ஆனாலும் விடவில்லை. வாங்கினான்.

எப்படியோ, அலாரம் வைக்காமலேயே அவனுக்கு செப்டம்பர் மாசம் கடைசி ஞாயிற்றுக்கிழமை நினைவுக்கு வந்துவிடும். ஆனால் செப்டம்பர் மாதம் கடைசிப் பகுதியில் வரும் தனது மனைவியின் பிறந்தநாள் மட்டும் அதேபோல எப்படியோ தவறாமல் மறந்தும்விடும். இப்படி சில ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. இந்த ஆண்டு ஒருவரும் அவனுக்குத் துணையில்லை. பிற்பகல்வரை வேலையுமிருந்தது. வேலையிடத்தில் நின்று நட்புடன் பழகும் தம்பி ஒருவரை கெஞ்சிக் கூத்தாடி அழைத்துக்கொண்டு காரில் வேகவேகமாகப் போய் சூயின்ஸ்பார்க்கில் சேர்ந்தான். ஸ்காப்ரோவில் இருந்து ரொரன்ரோ போய்ச் சேர நாலரை ஆகிவிட்டது.

ஒடியோடி கூடாரங் களைப் பார்த்துக் கொண்டு திரிந்தான். சில கூடாரங் களில் இன் னும் கூட எழுத்தாளர்கள் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அட்வூட்கூட ஒரு அமர் வில் அந்தக் கடைசி நேரத்திலும் இருந்துகொண்டிருந்தார். அல்லது, அவரை மட்டும்தான் உருவமாக அவனுக்குத் தெரியும் என்றும் கொள்ளலாம். அட்வூட் ஒரு வகையில் எங்கள் வல்லிக்கண்ணன் மாதிரி. அவருடைய எழுத்தில்லாத ஒரு சிற்றிதழ் உண்டா? அல்லது, தி.க.சி மாதிரி என்றும் கொள்ளலாம். அவருடைய கடிதம் வராத.... அல்லது சிவத்தம்பி மாதிரி. அவரது....

இந்தத் தடவை கூர்னிகாவில் வாங்குவதற்கு ஒன்றுமேயில்லை. இப்படித்தான் சென்ற ஆண்டு சில புத்தகங்களை வேண்டிக்கொண்டு மெற்றோவில் வரும்போது பையைக் கிண்டிப்பார்த்தால் இரண்டு கூர்னிகா பதிப்புப் புத்தகங்கள் ஏற்கெனவே வாங்கியிருப்பதாக நினைவுக்கு வந்தது. ஆக அங்கு இந்தமுறை வாங்குவதற்கு ஒன்றுமில்லை. ஆங்காங்கே ஒன்றிரண்டு புத்தகங்கள் வேறிடங்களில் வாங்கினான் தான். இந்த ஆண்டும் கனடாவின் சர்ஜ் சிகைகள் கூட்டமைப்புக் கூடாரத்தில் கூவிக்கொண்டிருந்தார்கள். கால் இழக்கத்தான் செய்தது.

வழக்கம்போல பையையும் விற்றார்கள். அவன் புத்திசாலித்தனமாக பையை மட்டும்தான் இம்முறை வாங்கினான். கறுப்பு நிறத்தில் துணியால் செய்த பை. ஆனால், அய்ந்து டொலர் என்றார்கள். பையை எங்காவது இந்தியா, பங்களாதேசில் செய்து மலிவாக எடுத்துவந்திருப்பார்கள்! வாங்கி நிரப்பிக்கொண்டான். இதில் ஒரு வசதி என்னவென்றால், இந்தத் தெருவில் கிடக்கின்ற சொல் பொறுக்க வரும் தமிழர்கள் என்று ஒருவரையும் அவன் பார்த்ததில்லை. அதனால் கொஞ்சம் சுதந்திரம்! வெட்கப்படாமல் நிரப்பிக் கொள்ளலாம்.

வீட்டிற்கு வரும் வழியில் ஒரு சீனமுறை உணவு தயாரிப்புக்கடைக்குச் சாப்பிடப் போயிருந்தார்கள். அது சீனக்கடையல்ல. இங்கு ரொரன்ரோவில் பெரும்பாலும்

அடுக்களைக்குள் இலங்கைத் தமிழர்தான் இருப்பார்கள். நடத்துபவர் வேறு யாராவதாக இருக்கலாம். சாப்பாடு மட்டும் சீன முறையில் இருக்கும். உனவை ஒடர் செய்துவிட்டு ஒரு கிங்பிஷர் கேட்டுவிட்டு எடுத்து உறிஞ்சினான். தன்னைக் காரில் கூட்டிக்கொண்டு போன அந்தத் தம்பி குடிக்கவே மாட்டார் என்பது ஒரு பக்கம் மகிழ்ச்சி; மறுபக்கம், ஒரு துணை இல்லையே என்று சற்று வருத்தம். அது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். தான் கொண்டு வந்த புத்தகப்பையைக் கிளாறிக் கொண்டிருந்தான்.

 ‘நீங்கள் அந்த டிசைன் கொன்சப்ற் பற்றிய புத்தகத்தை எடுத்திருக்கலாமே?’ அந்தத் தம்பி ஒரு லே அவட் கலைஞரும்கூட. அதனால் கேட்டான்.

‘புத்தகங்களை வாங்கி என்னண்ணா செய்யிறது! திறந்து பாக்க நேரமிருக்கவேண்டுமே?’

உனவு நல்லாகவே இருந்தது. அரைகுறையாகப் பொரித்த கத்தரிக்காட்டன் மாட்டிறைச்சியைத் தருவார்கள்.

இது அவர்கள் பேவரிட். நன்றாகவே இருக்கும்.

தனது அப்பார்ட்மென்றுக்கு வந்து வீட்டிலிருக்கும் சின்னவர் புத்தகங்களைக் கிழித்துவிடுவார் என்பதால் சிறிய அறைபோல ஒரு கதவுடன் இருக்கும் குளோ சற்றுக்குள் புத்தகங்களுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்ட பகுதியில் பத்திரமாக வைத்தான். குளோசற்றினுள் நீண்ட நாள் பாவனையிலிருந்து விலகியிலிருக்கும் பொருட் களைப் போட்டுவைப்பார்கள். வைத்த புத்தகப்பைக்கு பக்கத்தில் போன ஆண்டு தெருவில் சொல் பொறுக்கு மிடத்தில் வாங்கிய கறுப்புப் பை புத்தகங்களுடன் இன்னும் கலைக்கப்படாமல் இருக்கிறது!

சாக்காடு போலீம் தூங்குவது

மய் கவிதை

நீர்த்த பால் திரைவதொப்ப
பகலிலிருந்து பிரிந்த இரவில்
திட்டுத் திட்டாய் விரவிக்கிடக்கிறது
பகல்

பார்வைக்குப் புலப்படா நீள் கால்கள்
ஆழ ஊன்றுகின்றன
அத் தனித்தீவுகளில் அலைகளற்ற
கடலாய் சூழ்கிறது இருட்டு
பேசாது போன அடர்ந்த சொற்களை
கூட்டியள்ளி

கவிதை புனைய முயற்சிக்கிறேன்
நிரப்பப்படாமல் கிடக்கிறது தாள்
கனத்த மயானத்தின் அமைதியை
விரல்களை விட்டுத் துவாவிப் பின்
பாதை செய்கிறேன்

எனக்கான செபம்
சவக்காலையில் ஒலிக்க
பரிசுத்த ஆவியின்
பாதி அப்பம்

அடி நாக்கில் இனிக்கிறது
சாம்பல் கோடிட்ட நெற்றியில்
எலும்பொன்றின் தூசு
நாசியில் நிறையும்

மரண வாசனை
ஆஸ்பத்திரியில் அலையும்

அமானுஷ்ய இறுக்கத்தை சொல்கின்றன
என் வாழ் நாளில் ஒரு ஏறும்பை
கொல்லாது விட்டிருக்கிறேன்
சொர்க்கத்தின் பொருட்டு
என்ன இருந்தும் என்ன
நேற்றைய இரவின் சவப்பெட்டி ஆணி
இறுக்கமாயில்லை....!!!

அ�ோம் இகோயன்

(Atom Egoyan)

-ரதன்

ரதன்

'காலத்தின் பதிவுகள்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பின் மூன்று கவிஞர்களில் ஒருவராகிய ரதன், கவிஞர், கட்டுரையாளர், சினிமா விமர்சகர் என்ற பல்வேறு பரிமாணங்களை உடையவர். முக்கியமாக, சுயாதீன் கலை திரைப்படக் கழகத்தின் மூலகர்த்தா. அவரது இக்கட்டுரை ஏற்கனவே 'தேடல்' இதழில் வந்ததின் விரிவாக்கமாகும்.

வீடு நாங்கள் கவனிக்கத் தவறிய இடம், பல திருத்தங்கள் தேவை. ஓவ்வொரு வருடமும் வெவ்வேறு மனிதர்கள் ஓட்டைகளை அடைத்து விட்டு தங்களது தூசுகளை நிரப்பிவிட்டுச் செல்வார்கள் - Robert N. Watson

('Winter in the Summer house' என்ற கவிதையின் முதல் பகுதியின் மொழிபெயர்ப்பு)

'Atom Egoyan' ஒரு முழுமையான படைப்பாளி அல்ல. □ வர்த்தக சினிமாவின் கண்களுக்கு இவர் இவ்வாறே தெரிகின்றார். தன்னை அவர் அவ்வாறு கூறிக்கொள்வதில்லை. Atom Egoyan ஒரு கலைத்துவமிக்க சிய விமர்சகர்.

கண்டியத் திரைப்படங்கள் என்றவுடன் பல விமர்சகர்கள் மத்தியில் உடன் நினைவுக்கு வரும் பெயர் Atom Egoyan. இவரது பெயரின் முதல் பகுதி அனுகுண்டை மையமாகக் கொண்டது.

எகிப்தின் முதலாவது அனுகுண்டு பரிசோதனை முயற்சியின் நினைவாகச் சூட்டப்பட்டது. ஆம், இவரது பெற்றோர் எகிப்திய-ஆமேனியர். எகிப்தில் இருந்து இவர்களது குடும்பம் பிரிட்டிஸ் கொலம்பியாவிற்கு குடிபெயர்ந்தது. பின்னர் ரொரன்றோ பல்கலைக் கழகத்தில் தனது பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டார். படிக்கும் காலங்களில் Samuel Beckett, Harold Pinter போன்றோரது படைப்புக்களில் ஆர்வமேற்பட்டு தனது தேடலை வளர்த்துக்கொண்டார். சாமுவேல் பெக்கெட் பற்றி பல விரிவாக்களையும் நிகழ்த்தியுள்ளார். ரொரன்றோ பல்கலைக்

கழகத்தில் ஒரு விரிவுரையாளராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார் (2006க்குப் பின்னால்).

“Armenia is not fantasy, but for most diasporic Armenians their identity is actively recreated in an act of identification with the ancestral homeland”

எங்களைப் போன்று ஒரு குடியேறியாக சிறிய வயதில் கண்டாவில் குடியேறியவர். எங்களில் பலர் இவர் சந்தித்த துயரங்களைச் சந்தித்துள்ளோம். இவரது முதாதையரும் எமது இனத்தைப்போல் படுமோசமான அழிவுகளை, படுகொலைகளைச் சந்தித்துள்ளனர். *“Armenia is not fantasy, but for most diasporic Armenians their identity is actively recreated in an act of identification with the ancestral homeland”* எனக் கூறியுள்ளார். இவர் ஆரம்பத்தில் ஆமேனிய கலாச்சாரத்தில் ஈடுபாடு காட்டாதவர். பின்னால், தீவிரம் காட்டினார். தன்னை ஒரு ஆமேனியராக அடையாளப்படுத்துவதில் முன்னின்றார். (discovered that being an Armenian was not something to be ashamed of, and started to enjoy having a different ethnic identity)

இவரது துணைவியார் Arsinee Khanjian. பெரும்பாலான இவரது படங்களில் நடித்துள்ளார். இவரது முதலாவது படம் தயாரிக்கும்பொழுது ஒரு நடிகையாக சந்தித்தார். அதன் பின்னர் வாழ்க்கையிலும் இணைந்து கொண்டனர். திருமணத்தின் பின் இவர் மேலும் ஆமேனியராக தமது அடையாளத்தை தீவிரப்படுத்தினார். *“I had met an artist with my history and culture. This had always been, maybe unconsciously, my dream.”* Our relationship with Arsinee merged with the stories of the movies.

Arsinee அரசியலில் முதுமானிப் பட்டம் பெற்றவர். நாடகவியலும் படித்தவர். இறுக்கமான கட்டுக்கோப்பான ஆமேனிய சமூகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட இவர், தனது கணவனின் படங்களில் பாலியல் காட்சிகளில் மிகச் சிறப்பாக நடித்துள்ளார். (Arsinee said that, *“I was never uncomfortable with Atom’s way of presenting sexuality. Maybe it was satisfying my secret fantasies too.”*) தமது மனைவியை நடிக்க வைப்பதுடன் அவருக்கான இயல்பான சுதந்திரத்தையும் Egoyan வழங்கியுள்ளார்.

“I had met an artist with my history and culture. This had always been, maybe unconsciously, my dream. “Our relationship with Arsinee merged with the stories of the movies.”

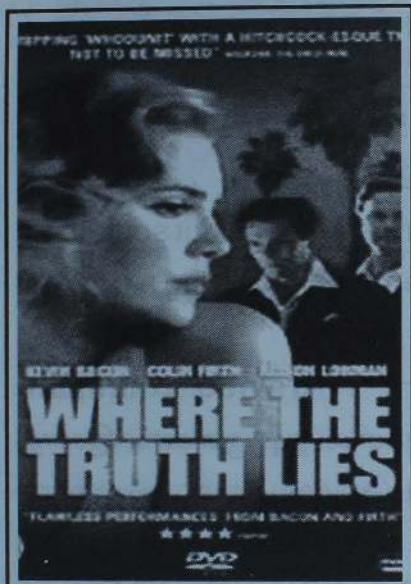
இந்தத் தன்மை எமது படைப்பாளிகளிடமில்லை. முன்றாவதாக, அவரது திரைப்பட மொழி அலாதியானது.

இவரது படங்களின் தனித்தன்மைகள்

வீரியமிக்க உணர்வின் அடித்தளத்தில் இருந்து வெளிப்படும் மனுளைச்சல்களை இவரது படங்களில் காணலாம். இந்த மனுளைச்சல்கள் சமூகப் பார்வையில் ஒரு கிளர்ச்சியற்ற துயரங்கள் போன்றுள்ளது. இந்த சமூகப் பார்வைக்கு எதிரான பார்வையை இவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவரது பாத்திரங்களைவிட வாழ்விடங்களே இவரது படத்தில் மனக்கிளர்ச்சியை, உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும்.

பார்வையாளர்களின் முகங்களை இவரது படங்களில் காணலாம். தொடர்ச்சியான இடைவெளியில் ஏற்படும் துயரங்களின் பல்லவியாக அல்லது இறுதிப் பாடலாக உள்ளன. இவ் விம்பங்கள் உயிர் த் துடிப்புடன் வெளிப்படுவதற்கு பதிலாக ஒரு கண்ணாடிக் கூண்டுக்குள் அடைக்கப்பட்ட தங்கள் உணர்வுகளை தாங்களே பார்வையாளர்கள்) தரிசிக்கும் நிலையை ஏற்படுத்துகின்றன.

ஒரு பொன்வயலில் மேகக் கூட்டங்களிடையே காணாமல் போய்விடும், மக்களின் துயரங்களுக்கான காரணத்தை கூறுமுன்னர் பார்வையாளர்களுக்கு துயரங்களுக்கான காரணத்தை வெளிப்படுத்துவார். இதன் பின்னனியில் இசை பிரதான பங்கு வகிக்கும். இவர் ஒபரா எனப் படும் இசைநாடகங்களை மேடை யேற்றியுள்ளார். Seven Days என்ற பிரெஞ்ச் படத்தில் சிறுபிள்ளை பாடசாலைக்குச் செல்வதை வீட்டின் மேல் மாடிக் கண்ணாடியூடாக long shot ல் காட்டுவார்கள். அது பின்னர் நடக்கப்போகும் விளைவுகளை வெளிப்படுத்தும். பாத்திரங்கள் பற்றிய எந்தவித அறிமுகங்களும் தகவல்களும் இராது. நுக்கோரே அதன் ஆழத்தைத் தேட வேண்டும். இவரது பிந்தைய படங்களில் இதன் தாக்கத்தைக் காணலாம். உம், Exoticaவில் வருந்த வரி அதிகாரி, Adorationஇல் வருந்த ஆசிரியர், என பல உதாரணங்கள்.

முனையில் நான்குமுறையுடைய
நீக்குவ , ரூபர் மூலிகையில்
ஹூப்பிள்ஸிலிரு தூத்துக்கு
நான்குமுறையுடைய நீக்குவ

ஒவ்வொரு பாத்திரமும் நேரடியான பாத்திரங்களாக இல்லாமல் குழப்பம் நிறைந்து பன்முகத் தன்மையுடன் பார்வையாளர்களை வெவ்வேறு தளாங்களுக்கு கொண்டு செல்பவையாக இருக்கும். இப்பாத்திரங்கள் பேசும் மொழியாக இருக்காது. புல தடவைகள் சிந்திக்க வைக்கும் கவனமாக கோர்க்கப்பட்ட வசனங்களாகவே இருக்கும். பார்வையாளர்கள் எதிர்பார்க்கும் விடயங்களை இப்பாத்திரங்கள் வெளிக்கோணர மாட்டார்கள். மாறாக நூக்கிவோரை எதிர்க்கவைக்கும் விடயங்களை வெளிப்படும்.

ஆமேனிய கிராமத்து வீதியில் செம்மறி ஆடுகளை மேய்க்கும் மனிதர்கள். அமைதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஆமேனிய மக்கள் சந்தித்த கொடுமைகள் இவரது படங்களில் பிரதான பங்கு வகித்துள்ளன. இவரது படங்களில் ஆமேனிய அடையாளத்தை மூன்று தளங்களில் கேள்விக்குப்படுத்தியுள்ளார். ஒன்று தேசியம்; இரண்டாவது புவம்பெயரியல்; அதாவது ஆமேனியாவிற்கு வெளியில் வாழும் ஆமேனியரின் வாழ்வியல்; மூன்றாவது ஒன்றிணைப்பு. ஆமேனியாவைப் பற்றி நேரடியாக எடுக்கப்பட்ட Calender, Ararat படங்களுடன் மற்றைய படங்களிலும் ஆமேனிய பாதிப்பைக் காணலாம். உதாரணம்

The Sweet Hereafter.

ஆமேனியா படுகொலை தமது மனதில் ஏற்படுத்திய காயங்களைப் பற்றி Egoyan மிகவும் கடினமாக கான்ஸ் திரைப் படவிழாவில் கூறியுள்ளார்: *“I have lived my life always feeling the wounds of the genocide. However, the world still does not acknowledge the Armenian genocide. This is the reason why my struggle continues.”* (Egoyan Discusses Genocide at Cannes Film Festival, Asbarez, 20 May 1999). இவரது பாத்திரங்கள் Being a Canadian and being an தொலைக்காட்சி மக்களிடையே துயரங்களைக் கொண்டு செல்கின்றன. புத்திஜீவிகள் உண்மையான துயரங்களை நிராகரிக்கின்றனர். அவர்கள் நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தின்

பிரதிநிதிகளாக உள்ளனர். துயரங்களுக்கான தீர்வையும் புத்திஜீவிகள் ஏனானஞ் செய்கின்றனர். மக்கள் தொலைக்காட்சியில் தங்களது முகத்தை தரிசிக்கும்பொழுது தங்களது வெறுமையையும் தாங்கள் அணிந்துள்ள முகமூடியையும் பார்க்கின்றனர்.

மத்தூரி மலைகளுடைய படி நடைபெற்ற துக்காப்பாவுடைய காணல் காரணமாக நடைபெற்ற துக்காப்பாவுடைய முகமூடியையும் பார்க்கின்றனர்.

Atom Egoyan

இன்றைய நவீன தொழில்நுட்பத்தின் பாதிப்பை தனது முதல் மூன்று படங்களில் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ளார். விடியோ கொண்பிரன்சிங், விடியோ போன்வற்றின் எதிர்விளைகளை இப் படங்களில் காணலாம். இவை இரண்டும் இப்படங்களில் முக்கிய பாத்திரங்களாகவே மாறியுள்ளன. cameras, video recorders, televisions, telephones, answering machines, computers போன்றவை இவரது படங்களில் வரும் சில முக்கிய பாத்திரங்கள். ஊடகங்கள் நம்பகத்தன்மையைக் கேள்விக்குறியாக்கும். மக்கள் இதனைக் கண்ணாடியாக பார்க்கும் பொழுது உண்மை பொய்யாக வெளிப்படுகின்றது. Egoyan நவீன தொழில் நுட்பம் வாழ்வின் அன்றாட செயல்பாடுகளில் முக்கிய இடம் பிடித்துள்ளது. ஊடகங்கள் மனிதர்களுக்கு எதிராக நிறுவனங்களுக்கு உதவி செய்கின்றன என்கிறார். நவீன தொழில்நுட்பங்கள் சமூக வாழ்வியலை உடைத்து தனித்த வாழ்வியலை அதிகரிக்கின்றன. உதாரணம், நாடகம் நடிகர்களையும் பார்வையாளர்களையும் ஒரு அரங்கில் வைத்திருந்தது. திரைப்படம் நடிகர்களை பார்வையாளர்களிடமிருந்து அந்நியப்படுத்தியது. விடியோ மற்றும் நவீன கருவிகள் சக செல்போன் போன்றவை இவற்றை மேலும் அதிகரிக்கின்றன.

Egoyan செக்ஸ் நிறுவனமயப்படுத்த முடியும். எனவே, ஏனைய விடயங்களும் காணலாம். இவை பாலியல் தொழில், நிர்வாணவியல் வர்த்தகமயப்பட்ட செக்ஸ் போன்ற விடயங்களின் பாதிப்புகளை வெளிப்படுத்தும். குறிப்பாக, காதல் காட்சிகளை இவரது படங்களில் காணமுடியாது. அத்துடன், குடும்பம் பற்றிய வித்தியாசமான படிமங்களை காணலாம். குடும்பம் என்பது பல மனிதச் சிக்கல்களை

கொண்டுள்ளது. தனிமை, உனர் ச்சிவசப்படல், புரிந்துணர்வின்மை என்பனவே இவரது குடும்பங்களில் பரவிக் காணப்படுகின்றன. இதனை இவர் குடும்பம் என்ற நிறுவனத்திற்கு எதிராக தெரிவிக்கும் குரலாகவே காணலாம்.

நிறுவனமயப்பட்ட அரசு, சமூக நிறுவனங்களில் உள்ளோர் சாதாரண மனிதர்களின் வாழ்வில் செலுத்தும் ஆதிக்கம், செல்வாக்கை இவர் தனது படங்களில் கோபத்துடன் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். வரி அதிகாரி, ஆசிரியர், சுங்க அதிகாரி, காப்புறுதி நட்ட மதிப்பீட்டாளர், போன்ற பாத்திரங்களின் ஆதிக்கத்தை இவரது படங்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. சாதாரண மனிதர்கள் மிகவும் பலவீனமாகக் கப்பட்டுள்ளார்கள் என்பது இவரது குற்றச்சாட்டு. இது ஒரு முதலாளித்துவ சமூகத்தின் முதல் பெரிய பாதிப்பாகும். உலகின் தலைசிறந்த திரைப்படங்கள் தயாரிக்கும் நாடுகளுள் கண்டாவும் ஒன்று. ஹொலிவுட்டிற்கு அருகில் இருப்பதனால் அதன் நிழலுக்குள் கண்டிய திரைப்படவுலகம் மறைந்து விடுகின்றது. ரெட்டானிக் மற்றும் அவற்றார் திரைப்படங்களின் இயக்குனர் ஜேம்ஸ் கமரோனும் ஒரு கண்டியர். இவரது படங்களும் ஹொலிவுட் பாதையில் பயணிப்பதனால் கண்டியத் திரைப்படப் படைப்பாளிகளது பெயர்கள் நிழலிலேயே உள்ளன. சர்வதேச அரங்கில் தீபா மேத்தா போன்ற வர்த்தக இயக்குனர்களுக்கு இருக்கும் பிராபல்யம் விமர்சனீதியாக வரவேற்பு பெற்ற படைப்பாளிகளுக்கு இருப்பதில்லை. அவ்வாறு விமர்சகீதியாக பலத்த வரவேற்பை பெற்ற கண்டியத் திரைப்படப் படைப்பாளிகளை அறிமுகப்படுத்த வேண்டிய தேவை ஒன்றுள்ளது. இவரது முதலாவது படமான Next of Kin 1984 ல் வெளிவந்துள்ளது. இப் படம் ரொரன்றோ சர்வதேசத் திரைப்பட விழாவில் திரையிடப்பட்டது. இவரது அடுத்த படமான Family Viewing என்ற படம் ரொரன்றோ சர்வதேசத் திரைப்பட விழாவில் சிறந்த கண்டிய திரைப்படமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. இவரது மூன்றாவது படம் Speaking Parts, Director's Fortnight என்ற பிரிவில் கான்ஸ்

**சர்வதேச அரங்கில்
தீபா மேத்தா போன்ற
வர்த்தக
இயக்குனர்களுக்கு
இருக்கும் பிராபல்யம்
விமர்சனீதியாக
வரவேற்பு பெற்ற
படைப்பாளிகளுக்கு
இருப்பதில்லை.
அவ்வாறு
விமர்சனீதியாக பலத்த
வரவேற்பை பெற்ற
கண்டிய திரைப்படப்
படைப்பாளிகளை
அறிமுகப்படுத்த
வேண்டிய தேவை
ஒன்றுள்ளது.**

திரைப்பட விழாவில் திரையிடப்பட்டது. இதே பிரிவில் பிரான்ஸெச் சேர்ந்த இலங்கைத் தமிழ் பிரதீபனின் குறும்படமும் இந்த ஆண்டு (2010) திரையிடப்பட்டது. இவரது மற்றொரு திரைப்படமான Exotica கான்ஸின் பிரதான போட்டியில் 1994ல் போட்டியிடத் தெரிவானது. பத்து வருடங்களின் பின்னர் ஒரு கண்டியப் படம் இப்பிரிவில் தெரிவானது. இப்படம் கான்ஸின் சர்வதேச நடுவர்களின் விருதைப் பெற்றது. The Sweet Hereafter படம் ஒஸ்காரில் சிறந்த இயக்குனருக்கும், திரைக்கதைக்குமான இறுதிப்போட்டிக்குத் தெரிவானது. 1996ல் கான்ஸின் நடுவர் குழுவில் ஒருவராக அங்கம் வகித்தார். இவ் வருடம் (2010) கான்ஸின் குறும்படப் பிரிவின் தலைமை நடுவராகக் கடமையாற்றுகின்றார்.

இசை மீது அதிக நாட்டம் கொண்ட இவர் மூன்று ஓபரா நிகழ்ச்சிகளையும் இயக்கியுள்ளார். பல குறும்படங்களையும் தொலைக்காட்சி நாடகங்களையும் இயக்கியுள்ளார். அத்துடன், ஆரம்பத்தில் நாடகங்களையும் மேடையேற்றியுள்ளார்.

இவரது அனைத்துப் படங்களும் (Chloe தவிர்ந்த Vaughan) பொது நூலகத்தில் கிடைத்தன. அனைத்தையும் பார்த்த பின்னர் சில படங்களை விரிவாகவும் சிலவற்றைப் பற்றிய சுருக்கத்தையும் பதிவு செய்துள்ளேன்.

இவரது படங்கள்

- 1) Next of Kin (1984)** Funded by Canada Council and Ontario Art Council- Budget \$37,000
- 2) Family Viewing (1987)** Best motion picture nomination, including five other awards at the 1989 GenienAward.
- 3) Speaking Parts (1989)**
- 4) The Adjuster (1991)**
- 5) Calender (1993)**

6) Exotica (1994)

7) The Sweet Hereafter (1997)

8) Felicia's Journey (1999)

9) Ararat (2002)

10) Where the Truth Lies (2005)

11) Adoration (2008)

12) Chloe (2009)

Calender

இவரது படங்களில் சிறந்த படம் இது எனலாம். மிகக் குறைந்த செலவில் எடுக்கப்பட்ட படம். ஆமேனியாவிற்குக் கணவனும் மனைவியும் தேவாலயங்களைப் படம் எடுப்பதற்கும் ஆய்வு செய்வதற்கும் செல்கின்றனர். இவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக ஒரு காரோட்டி. இறுதியில் காரோட்டியை மனைவி காதலித்து ஆமேனியாவில் தங்கிவிடுகின்றார்.

கன்டா வரும் கணவன் ஓவ்வொரு நாளும் இரவு உணவுக்கு பெண்களை அழைக்கின்றார். இவர்கள் சாப் பிடத் தொடங்க ஒரு தொலைபேசி எடுக்க வேண்டும் என இப்பெண்கள் போவார்கள். வேற்று மொழியில் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஓவ்வொரு பெண்ணும் இதையே செய்வார்.

இப்படம் மூன்று பிரதான பாத்திரங்களை கொண்டுள்ளது. கணவன் இவர் ஆமேனிய அடியைக் கொண்டவர். மொழி பேசத் தெரியாது. இவரது மனைவிக்கு மொழி பேசத் தெரியும். இவர் கன்டாவில் உள்ளார். காரோட்டி உள்ளார் பிரஜை. இப்படத்தில் கணவன் மனைவியாக Atom Egoyan ம் அவரது மனைவியுமே நடித்திருப்பார்கள். இயக்குனர் இதில் வரும் கணவனை ஒத்தவர். அதேபோன்று அவரது மனைவி படத்தில் வரும்

மனவியைப் போன்றவர். அதாவது அவருக்கு ஆமேனிய மொழி பேசத் தெரியும்.

ஆமேனியாவில் எடுக்கப்பட்ட பகுதிகள் ஒரே பகுதிகள் போன்றுதான் தோற்றுமளிக்கும். தேவாலயங்கள், கோட்டை என்பனவே காட்டப்படும். ஆமேனியா மக்களை துருக்கியார் கொன் நொழித் தபோது ஓரளவிற்கு தேவாலயங்களும் கோட்டையுமே காப்பாற்றியது. படத்தின் ஆரம்பத்தில் கணவனின் வீட்டில் ஒரு காலன்டர் தொங்கும். 12 மாதத் தாள்களிலும் தேவாலயப் படங்களே காணப்படும். இதை படம் பிடிக்கவே இவர்கள் ஆமேனியா சென்றார்கள்.

Atom Egoyan ஒரு சிறந்த கதை சொல்லி என்பதற்கு இப் படம் சிறந்த உதாரணம். மிகக் குறைந்த செலவில் சில இடங்களில் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றும் ஒரே மாதிரியான படிமங்களில் இப்படத்தை படைத்துள்ளார். ஆமேனியாவில் எடுக்கப்பட்ட பெரும்பாலான காட்சிகளில் கணவனின் குரலையே கேட்கலாம். பல சமயங்களில் அதிகாரத் தன்மையுடன் வெளிப்படும். அதே கணவன் மனவி பிரிந்த பின்னர் வீட்டுக்கு பெண்களை அழைத்து தனது துயரங்களை பகிரும் பொழுது ஒவ்வொரு பெண்ணும் தொலைபேசி எடுக்க வேண்டும் என்று செல்வாள். இவரது படங்களின் தனித்தன்மையே சில படிமங்களை மீண்டும் மீண்டும் படமாக்கி பாத்திரங்களிடையே உள்ள இடைவெளியை உனரச் செய்தல். இங்கும் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தங்களது வித்தியாசமான உலகில் சஞ்சிக்கின்றார்கள். இறுதியில் இயக்குனர் = கணவன் “If you see her, say Hello” என்பதுடன் முடிவடைகின்றது. மனவியின் முடிவு ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியது. வரவேற்கத் தக்கது என்பதை துயரமாகவும் அழகாகவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இப்படம் உங்களை ஒரு வித்தியாசமான கலாபூர்வமான உலகிற்கு இட்டுச் செல்லும். ஒரு சிறந்த abstract படமிது.

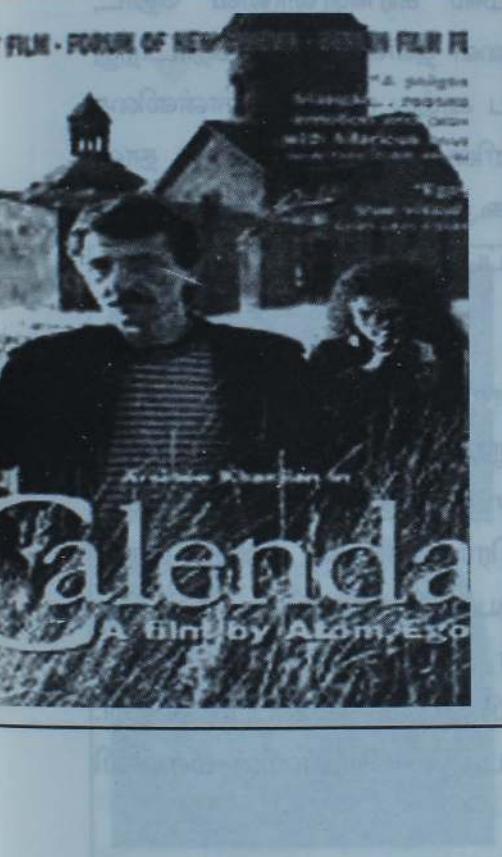

பிரான்ஸில் ஓர் அரசு நிதிக் கூட்டுத்தாபன பரிசோதகர் (Revenue Canada and Customs Auditor). தனது மாவைப் பொழுதுகளை எக்ஸ்வீரிக்கா கிளப்பில் கழிப்பதே இவரது பொழுதுபோக்கு. கிரிஸ்றீனா என்ற இளம்பெண்ணையே தனது மேசையில் நடனமாட இவர் அழைப்பார். கிரிஸ்றீனாவின் முன்னாள் காதலன் எரிக். இந்த கிளப்பின் நடனமாடும் பெண்களின் கட்டுப்பாட்டாளர்.

இந்த கிளப்பின் முதலாளி சோயி என்ற பெண். சோயி ஒப்பந்த அடிப்படையில் தாயாகியுள்ளார். இவர் தனது தாய்மைக்காக ஏரிக்கை ஒப்பந்த அடிப்படையில் பயன்படுத்தியுள்ளார். கிரிஸ்றீனா பாடசாலை உடுப்புடன் பிரான்ஸிக்கு நடனமாடுவார். இது ஏரிக்குக்கு பொறுமையை ஏற்படுத்துகின்றது. ஏரிக் பிரான்சிசை தூண்டிவிடுகின்றார். இந்த கிளப்பில் பெண்களை வாடிக்கையாள்கள் தொட முடியாது. ஏரிக் பிரான்ஸிசை மலசல் கூடத்தினுள் அமர்ந்திருக்கும் பொழுது பிரான்ஸிசை தொடுமாறு கிரிஸ்றீனாவை தூண்டிவிடுகின்றான்.

எரிக் கூறியது போல் பிரான்ஸில் கிரிஸ்றீனாவை தொட எரிக் பிரான்ஸிசை கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளுகின்றார். பிரான்ஸிலின் வாழ்க்கை சற்று விசித்திரமானது. பிரான்ஸிலின் நண்பனின் இளம் மகள் ஒவ்வொரு நாளும் பிரான்ஸிலின் வீட்டிற்கு வந்து சில மணி நேரம் தங்குவாள். அப்பொழுது அங்கு பிரான்ஸில் இருக்கமாட்டார். வீட்டில் எவரும் இருக்கமாட்டார்கள். குழந்தைகளை பார்ப்பதற்கு என ஒவ்வொரு நாளும் இப்பெண்ணிற்கு காசு வழங்குவார். ஆனால், அங்கு குழந்தைகள் எதுவும் இல்லை.

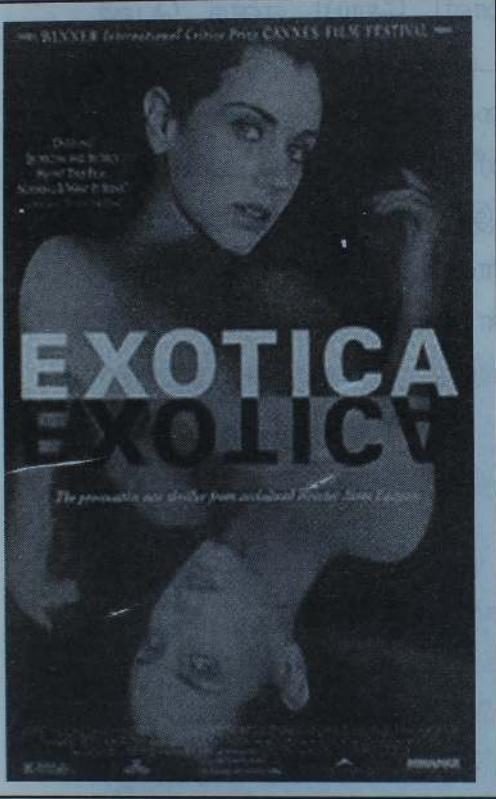
தோமஸ் ஒரு பாலியலாளர். இவர் வீட்டுப் பிரானிகள் வளர்க்கும் கடை ஒன்றை நடத்தி வருகின்றார். இதனை பரிசோதனை செய்வதற்காக தோமஸ் வருகின்றார். முதல் நாள் தோமஸின் கணக்கு வழக்குகளை ஆய்வு செய்யும் பிரான்ஸில் தோமஸ் மேசையினுள் ஒரு துவக்கு

இருப்பதை காண்கின்றார். அன்றைய நாள் முடிவில் சாதாரணமாகக் கூறுவதுபோல் இத் துவக்கைப் பற்றி கூறுகின்றார். தோமஸ் அது தனது தந்தையினது என்றும், பாதுகாப்பிற்காக வைத்திருக்கின்றார் எனவும் பரிசீலனையிலோடு யான கூறுகின்றார்.

பாப்பழனிட ஸ்டி டாயா
விப்பாகி கூடி ஸ்ரீ ஸ்ரீ
நாட்டாப்பிடி

பிரான்ஸில் தோமஸ் மூலம் ஏரிக்கைக் கொல்ல முயற்சிக்கின்றார். தோமஸ் கிரிஸ்ரீனாவை தொட, தோமசை ஏரிக் வெளியே பிடித்துத் தள்ள ஏரிக்கை கடுவதே பிரான்ஸின் திட்டம். தோமஸ் கிரிஸ்ரீனாவை தொட, கிரிஸ்ரீனா தோமஸின் கைகளை தள்ளி விட்டு தொடர்ந்து நடனமாடுகின்றாள். வெளியே காத்து நிற்கும் பிரான்ஸிசை ஏரிக் சந்தித்து, உனது மகளின் உடலை நாங்கள் தான் முதலில் கண்டோம், எனக் கூறுகின்றான். இருவரும் கை குலுக்குகின்றனர். தீஷ் திருப்பம். ஏன்? எப்படி?

பிரான்ஸிலின் மகள் சில காலங்களின் முன் கொல்லப்படுகின்றார். போலீஸ் பிரான்ஸிசை கைது செய்கின்றது. போலீஸ் கூறும் காரணம் பிரான்ஸிசின் தம்பிக்கும், பிரான்ஸின் மனைவிக்கும் பல வருடங்கள் தொடர்பிருந்ததாகவும், பிரான்ஸிக்கு. தனது மகள் தன்னுடையதுதானா என ஐயம் இருந்துள்ளது என்பதே. சில காலங்களின் பின்னர் கொலையாளியை கண்டு பிடித்தவுடன் பிரான்ஸில் விடுதலை செய்யப்படுகின்றார். இதன் பின்னர் ஒரு கார் விபத்தில் பிரான்ஸின் மனைவி இறந்துவிடுகின்றார்.

பிரான்ஸில் யார்? தனது மகளின் நினைவுகளுடன் வாழும் ஒரு ஜிடமா? ஒருவரும் அற்ற வீட்டில் ஓவ்வொரு நாளும் தனது மகளை ஒத்த வயதுடைய பெண் கழிப்பதற்கு பணம் கொடுக்கின்றார். மகளின் வெற்றிடத்தை நிரப்பிடவா? மகளின் தோழி கிரிஸ்ரீனாவுடன் ஓவ்வொரு மாலையையும் கழிக்கின்றார். இருவரும் கதைப்பதில்லை. பார்வைகளின் சந்திப்புடன் முடிந்துவிடும் அன்றைய மாலை. கிரிஸ்ரீனாவிற்கு பாதுகாப்பளிக்கின்றாரா? பிரான்ஸில் தனது மகளின் நினைவுகளை வேறு ஒரு

பெண் மூலம் தேட முயற்சிக்கின்றாரா? சாழுவேல் பெக்கட்டின் Krapp's Last Tape போல் பிரான்ஸில் காணப்படுகின்றார்.

இயக்குனர் ஒரு பேட்டியில் குறிப்பிட்டுள்ளது முக்கியமானது To me, the obvious definition of the exotic is something outside our immediate experience. But ultimately, what really drives the film is the exoticism that we feel towards our own experience, that point at which our own memory, and our own relationship to the things that are closest to us become exotic.

அடுத்ததாக இப்படத்தில் பிரான்ஸில் ஒரு கணக்கு பரிசோதகள். இயக்குனரின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட அனுபவமே இப்பாத்திரம்.

இப்படத்தில் பிரான்ஸில் ஓவ்வொரு பெண்ணிடமும் பணம் கொடுப்பார். இறுதியில் தோமசுடன் வியாபாரமும் பேசுவார். பணமே பல விடயங்களைத் தீர்மானிக்கின்றது. ஒப்பந்த அடிப்படையில் பிள்ளை பெறுதல். தாயாக, தந்தையாக பணத்துக்காக இயங்குதல். விந்துமுட்டை போன்றனவும் இன்று பணத்தால் பெறலாம்.

இந்த கிளப்பினுள் வருவோரும், வேலை செய்வோரும் ஏதோ ஒன்றை இழந்து ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். பார்வையாளர்கள் கூட இந்த தேடலுக்காகத்தான் திரையரங்கு வருகின்றார்கள். இந்த அனுபவத்தை படம் பார்க்கும் ஓவ்வொருவரும் உணரக் கூடியதாகவுள்ளது. மனித உள்ளத்தின் இழப்புக்களின் மீதான ஒரு வலியை உணரக் கூடியதாகவுள்ளது. Andrei Tarkovsky's description of film as isculpting in time, போல் Atom Egoyan இப் படத்தை செதுக்கியுள்ளார்.

வன்னியை நினைவுபடுத்தும் Ararat

Ottoman Empire 1299 ல் இருந்து கார்த்திகை 1, 1922 வரை நீண்டிருந்த சாம்ராஜ்யம். இதனை 'துருக்கி சாம்ராஜ்யம்' எனவும் அழைப்பார்கள். இந்த சாம்ராஜ்யத்தின்

முக்கிய மதும் சுனிமஸ்லீம். 1500களில் பாக்தாத்? கெய்ரோ, ஜெருசலேம் வரை பரந்திருந்தது இந்த சாம்ராஜ்யம். இந்த சாம்ராஜ்யத்தில் பல்வேறு இனக் குழுக்களும் வாழ்ந்தனர். ஆர்மேனியர் இந்த இனக் குழுக்களுள் ஒரு குழு ஹட்மன் சாம்ராஜ்யத்தின் விரிவில் உள்ளடக்கப்பட்ட பல பிரதேசங்களுள் ஆமேனியாவும் ஒன்று. 15ஆம் நூற்றாண்டில் ஆமேனியா இந்த சாம்ராஜ்யத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டது அல்லது ஆக்கிரமிக்கப் பட்டது என்றாம். ஆமேனியர் பெரும்பாலானோர் கிறிஸ்தவர்கள். இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாக நடத்தப்பட்டார்கள். 1894-1896 க்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில் சுமார் மூன்று லட்சம் ஆமேனியர்கள் கொல்லப்பட்டனர். 1909ல் மீண்டும் சுமார் 15,000 பேர் கொல்லப்பட்டனர். Young Turk Party மத்திய குழுவால் 1916ல் திட்டமிடப்பட்டு ஆமேனியர் கொல்லப்பட்டனர்.

**ஆயிரக்கணக்கானோர்
வீதிகளில்
வெட்டியெறியப்
பட்டனர். பலர்
பசியால் இறந்தனர்.
இந்தப்
படுகொலைகள் 1923
வரை நீடித்தது.
இந்தப் பகுதியில்
வேலை பார்த்த
அமெரிக்க
அதிகாரிகள் இந்தப்
படுகொலைகளை
வெளி உலகிற்கு
உணர்த்தினர்.**

சித்திரை 24, 1916ல் ஆமேனிய புத்திஜீவிகள் சுத்திவளைக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டனர். மிகுதியாக இருந்த ஆமேனியர் வன்னியில் உள்ள முகாம்கள் போன்ற முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டனர். அதை விட சுமார் இரண்டு லட்சம் ஆமேனியர் சிரியாவிற்கும், கிரீஸ்க்கும் அனுப்பப்பட்டனர். இது நடைபெற்ற காலம் முதலாவது மகாயுத்தம் நடைபெற்ற காலமாகும்.

ஆயிரக்கணக்கானோர் வீதிகளில் வெட்டியெறியப் பட்டனர். பலர் பசியால் இறந்தனர். இந்தப் படுகொலைகள் 1923 வரை நீடித்தது. இந்தப் பகுதியில் வேலை பார்த்த அமெரிக்க அதிகாரிகள் இந்தப் படுகொலைகளை வெளி உலகிற்கு உணர்த்தினர். பல ஆங்கில பத்திரிகைகள் முக்கிய செய்தியாக வெளியிட்டன. இந்தப் படுகொலைகளை கண்டித்த துருக்கியர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். இந்தப் படுகொலைகளின் பிரதானமான நகரமாக வான் என்ற நகரம் திகழ்ந்தது. அமெரிக்கத் தலைமை வைத்திய அதிகாரியாக கடமையாற்றிய Dr. Clarence D.Ussher தலைமை இராணுவ அதிகாரியுடன் தொடர்புகொண்டு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முயற்சித்தும் தோல்வியில்

முடிவடைந்துவிட்டது. இவர் பின்னால் தனது நூலான An American Physician in Turkey என்ற நூலில் இக் கொலைகள் பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளார்.

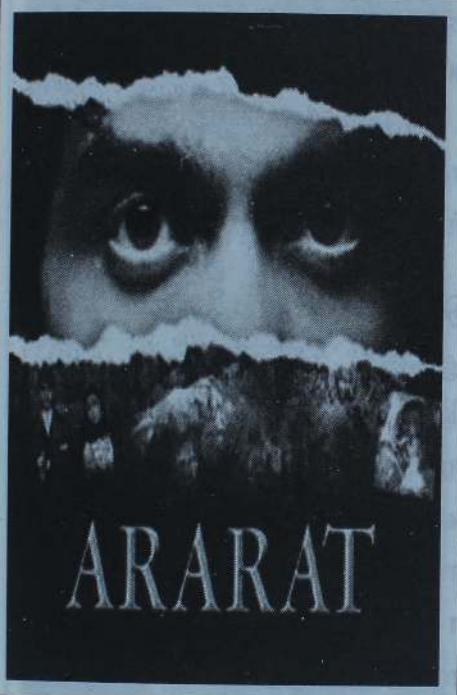
முதலாம் உலக யுத்தத்தின் போது ஓட்டமன் சாம்ராஜ்யத்தின் ஆமேனியா பகுதியை ருசியா பிடித்தது. இது சோவியத் யூனியனின் தொடர்ச்சிவரை நீடித்தது. இதன் பின்னர் சுதந்திர ஆமேனியக் குடியரசு தோன்றியது.

மூன்றாவது சந்ததியைச் சேர்ந்த கண்டிய இயக்குனரான Atom Egoyan ஆமேனியர்கள் மீதான துருக்கியரின் இன அழிப்புப் படுகொலைகளை திரைப்படமாக்கியுள்ளார். Ararat என்ற இப் படம் கான்ஸின் முக்கிய படங்களுள் ஒன்றாக 2002ல் திரையிடப்பட்டது. சர்வதேசர்தியாக பெரும் அதிர்வை இப்படம் ஏற்படுத்தியது. ஊடக வலிமைக்கு இப்படம் ஒரு சான்றாகும். இன்றுவரை துருக்கி இக்கொலைகளை மறுத்துவருகின்றது. இவ்வகையில் இப்படம் துருக்கி மீதான விமர்சனங்களை மீண்டும் சந்திக்குக் கொண்டுவந்தது.

இயக்குனர் இப்படத்தை எடுத்துள்ள விதம் முக்கியமானது. Neubahf படுகொலைகளை எடுக்காமல், படுகொலைகளை பற்றி எடுக்கும் படமொன்றுக்குள் ஓர் படமாகவே இப்படம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

Ararat இது ஒரு மலையின் பெயர். தெற்கு ஆமேனியாவில் அமைந்துள்ளது இந்த மலை. ஆமேனியரின் சரித்திரம், பண்பாடு, அடையாளம், மதம் போன்றவை கி.மு.விலிருந்தே இந்தப் பகுதிகளில் தோன்றிவிட்டன.

Filmmaker Edward Sorayan ஆமேனியா படுகொலைகளைப் பற்றிய படமொன்றை உண்மைச் சம்பவங்களை மையமாகக்கொண்டு தயாரிக்கின்றார். படுகொலைகள் நடைபெற்ற காலத்தில் வாழ்ந்த ஓவியர் Arshile Gorky என்ற ஓவியரைப் பற்றி ஆய்வு செய்ய ஒரு சரித்திர ஆய்வாளரை நியமிக்கின்றார். இவர்

ARARAT

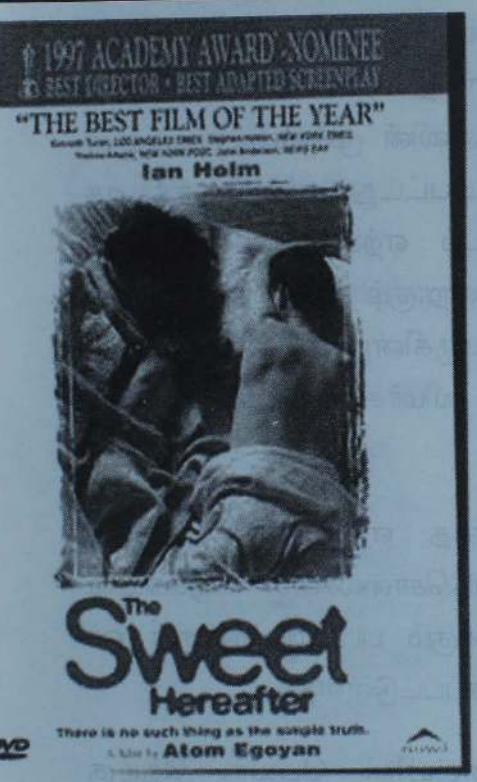
ரோரன்ரோவில் சரித்திர விரிவுரைகளை இந்த ஓவியர் பற்றி நிகழ்த்துகின்றார். இந்த ஓவியரின் 'ஓவியரும் தாயும்' என்ற ஓவியம் பிரபல லமானது. ஆமேனியா படுகொலைகளின் போது இறந்த தாயை நினைத்து ஓவியர் வரைந்தது. 1948ல் ஓவியர் தற்காலை செய்கின்றார்.

இந்த ஓவியரின் முன்னாள் மனைவி அனி ஒரு சரித்திர ஆய்வாளர். அனியின் குடும்பத்தில் பல குழப்பங்கள். அனியின் மகன் ரபி தனது அரசுச் சகோதரி சிலியாவைக் காதலிக்கின்றார். அனியின் இரண்டாவது கணவனும் சிலியாவின் தந்தையும் இறந்தமைக்கு அனியே காரணம் என சிலியா குற்றஞ்சாட்டுகின்றாள். அனியின் முதல் கணவனும் (ரபியின் தந்தை) துருக்கிய சர்வதேச அதிகாரி ஒருவரைக் கொலை செய்ய முயற்சிக்கும் பொழுது இறந்தவிடுகின்றார்.

அனியின் மகன் ரபி படுகொலைகளைப் பற்றிய சில பதிவுகளை எடுப்பதற்கு துருக்கி செல்கின்றார். இது Sorayan எடுக்கும் படத்திற்கு மேலும் உதவும் என நினைக்கின்றார். இவர் ரோரன்ரோ திரும்பும் வழியில் ரோரன்ரோ விமான நிலையத்தில் தடுத்து வைக்கப் படுகின்றார். சுங்க அதிகாரி கேள்விகளால் துளைத் தெடுக்கின்றார். விடியோ பிரதிகளுக்குள் என்ன இருக்கின்றது என்பதை விமான நிலையத்திலேயே ரபியின் படம்பிடிக்கும் கருவியில் போட்டுப் பார்க்கின்றார். படுகொலைகள் திரையில் விரிகின்றன.

சுங்க அதிகாரியின் குடும்பத்தில் புதிய பிரச்சினைகள். அவரது மகன் ஓரினப்புனர்ச்சியாளர். இதனை ஏற்று கொள்ள முடியாதுள்ளார் இந்த அதிகாரி.

இத் திரைப்படம் 'கான்ஸ்'ல் திரையிடப்படுவதற்கு முன்னரே துருக்கிய அரசு, இப்படத்திற்கு எதிராக பிரச்சாரங்களை முடுக்கிவிட்டது. இப்படத்தில் இயக்குனரால் முன் வைக்கப்படும் ஹிட்லரின் வசனம் இது: *Who remembers the extermination of the Armenians?*

இயக்குனர் இப்படத்தை ஒரு புதிய தேவூலுக்கான ஆரம்பமாக தொடங்கியுள்ளார். சரித்திரங்கள் தொடர்ந்து கேள்விகளை எழுப்பிக்கொண்டே இருக்கும்.

படம் பல நிலைகளில் பதிவாகியுள்ளது. அனி தற்கொலை செய்து கொண்ட கவிஞரின் வாழ்க்கை வரலாறை எழுத முயற்சிக்கின்றார். சரோயன் படு கொலைகள் பற்றிய படமொன்றை எடுக்க முயற்சிக் கின்றார். ரபி உண்மை வரலாற்றை பதிவாக்க துருக்கி செல்கின்றார். சிலியா தனது தந்தையின் மரணத்தின் உண்மையைக் கண்டறிய முயற்சிக்கின்றார். கங்க அதிகாரி மறந்த சரித்திரத்தின் தொடக்கமெதற்கு என ஆட்சேபிக்கின்றார். இவை அனைத்தும் ஒரு தளத்தை நோக்கி நகருகின்றன. ஆமேனியப் படுகொலைகளை மீள மக்கள் முன் விசாரணைக்குட்படுத்தல், துருக்கிய அரசு மீதான விமர்சனங்களை மீளத் தொடங்கல் இவையே இயக்குனரின் நோக்கம்.

இயக்குனர் தனது நோக்கம் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

i Since the Turks have never admitted that the massacres and forced deportations amounted to genocide ó they acknowledge only that many died on each side in World War I ó

iThat is the determining issue of why I made the film. It wasn't to ascertain the fact of the genocide...I think that we have to be able to find a way to stop talking about this as a film of the American genocide. It is a film about living with the offers of the denial of that event into the present!

இப்படம் இவரது வேதனையைப் பூர்த்திசெய்துள்ளது. நேற்று, இன்று, நாளை என வெவ்வேறு காலப் பகுதியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் இப் படம் பதிவு செய்துள்ளது. ஆர்மேனியப் படுகொலைகள் எடுக்கப்பட்ட விதம் கண்கலங்க வைக்கின்றது. வண்டிலின் மேற்பகுதியில்

ஒரு பெண்ணை துருக்கிய இராணுவம் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்துகின்றது. வண்டியின் கீழ்ப் பகுதியில் தொங்கும் தாயின் கைகளை பிடித்த வண்ணம் ஒரு சிறுமி. ஒரு மாதுளம்பழத்தை உடைத்து ஓவ்வொரு முத்தை ஓவ்வொரு நாளும் உண்டு பசியாறும் தாய் என படம் திட்டமிட்ட படுகொலைகளையும் துயரங்களையும் அப் பட்டமாகப் பதிவுசெய்துள்ளது.

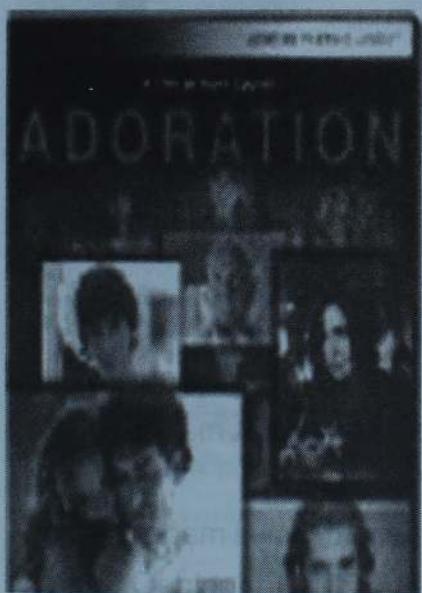
Adoration

'கான்ஸ்ல் திரையிடப்பட்ட இவரது மற்றொரு படம். சபின் என்ற பிரெஞ்ச் மொழி ஆசிரியை பிரெஞ்ச் பத்திரிகையில் இருந்து ஒரு செய்தித் துண்டை வாசிக்கின்றார். "ஒரு பயங்கரவாதி தனது காதலியின் பயணப்பையில் குண்டு ஒன்றை வைக்கின்றான். காதலியின் வயிற்றில் கரு வளர்கின்றது. இதனை ஒரு இஸ்ரேலிய அதிகாரி கண்டுபிடித்துவிடுகின்றார்." இதனை ஒரு கதையாக மாற்ற வேண்டும். இதுவே மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பயிற்சி.

சிமன் தனது மாமாவுடன் வாழ்ந்து வருகின்றான். அவனது கற்பனை வித்தியாசமானது. செய்தியில் பயங்கரவாதியாக தனது தந்தையையும், காதலியாக தனது தாயையும் வயிற்றில் வளரும் கருவாகத் தன்னையும் கற்பனை செய்துகொள்கின்றான். இறுதியில் பயங்கரவாதி வெற்றிபெறுவதாகவும் தானும் தாயும் இறப்பதாகவும் முடிக்கின்றான்.. உண்மையில், ஒரு விபத்தில் தாயும் தந்தையும் இறந்துவிட அனாதையாகின்றான் சிமன்.

வகுப்பறையில் சிமன் இதனை வாசிக்கின்றான். மாணவர்கள் கலந்துரையாடுகின்றார்கள்.

இக்கதை இணையத் தளங்கள் மூலம் பிரபல்யமடைய, சபின் வேவையில் இருந்து நீக்கப்படுகின்றார். சிமனை பொய்சொல்லத் துண்டியதற்காக. இப்படம் இவரது 'முஸ்லீம் தீவரவாதிகள் மீது கொண்ட' எதிர்ப்பையும் வெளிப்படுத்தக் கூடியது. தவறவில்லை.

Speaking Parts

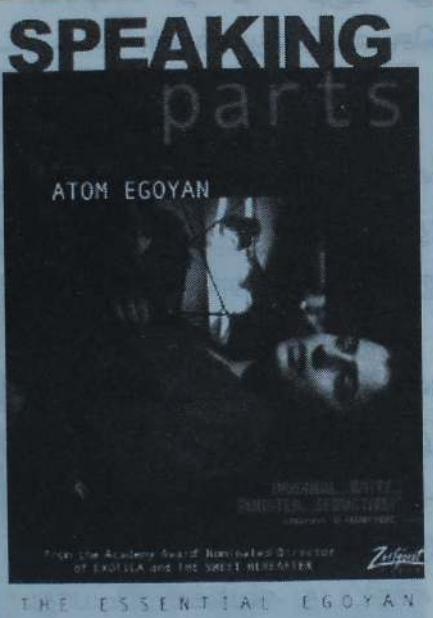
Atom Egoyanன் குறிப்பிடத்தக்க படம். இயக்குனரின் கலைத்தன்மை வெளிப்பாட்டிற்கு இப்படம் ஒரு சிறந்த உதாரணம். இப்படம் உடலுறவு, மரணம், நவீன தொழில்நுட்பம் போன்ற விடயங்களை மீன் பார்வைக்குட்படுத்துகின்றது. ஊடகங்கள், குறிப்பாக, வீடியோ, தொலைக்காட்சி போன்றவற்றின் நம்பகத்தன்மையையும் அவை மனித வாழ்வில் ஏற்படுத்தியுள்ள முக்கிய இடத்தையும் கேள்வி கேட்கின்றது. தொலைக்காட்சித் தொடர்கள் பலரது வாழ்வில் ஒரு அன்றாடச் செயல் பாடாக மாறிவிட்டது) பார்வையாளர்களுக்கு செய்தித் திரிபுகளையும் கவர்ச்சியையும் இவ் ஊடகங்கள் வழங்குகின்றன. பார்வையாளர்கள் இவற்றை முழுமையாக நம்புகின்றார்கள் என்பது இயக்குனரின் குற்றச்சாட்டு.

ஹோட்டல் ஓன்றில் வேலை பார்க்கும் வானஸ் இரு பெண்கள் மத்தியில் அகப்பட்டுவிடுகின்றார். வானஸ் ஒரு துணை நடிகராக பகுதி நேரங்களில் செயற்படுகின்றார். இவருடன் ஹோட்டலில் வேலைபார்க்கும் லிசிக்கு வானஸ் மிகு ஓர் கண்.

வானஸ் அதே ஹோட்டலில் அங்கு தங்கும் பெண்களுக்கு ஒரு பாலியல் தொழிலாளியாகவும் செயல்படுகின்றார். இதற்கு இவரது முகாமையாளரும் ஒத்துழைக்கின்றார். ஹோட்டலில் தங்கும் கிளாரா ஒரு தொலைக்காட்சிப் படத்திற்கு திரைக்கதை ஆசிரியர். வானஸ் இவர் மூலம் அப்படத்தில் பிரதான பாத்திரத்தில் நடிப்பதற்கு முயற்சிக்கின்றார். அதற்கேற்ப திரைக்கதையையும் மாற்றுகின்றார். வான்சுக்கும் கிளாராவிற்குமான உறவு தொலைபேசி, தொலைக்காட்சியூடாக தொடர்கின்றது. ஆமலும் இவ்வாறு நிறுவு செய்து வருகின்ற ஒரு விடயத்தை இப்படம் உறுதியாக கேட்கின்றது:

“ஊடகங்கள் யாரின் கையில் உள்ளது?”

உறவுகளுக்கிடையில் உள்ள இடைவெளியையும் மனோரீதியாகவும் இயல்பாகவும்) சிக்கலையும் இப்படம் பதிவு செய்துள்ளது. லிசி வான்சை விரும்புகின்றாள்.

லான் ஸ் இதனை நிராகரிப்பதுடன் அவளை ஒதுக்குகின்றான். லிசி லான்சின் புகைப்படங்களைக் கூட தன்னுடன் வைத்துள்ளாள். லிசி லான்சிடம் Let me love you என சில தடவைகள் கூறியும் உள்ளாள். வீடியோவில் லான்ஸ் நடித்த படக்காட்சிகளைப் பார்ப்பதன் மூலம் தனது உறவை வளர்த்துக்கொள்கின்றாள். கிளாராவிற்கும் லான்சுக்குமான உறவு சமூக எல்லைகளைத் தாண்டி பின்னர் வீடியோ கோன்பிரன்சின் மூலமும் தொடர்கின்றது. தயாரிப்பாளர் தொலைவில் இருந்து கொண்டு இவ் உறவுகளின் மீதான தனது ஆதிக்கத்தை வீடியோ கோன்பிரன்சிங் ஊடாகச் செயல்படுத்துகின்றார்.

The Adjuster

இப்படம் காப்பறுதி முகவர் ஒருவரைப் பற்றியது. இயக்குனரின் படங்கள் பொதுவாகவே மனித வாழ்வியல் சிக்கல்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவ் வகையில் இப்படம் காப்பறுதி முகவரின் முகவரியை வெளிப்படுத்துகின்றது. இவரைப் போன்ற முகவர்களை இயல்பாக பார்க்க முடியாது. இவரை முகவர் எனக் குறிப்பிடுவதை விட “இழப்புக்களை மதிப்பீடு” செய்பவர் எனக் கூறுவதே சரியாக இருக்கும். எமது வாழ்வில் சில தடவைகளாவது இவர்களை சந்திப்பது தவிர்க்க முடியாது.

பண்பாடு கலாச்சார விழுமியங்களை மீறி கனடாவின் சட்டங்கள் இறுக்கமாகவே இவற்றை கட்டுப் படுத்துகின்றன. ஆனால் இது ஒரு முகவரின் குறுக்கு வெட்டு. Noah Render ஒரு காப்பறுதி முகவர். இவர் தனது வாடிக்கையாளர்களுக்கு பல வழிகளிலும் உதவி புரிகின்றார். அவர்களுக்கு இழப்பு ஏற்படும் பொழுது மனோநிலை தியாகவும் பொருளியல் ரீதியாகவும் அவர்களை இழப்பிலிருந்து வழமைக்கு கொண்டுவருவது முக்கியம் எனக் கருதுகின்றார். You may not know it, but you're in shock, இது நோ தனது வாடிக்கையாளர்களிடம் கூறுவது வடிமை. நோ ஒரு workaholic அதாவது எந்த நேரமும் வேலை செய்பவர். மழையோ வெய்யிலோ புயலோ கடும் பனி மழையோ இவரை

வேலையில் இருந்து அந்நியப்படுத்தாது. இவரது வாடிக்கையாளர்களை இவர் ஹோட்டல் ஒன்றில் தங்க வைப்பது வழமை. அவ்வாறான சம்பவங்களில் பெண் வாடிக்கையாளர்களுடன் உடலுறவு கொள்வதுமுண்டு.

இவர் வாழும் வீடு ஒரு சிறுபிரதேசத்தில் தனித்துள்ளது. இப்பிரதேசத்தில் வீடு கட்டுவதற்கென அறிவித்த நிறுவனம் நோவின் வீடு மட்டும் கட்டிய நிலையில் வங்குரோத்து நிலையை அடைந்துவிட்டது. இப்பொழுதும் வீடு கட்டுவதற்கான விளம்பரங்களைக் காணலாம். இவருடன் இவரது மனைவி, மகன் மனைவியின் சகோதரி வாழ்கின்றனர். இவரது மனைவி ஹேரா திரைப்படத் தனிக்கையாளர். தனிக்கை செய்யப்படாத படங்களைத் தனது வீடியோ காமராவில் பதிவுசெய்து வீட்டிற்குக் கொண்டுவருவார்.

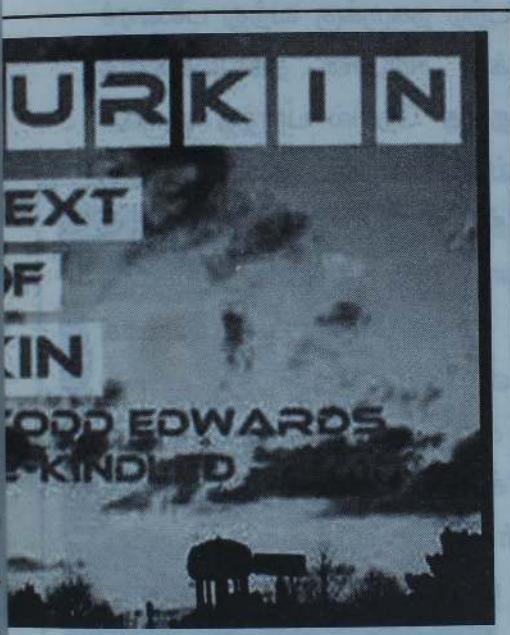
படத்தில் வரும் மற்றொரு குடும்பம் வித்தியாசமான விசித்திரமான குடும்பம். பெரும் பணக்காரர் கள் உடலுறவின் மீது அதிக நாட்டம் கொண்டவர்கள். இவர்கள் தங்களது வீட்டை திரைப்பட ஒளிப்பதிவிற்குக் கொடுத்து விட்டு ஹோட்டலில் தங்குகின்றார்கள். இவர்களிடம் எல்லாமே உள்ளது. இவர்களுக்கு என்ன தேவை என்பது இவர்களுக்கே தெரியாது.

இயக்குனரின் குடும்பம் பிரிட்டிஷ் கொலம்பியாவில் தங்கியிருந்தபொழுது இவர்களுக்குச் சொந்தமான தளவாடக் கடை நெருப்பிற்கு பலியானது. இவர்கள் ஒரு ஹோட்டலில் தங்கவேண்டிவந்தது. அப்படித் தங்கியிருந்த பொழுது அங்கு அடிக்கடி “இழப்புக்களை மதிப்பீடு செய்யும் காப்புறுதி முகவர்” வருவது வழமை. அவருடனான அனுபவத்திலேயே இப்படத்தின் கரு தோன்றியது.

The Sweet Hereafter

துருக்கியர் ஆமேனியருக்கு எதிராக நடத்திய படுகொலைகளின் நினைவுகள் இப்படத்தைப் பார்க்கும் பொழுது வருவது தவிர்க்கமுடியாதது.

அமெரிக்க நாவலாசிரியர் Russell Banksd; நாவலை மையமாகக் கொண்டது. நாவலின் பெயரே படத்தின்

கு சுவி குதைப்பார்து மாற விரும்ப விடுவது சூப்பி விரும்புவது கூடுதல் விவரமாக இருக்கிறது.

பெயருமாகும். Sam Dent அமெரிக்காவின் நியூ இங்கிலாந்து மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு நகரம். இங்குதான் நாவலின் தளமாகும். இதனை இயக்குனர் பிரிட்டிஷ் கொலம் பியாவிற்கு மாற்றிவிடுகின்றார். அங்கு பள்ளிச்சிறுவர்களை ஏற்றிச்செல்லும் ஒரு பேருந்து விபத்துக்குள்ளாகின்றது. பன்னிரண்டுக்கு மேற்பட்ட பாடசாலைச் சிறார்கள் இறந்து விடுகின்றார்கள். விபத்துக்குள்ளான சிறார்களின் பெற்றோர்கள் Ian Holm ஜ வழக்கறிஞராக நியமிக்கின்றார்கள். இவரின் மகள் ஒரு போதை மருந்து அடிமை தற்சமயம் இவருக்கு எயிட்ஸ் இருப்பதும் தெரிய வருகின்றது. விபத்து நடைபெற்ற நகருக்கு வந்து பலரைச் சந்திக்கின்றார். பலர் இவருக்கு சார்பான தகவல்களைக் கூறுகின்றனர். விபத்து நடந்ததை நேரில் பார்த்த ஒருவர் இவருக்கு எதிராகச் செயல்படுகின்றார். இவரது இருபிள்ளைகளும் இவ் விபத் தில் இறந்துள்ளார்கள். விசாரணையின்போது நிக்கோல் பேருந்து ஓட்டி வேகமாக ஓட்டியமையே விபத்துக்குக் காரணம் எனப் பொய்யாக கூறுகின்றார். வழக்கு தோல்வியில் முடிகின்றது.

இப்படம் ஒஸ்காரில் சிறந்த இயக்குனருக்கும், திரைக்கதைக்கும் பரிந்துரைக்கப்பட்டு இறுதிச்சுற்றுக்குத் தேர்வானது. 'கான்ஸில் விமர்சகர்கள் விருதைப் பெற்றது. மூல நாவல் குழப்பமற்ற பாத்திரங்களைக் கொண்ட நாவலாகவே இருந்தது. Atom Egoyan அமைத்த திரைக்கதை சிக்கலான பாத்திரங்களைக் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டது. நாவலைவிட மிகச் சிறப்பாக திரைப்படம் வெளிவந்துள்ளது என்பது பல விமர்சகர்ஸின் கருத்து.

இவர் பொதுவாகவே மையநிலையில் இருந்து மாறுபட்ட பாங்காகச் சிந்திப்பவர். பாத்திரங்களின் செயல்பாட்டிற்கான காரணங்களை அவர்களின் அகத்தால் மாத்திரம் அறியக்கூடியதாக இருக்கும் எனக் கருதுபவர். மூல நாவலாசிரியருடன் இயக்குனர் தொடர்ச்சியாக தொடர்புகளை வைத்திருந்தார். அவரது ஆலோசனைகளை அடிக்கடி கேட்டார். படப்பிடிப்புத் தளத்திற்கு நாவலாசிரியர் பல தடவைகள் சென்றிருந்தார். நாவலாசிரியரின் மகளே

(Caerthan Banks) இப்படத்தில் வழக்கறிஞரின் மகளாக நடித்தவர்.

படம் மூன்று தளங்களில் பயணிக்கின்றது. முதலாவது, விபத்துக்கு முன்னர். இரண்டாவது, விபத்து நடைபெற்ற நாளின் காலை வேலை மூன் ராவது இரண் டு வருடங்களின் பின்னர் வழக்கறிஞரின் விமானப் பயணம். இந்தப் பயணத்தின்போது பேருந்து ஓட்டி ஒரு ஹோட்டல் பேருந்து ஓட்டியாக இருப்பதைக் காண்கின்றார். இங்கு படம் முடிவடைகின்றது.

Felicia's Journey

இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த நாவலாசிரியர் William Trevor நாவலை மையமாகக் கொண்டது.

ஜூரிஸ் இளம் பெண் பெலிசியாவின் காதலன், பெலிசியாவிற்கு வயிற்றில் பிள்ளையை கொடுத்துவிட்டு காணாமல் போய் விடுகின்றான். அவனைத் தேடி இங்கிலாந்து பெக்கிங்காமிற்கு பெலிசியா வருகின்றாள். அங்கு நடுத்தர வயதினன் ஜோசப் உதவிபுரிகின்றான். பெக்கிங்காமில் உள்ள ஒரு சிறு விடுதியில் தங்குகின்றாள். ஒரு தோல் தொழிற்சாலையில் தான் காதலன் வேலை செய்கின்றான் என நினைத்து ஜோசப்புடன் அத்தொழிற்சாலைக்குச் செல்கின்றாள். பெலிசியா உள்ளே சென்ற போது ஜோசப் அவளின் பணத்தை அபகரித்து விடுகின்றான். அன்றிரவு அங்குள்ள ஒரு ஜீமேய்க்கன் பாதிரியாரால் நடத்தப்படும் விடுதியில் தங்குகின்றாள். அங்கும் அவள் பிரச்சினைகளைச் சந்திக்க, மீண்டும் ஜோசப்பின் வீட்டை அடைகின்றாள். இப்பொழுது ஜோசப்பிற்கு பெலிசியாவின் காதலன் எங்குள்ளான் என்பது தெரிந்துவிட்டது. பிரித்தானிய இராணுவத்தில் உள்ளான். அதனை வெளிக்காட்டாமல் பெலிசியாவின் கருவைக் கலைக்க வற்புறுத்துகின்றான். பெலிசியாவின் கருவைக் கலைத்த பின்னர் ஒரு நாள் ஜீமேய்க்கன் பாதிரியார் இவர்களது வீட்டிற்கு வருகின்றார். பெலிசியாவிற்குத் தூக்க மாத்திரைகள் கொடுத்து ஜோசப்

தூங்கச் செய்கின்றான். பாதிரியாரின் போதனைகளின் பின் ஜோசப் மனம் மாறுகின்றான். தூக்கம் கலைந்து வீட்டில் இருந்து தப்பி ஓட முயற்சிக்கும் பெலிசியாவை ஜோசப் தடுக்கவில்லை. அவன் சென்ற பின்னர் சமையலறைக்குள் சென்று தற் கொலை செய்து கொள்கின்றான்.

பெலிசியாவின் தந்தை பெலிசியாவின் காதலன் பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தில் இருப்பதை அறிந்து திருமணத்திற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கின்றார். இரு வேறு இனங்களுக்கான பிரச்சினையாகவே பெலிசியாவையும் ஜோசப்பையும் இயக்குனர் காட்டுகின்றார். இதன் விமர்சனமாகவே திரைப்படம் அமைந்துள்ளது.

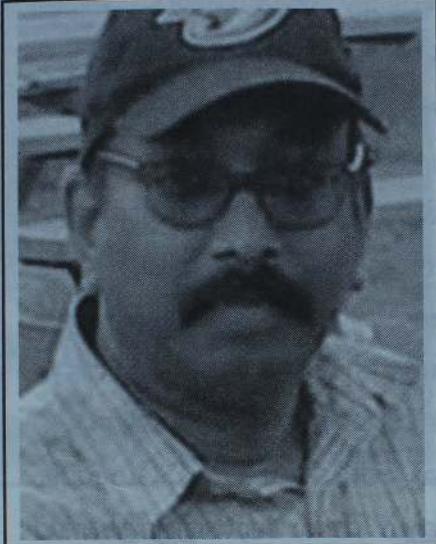
இவரை ஒரு பின்நவீனத்துவப் படைப்பாளி என சில விமர்சகர்கள் கூறுவதுண்டு. ஆனால் இவர் ஒரு கோட்பாட்டுக்குள் அடங்குபவரல்ல. இவரது படங்கள் சுயம், சமூகம், கலாச்சாரம் இவற்றிக்கிடையில் சுழலும் மனிதர்களின் தேடலாகவே அமைகின்றது. அவர்களே பாத்திரங்கள். அவர்களே பார்வையாளர்கள். அவர்களே தீர்வை முன்வைப்பவர்கள். கண்டியத் திரைப்படவுலகம் யுழுமா நுழூலை என்ற பெயரின்றி அழைப்பொது

சென்ற இதழ் திருத்தம்

கூர் 2010 இல் அனுபவ பகிர்வு பகுதியில் தனது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டவர் கூத்துக்கலைஞர் அருள் என இருந்தது தவறு என்பதை மனவருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். அது சமிக்கேல்தாஸ் என்பவரது அனுபவப் பகிர்வாகும். பாரம்பரிய கூத்துக் கலைக் குடும்பத்திலிருந்து வந்த சமிக்கேல்தாஸ் சிறந்த பிரதியாக்கக்காரர். அது மட்டுமில்லை, பல்வேறு நாடகங்கள், கூத்துகளை நெறிப்படுத்திய வருமாவார்.

புலம்பெயர்தலும் - புலம்பெயர் இலக்கியமும் தமிழரும்!

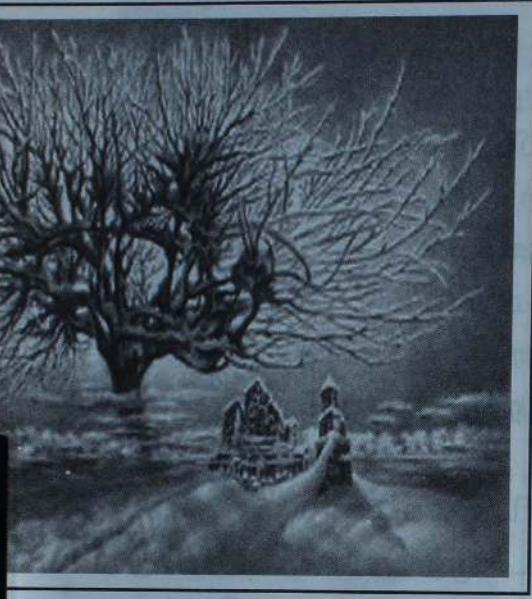
வ.ந.கிரிதரன்

வ.ந.கிரிதரனின் முயற்சிகள் ஆரம்பத்தில் படைப்பிலக்கியமாகவே இருந்திருக்கிறது. 'மண்ணின் குரல்', 'அமெரிக்கா' போன்ற இவரது நூல்கள் இதன் சாட்சியங்கள். இன்றுபதிவுகள்.காம் இணையதளத்தை வலையேற்றுவதிலும், புலம்பெயர்ந்த தமிழ்மக்கள் வாழ்வையும், அவர்களது எழுத்துக்களைப் பதிவாக்குவதிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறார்.

புலம்பெயர்தலென்பது மானுட இனத்துக்கு மட்டுமே புரியாதொன்றல்ல. இயற்கையில் பறவைகள். மிருகங்கள், மத்தியிலெல்லாம் அவற்றின் இருப்புக்கு ஆதாரமாகப் புலம்பெயர்தலிருப்பதைக் காணலாம். உடல்தீயினான பருவ மாற்றங்கள், காலநிலை மாற்றங்கள், இனவிருத்தி தேவைகளெனப் பல்வேறு காரணங்களுக்காகப் பறவைகள், மிருகங்களெல்லாம் தாம் பிறந்த இடத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வருவதெல்லாம் அவற்றின் தப்பிப்பிழைத் தலுக் குரிய தேவைகளின் காரணமாகத் தான். புலம்பெயர்தலென்பது மானுட சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்கு எப்பொழுதுமே உறுதுணையாகத் தானிருந்து வந்திருக்கிறது. இதனைத்தான் இதுவரையிலான மானுட வரலாறு எமக்கு உணர்த்தி நிற்கிறது. புலம்பெயர்தலுக்குப் பல்வேறு காரணிகள் இருந்தபோதிலும் முக்கியமான காரணம் இருத்தலுக்கான தப்பிப் பிழைத்தலே என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம். ஆதியில் மானுட்கள் நாடோடிகளாக புலம்பெயர்ந்தார்கள். உணவுக்காக அவர்கள் அடிக்கடி புலம்பெயர வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. பின்னர், சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் காரணங்கள் மானுடின் புலம்பெயர்தலை ஊக்குவித்தன. சங்ககாலத்துமிழு வாழ்வை விபரிக்கும் சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்கள் உழைப்புக்காகப் புலம்பெயர்ந்த தலைவனின், அவனை நினைத்து ஏங்கும் தலைவியின் உளநிலையினை விரிவாகவே விளக்கி நிற்கின்றன.

அவ்விதம் உழைப்புக்காகப் புலம்பெயராமல் சோம்பி நிற்றலை என்னி நகையாடியது அக்காலகட்டச் சமுதாயம். மாதவியிடமிருந்து பிரிந்து மீண்டும் கண்ணகியை நாடிய கோவலன் அவருடன் மதுரைக்குப் புலம்பெயர்ந்ததை விபரிக்கிறது சிலம்பு. அத்துடன், பல்வேறு காலகட்டங் களில் வேற்றுநாட்டவர்கள் வர்த்தகம் நாடிப் புலம்பெயர்ந்து

சங்ககாலத்தமிழர்
 வாழ்வை
 விபரிக்கும் சங்கத்
 தமிழ்
 இலக்கியங்கள்
 உழைப்புக்காகப்
 புலம்பெயர்ந்த
 தலைவரினின்,
 அவனை நினைத்து
 ஏங்கும்
 தலைவியின்
 உளநிலையினை
 விரிவாகவே
 விளக்கி
 நிற்கின்றன.

பண்டையத் தமிழகத்துக்கு வந்திருப்பதையும் 'கலம்தரு திருவின் புலம்பெயர் மாக்கள், என்ற பதத்தினை அப்பொழுதே இளங்கோவடிகள் கையாண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உண்மையில் புலம்பெயர்தலைக் குறிப்பிடும் diaspora என்னும் சொல்லினை ஆராய்வது இச்சமயத்தில் சிறிது பயன்மிக்கதாக அமையக்கூடும். diaspora என்னும் பெயர்ச்சொல் புலம்பெயர்ந்த சமூகத்தைக் குறிப்பிடுவதற்காக இன்று பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இந்த அர்த்தத்தில் இடம்பெயர்தலைக் குறிப்பிடும் migration என்னும் சொல்லும், diaspora என்னும் சொல்லும் ஓரே பொருளையே கொண்டுள்ளன. சிதறுதல் அல்லது பரவுதல் என்னும் பொருளைத்தரும் கிரேக்கச் சொல்லான diaspeirein என்னும் சொல்லினை அடியாகக்கொண்டு உருவானதொரு சொல்லே diaspora. மேற்படி 'யல்போரா' (diaspora) என்னும் சொல் வரலாற்றுரீதியாகப் பல்வேறு சமயங்களில் பல்வேறு காரணங்களில் பாவிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் இஸ்ரேலிருந்து பாபிலோனுக்கு வெளியேற்றப்பட்ட யூதர்களைக் குறிப்பதற்காக இந்த diaspora என்னும் சொல் பாவிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்றைய இஸ்ரேலுக்கு வெளியே, பாலஸ் தீனத்துக்கு வெளியே காணப்பட்ட யூதச் சமூகங்களைக் குறிப்பிடுவதற்காக இச்சொல் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இஸ்ரேலுக்கு வெளியே காணப்பட்ட யூதக் குடியேற்றங்களின் நீட்சியினைக் குறிப்பிடுவதற்கு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

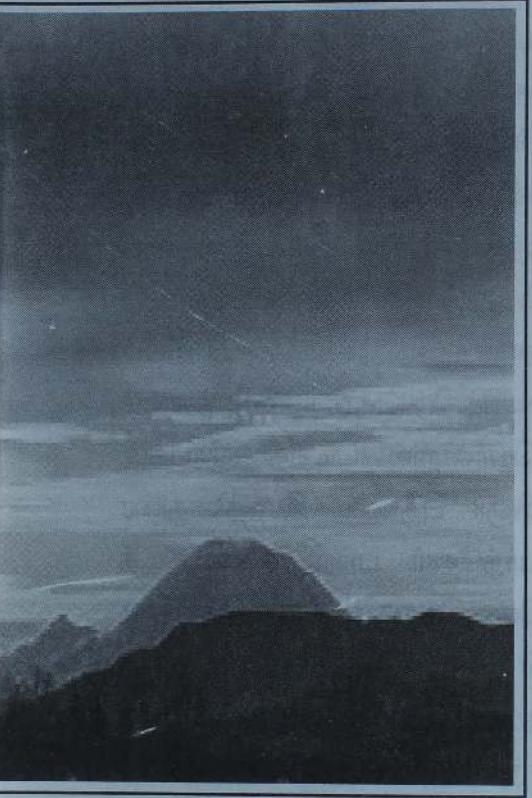
புலம்பெயர்தலைப்பதென்பதொன்றும் ஈழத்தமிழர்களுக்கு மட்டுமேயுரியதொன்றல்ல. ஆனால் அவ்வப்போது படைப் பாளிகள் சிலர் உதிர்க்கும் கருத்துக்கள் சிலவற்றைப் பார்க்கும்போது அவ்விதம்தான் என்னத் தோன்றுகின்றது. தேசம் நெற் இனையத் தளத் தில் 'புலம் பெயர் எழுத்தாளர்களே!' எங்கள் அவலங்களை உங்கள் இருப்புக்காகப் பயன்படுத்தாதீர்கள் - சொக்கை ஆழியான்' என்றொரு கட்டுரை வெளிவந்திருந்தது. அதிலவர் '�ழத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து ஆக்குகின்ற எழுத்துக்களை

இடம் பெயர்தலைக்
குறிப்பிடும் *migration*
என்னும் சொல்லும்,
diaspora என்னும்
சொல்லும் ஒரே
பொருளையே
கொண்டுள்ளன.
சிதறுதல் அல்லது
பரவுதல் என்னும்
பொருளைத்தரும்
கிரேக்கச் சொல்லான
diaspeirein என்னும்
சொல்லினை அடியாகக்
கொண்டு
உருவானதொரு
சொல்லே *diaspora*

புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் என்று அழைக்கின்றோம்' என்று கூறுவார். அத்துடன் அக்கட்டுரையில், புலம்பெயர்ந்த மக்களையெல்லாம் கோழைகளைன்றும் பயத்தினாலும், பொருள் தேடும் நோக்கினாலும் மேல்நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்தவர்களைன்றும் குறிப்பிட்டிருப்பார்.

இவ்விதமாகப் பலர் மேலோட்டான கட்டுரைகளை அவ்வப்போது புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி உதிர்ப்பது வழக்கம். இவர் மட்டுமல்ல எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் ஒருமுறை அதனைப் 'புலம்பல் இலக்கியம்' என்றார். மல்லிகை ஆசிரியரும் வாசகரொருவரின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கையில் 'பிரச்சினைகளுக்குப் பயந்து பிறந்த நாட்டையும் வாழ்ந்த வீட்டையும் இனசனங்களையும் விட்டு பிரதேசம் ஓடும் காக்க கூட்டத்தைப் பற்றி நினைத்துத்தான் நான் அடிக்கடி பச்சாதாபப் படுவதுண்டு' என்று பதிலளித்திருப்பதாக எழுத்தாளர் முருக்கூபதியின் கட்டுரையொன்றில் படித்த ஞாபகம். கம்பவாரிதி ஜெயராஜ், கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை போன்றோர்கூட புலம்பெயர்ந்தோர் பற்றி கிண்டலடித் திருக்கின்றார்கள். இவர்களைல்லோரும் புலம்பெயர்ந்த மக்கள்கூட்டத்தைப் பற்றி கிணற்றுத் தவளைகளாக இருந்தனால்தான் இவ்விதம் பதிலளித்திருக்கின்றார்கள். மேலும் சிலர், புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களின் தமிழ் இலக்கியத்தைக் குறிப்பிடுவதற்காக மேற்குறிப்பிட்டவாறு 'புலம் பெயர் இலக்கியம்' என்று பொதுவாகக் குறிப்பிடுவார்கள். இதுவும் தவறானதொரு பதம். உண்மையில் வரலாற்றினை எடுத்துப்பார்த்தால் காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் மக்கள் பல்வேறு சமூக. அரசியல். பொருளியல் காரணங்களுக்காகப் புலம்பெயர்ந்திருகின்றார்கள். இவர்களைல்லாரும் காலத்துக்குக்காலம் பல்வேறு வடிவங்களில் (செய்யுள். உரைநடை என) புலம்பெயர் இலக்கியங்களைப் படைத் திருக்கின்றார்கள். இந்நிலையில், புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் படைத்த இலக்கியங்களை 'புலம்பெயர் தமிழர் இலக்கியங்கள்' என்றுதான் குறிப்பிட வேண்டும். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில்

கம்பவாரிதி ஜெயராஜ்,
கவிஞர் புதுவை
இரத்தினதுரை
போன்றோர்க்கூட
புலம்பெயர்ந்தோர்
பற்றி கிண்டலெடித்
திருக்கின்றார்கள்.

ஆரம்பத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் தமிழ் இளைஞர்கள்தான். இவர்கள் புலம்பெயர்ந்ததற்கு முக்கிய காரணம் அங்கு நிலவிய அரசியல்தான். பொருளாதாரமும் காரணங்களிலேன்றுதானென்றாலும் முக்கியமான காரணம் அரசியல்ரீதியானதுதான். தமிழ் இளைஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் முக்கியமாக இருவிதமான அரசியல் நிலைகளை எதிர் நோக்கவேண்டியிருந்தது. ஒன்று இலங்கைத் தீவின் ஆட்சிக்கட்டிலிருந்த இனவாத அரசுகளின் அடக்குமுறை, பயங்கரவாத தடைச் சட்டங்கள் போன்ற கொடிய மானுட உரிமைகளை மறுதலிக்கின்ற சட்டங்கள், எழுபதுகளில் எண்பதுகளில் இலங்கை அரசு படைகளினால் படுகொலை செய்யப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்கள் பல ஆயிரங்களைத் தாண்டும். பலர் சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டார்கள். இன்னும் பலர் காணாமல் போனார்கள். அன்றைய காலகட்டங்களில் அடைக்கப்பட்ட பல தமிழ் இளைஞர்கள் இன்றும் வெலிக்கடை போன்ற சிறைகளில் வாடுவதொன்றும் இரகசியமான செய்தியல்லவே. அடுத்தது, தமிழ் அமைப்புகளுக்கிடையில் நிகழ்ந்த மோதல்கள். அவற்றிலும் ஆயிரக் கணக்கில் இளைஞர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். அவ்வமைப்புகளைச் சேர்ந்த பல தமிழ் இளைஞர்கள் இம்மோதல்கள் காரணமாகவே புலம்பெயர்ந்தார்கள். அதே சமயம், இத்தகைய அமைப்பு களுக்கிடையிலான மோதல்களின்போது வீதிகளில் இளைஞர்களின் உடல்கள் எரியுண்டிருக்கும் சமயம் அங்கிருந்த புலம் பெயராமலிருந்த தமிழர்களில் சிலர் வெற்றிக்களிப்பில் மிதந்தவர்களுக்கு சோடா உடைத்துக் கொடுத்தார்கள். அப்பொழுதல்லாம் அங்கிருந்த மக்களில் பெரும்பான்மையினர் கொலைசெய்யப்பட்ட வர்களுக்காக நீதி கேட்கவில்லை. ஒருவித அச்சத்தில் ஒடுங்கிக் கிடந்தார்கள். அங்கிருந்த எழுத்தாளர்களும் அன்று அச்சத்தில் முடங்கிக்கிடந்தார்கள். அவற்றை யெல்லாம் அச்சத்தின் காரணமாகப் படைப்புகளின் பொருளாக ஆக்கப் பயந்திருந்தவர்கள் புலம்பெயர்ந்தவர் களைப் பார்த்து என்னி நகையாடியது ஒருவித முரண்நகை.

புலம்பெயர்ந்த
 தமிழர்களைப்
 பொறுத்தவரையில்
 ஆரம்பத்தில்
 ஆயிரக்கணக்கில்
 புலம்பெயர்ந்தவர்கள்
 தமிழ் இளைஞர்கள்தான்.
 இவர்கள்
 புலம்பெயர்ந்ததற்கு
 முக்கிய காரணம் அங்கு
 நிலவிய அரசியல்தான்.

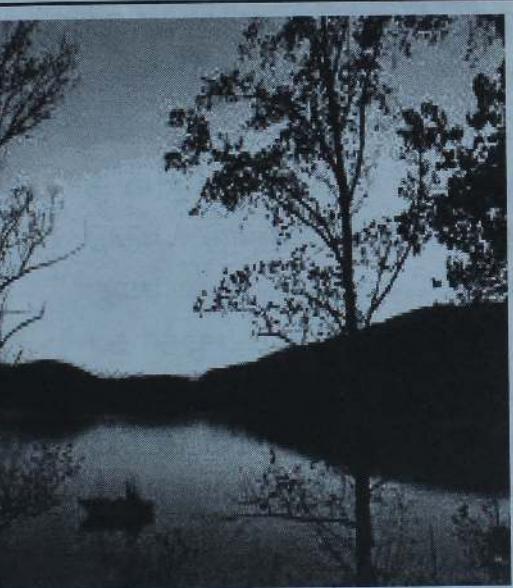
அவ்விதம் என்னி நகையாடியவர்களே பின்னர் ஆயிரக்கணக்கில் தமிழ் மக்களை யுத்தங்களில் கொன்று குவித்த இலங்கையின் ஆட்சிக்கட்டிலிலிருந்தவர் களிடமிருந்து பல்வேறு விருதுகளை பணிவுடன், குழந்து நின்று பெற்றது காலத்தின் கோலம், உண்மையில், இவ்விதம் சமூக, அரசியல், பொருளியற் காரணங்களுக்காக மக்கள் அவ்வப்போது புலம்பெயர்வதென்பது ஆச்சிய மானதோ அல்லது வெட்கப்படக் கூடியதோ அல்ல வென்பதை வரலாற்றின் அடிப்படையில் புரிந்துகொண்டு ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்துடன் ஒருவருக்கொருவர் குற்றஞ் சாட்டுவதை விட்டுவிட்டு அணுகவேண்டும். எல்லோருமே மானுடர்கள், குற்றமும், குறைகளையும் கொண்ட சாதாரண மானுடர்களென்பதை விளங்கிக்கொண்டு, புரிந்துகொண்டு ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இதுவே சரியான அணுகுமுறையாகவிருக்க முடியும். உண்மையில், புலம் பெயருமொருவரின் புலம்பெயர் தலுக்குக் காரணிகளாக அரசியலுமிருக்கும். பொருளியலு மிருக்கும். இலங்கையிலிருந்து தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் 1979இல் புலம் பெயர்ந்தற்கு அன்றைய 'தம்மிஷ்ட்ட' ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். கொண்டுவெந்த பயங்கரவாத தடைச் சட்டம் பிரதானமான காரணமாக விருந்தது. ஆனால், அவ்விதம் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் அருகிலிருந்த இந்தியாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்திருக்கலாம். ஆனால், அவர்களில் பெரும்பாலனவர்கள் செல்வச் செழிப்புள்ள மேற்குலகிற்கே புலம்பெயர்ந்தார்கள். அதற்குக் காரணம், நல்லதொரு எதிர் காலத்தை நாடித்தான். அதற்குக் காரணம் பொருளியல்தான். அன்றைய காலகட்டத்தில் பொருளியல் காரணங்களினால் மேற்குலகிற்குப் புலம்பெயர முடியாதவர்களில் பலர் தமிழகத்திற்குப் புலம்பெயர்ந்தார்கள். ஆனால், அவர்களில் பலர் இன்னும் பல சிரமங்களுக் கிடையில் அங்குள்ள அகதி முகாம்களில் வாழும் தூர்ப்பாக்கிய நிலையினைத் தானே இன்றும் காண்கின்றோம். ஆயுதங்களுக்கு அங்கி ஈழத்திலிருந்த மக்கள் மௌனித்திருந்ததொன்றும் வெட்கப்படக்கூடிய தொன்றல்ல. இது பொதுவானதொரு மானுடரின்

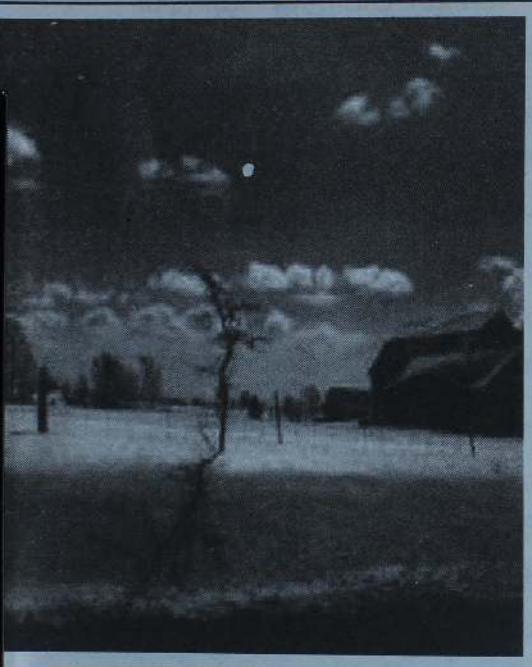
இயல்புதான். அதுபோலதான் அங்கிருந்த படைப்பாளி களும் தம்மீது தினிக்கப்பட்டிருந்த அடக்குமுறைகள் அனைத்துக்கும் எதிராகத் துணிந்து குரல்கொடுக்க முடியாதிருந்தார்கள். அதுவும் வெட்கப்படக்கூடியதல்ல. எல்லோருமே செந்த விக்கிரமதூங்க போன்றவர்களாகவோ ரிச்சர் டி சொய்சா போன்றவர்களாகவோ அல்லது 'தராக்கி' சிவராம் போன்றவர்களாகவோ இருந்துவிடுவார்களென்று எதிர்பார்க்க முடியாது. இதுபோல்தான் ஈழத்தில் நிலவிய சமூக. அரசியல். அடக்கு. ஒடுக்குமுறைகள் காரணமாக வெளியேறியவர்கள். புதிய சூழலில் கிடைத்த சுதந்திரத்தை வைத்து படைப்புகளைப் படைத்ததும். அதுவரை நிலவிய அரசியலை ஆய்வுசெய்ய விழைந்ததும் இயல்பான தொன்றே. வரவேற்கப்படத்தக்கதொன்றே. ஆனால், அவ் விதம் அனுகியவர் களும் அவற் றையும் உணர்ச்சிரீதியில். மாற்றுக்கருத்துகளை ஆக்ரோசத்துடன் கூற விழைந்ததுதான் ஆக்கபூர்வமாக இருக்கவேண்டிய அத்தகைய ஆய்வுகளின் முக்கியத்துவத்தையும் குறைப்ப தாகவிருந்துவிட்டது. அதேசமயம், புஸ்பராசா போன்ற ஒரு சிலின் ஆய்வுகள் இந்த விடயத்தில் ஆரோக்கியமாக அமைந்திருந்ததையும் மறுப்பதற்கில்லை. புலம்பெயர் இலக்கியமென்று பொதுவாகப் புலம்பெயர்ந்த மக்கள் படைக்கும் இலக்கியங்களை அழைக்கலாமா என்பதில் கூடப் பலவகையான கருத்துகள் நிலவுகின்றன. உண்மையில், புலம்பெயர்ந்த மக்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டிற்கு மட்டுமே புலம்பெயரவில்லை. பல்வேறு நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்தார்கள். ஈழத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் ஆஸ்திரேவியாவிலிருந்து வட அமெரிக்கா வரைக்கும் பல்வேறு சமூக, அரசியல், பொருளியல் மற்றும் பண்பாட்டுச் சூழல் நிலவும் சூழல்களுக்குள் தூக்கியெறியப் பட்டார்கள். இவ்வகையில் அந்தந்த நாடுகளில் கால்களை ஊன்றிக்கொண்டவர்களால் படைக்கப்பட்ட இலக்கியமும் அந்தத் தேசங்களுக்குரிய தேசிய இலக்கியங்களில் ஒரு பகுதியே. இந்த வகையில் அந்தந்த நாடுகளில் நிலவும் சமூக, அரசியல், பொருளியல் மற்றும் பண்பாட்டுச் சூழல்களுக்கேற்ப அங்கு படைக்கப்படும் இலக்கியங்களும்

விளங்கின். விளங்கும். இதனால்தான் ஈழத்துக் கலை, இலக்கிய விமர்சகர் களிலோருவரான கே.எஸ்.சிவகுமாரன் அடிக்கடி 'புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்' என்று கூறுவது பொருத்த மானதாயில்லை. ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வெவ்வேறு நாடுகளில் பல இளைஞர்கள் எழுதி வந்தாலும் அவற்றை ஈழத்து இலக்கியத்தின் ஒரு கூறாக நாம் எடுத்துக் கொள்வது சரியில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். அவர்கள் தமிழ்மொழியில் எழுதினாலும் அவர்கள் வெளிப் படுத் தும் அனுபவங்களும், சிந்தனைகளும் அவர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழும் இடங்களின் சித்திரிப்பாகவே நாம் கொள்ளவேண்டும். உதாரணமாக, பிரான்சிலிருந்து ஒருவர் தமது பிரெஞ்சிய அனுபவங்களையோ, அங்கிருந்துகொண்டு ஈழத்துச் சூழல் நினைவுகளையோ எழுத்தில் வடித்தால் அந்த எழுத்துக் களை ஈழத்துப் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கிய மென்று கூறுவதைவிட பிரெஞ்சு நாட்டு தமிழலக்கியம்' என்று கூறுவதே பொருத்தமானது. ஆங்கிலமொழியை வெவ்வேறு நாடுகளில் ஆக்க இலக்கியத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படும்பொழுது அந்த இலக்கியங்கள் அந்தந்த நாட்டு ஆங்கில இலக்கியங்களாகவே கருதப்படுகிறது. அமெரிக்கா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா, கீபியத் தீவுகள், நியூசிலாந்து, ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தின் பல்வேறு நாடுகள், இந்தியா, பாகிஸ்தான், இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளிலிருந்து குறிப்பிடக்கூடிய பல எழுத்தாளர்கள், ஆங்கிலேயரைப் போன்றே அற்புதமான ஆங்கில இலக்கியப் படைப்புகளைத் தந்துள்ளனர். இலங்கையில் பிறந்தாலும் 'மைக்கல் ஓண்டாட்ஜி', 'ஷ்யாம் செல்வதுரை' போன்றவர்கள் கனடா ஆங்கிலேய இலக்கியத்துறைக்கு வளம் சேர்த்துள்ளமையை இங்கு நினைவுட்டலாம்' என்று கூறுவதைப் புறக்கணிக்க முடியாது. அதுவே சரியான தொரு நிலைப்படாகவும் கொண்டு அம்முடிய வகைப் பெரிகிறது. இதனை புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் ஈழங்கியக்கு ஈழங்கியக்கு இலக்கியம் பற்றி கட்டுரைகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் படிக்கப்படுத்துவதற்கும் எழுதும் அனைவரும் அவதானத் திலைடுத்துக் கொள்வது நல்லது. அன்மைக்காலமாக சு. குணேஸ்வரன், டிசெ

கூர்க்காலம் குணேஸ்வரன் கொள்வதற்கும் அன்மைக்காலமாக சு. குணேஸ்வரன், டிசெ

தமிழன் போன்றவர்கள் சிறிது ஆழமான கட்டுரைகளை இந்த விடயத்தில் எழுதி வருவதைக் காண்கின்றோம். ஆயினும் இவர்களும் 'புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்' என்ற பொதுவான கண்ணோட்டத்தில்தான் பலவேறு நாடுகளிலும் பரந்து வாழ்ந்துவரும் தமிழர்களால் படைக்கப்படும் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிக் கூறி வருகின்றார்கள். இது புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் படைக்கும் தமிழ் இலக்கியத்தின் முழுப் பரிமாணத்தையும் காட்டுவதாக அமைந்துவிடாது. இதற்கு முக்கிய காரணிகளிலொன்று பலவேறு நாடுகளில் வாழும் தமிழர்கள் படைக்கும் இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றிய விபரங்கள், படைப்புகள் இவர்களுக்குப் போதிய அளவில் கிடைப்பதில்லை. மேலும், இவர்கள் தமக்குக் கிடைக்கும் அச்சுருவில் வெளியான நூல்களை மட்டுமே பெரும்பாலும் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்கின்றார்கள் (ஆனால், தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், தமிழகப் பல்கலைக் கழக மட்டங்களில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் மாணவர்கள் கணினித் தமிழின் முக்கியத்துவத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு அவற் றையும். அவற்றில் வெளிவந்த படைப்புகளையும் தமது ஆய்வுகளில் பாவித்துக் கொள்கின்றார்கள். ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலுள்ளவர்களும் தமக்குக் கிடைக்கும் நூல்களின் அடிப்படையில் மட்டும் தான் ஆய்வுகளை மேற்கொள்கின்றார்கள். கணினித்தமிழின் முக்கியத்துவத்தை இவர்கள் உணர்ந்ததாக இன்னும் தெரியவில்லை. இந்நிலையினை இவர்கள் மாற்றிக் கொள்வது தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுகளை மேலும் செழுமைப்படுத்துவதாக அமைந்துவிடும்) மேலும் பலவேறு நாடுகளுக்கும் இடம்பெயர்ந்து, நிலையூன்றி அந்தந்த நாடுகளில் இலக்கியம் படைக்கும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலும் படைப்புகளை மையமாகவைத்து 'எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு' என்னும் பக்குவம் நிலவாத நிலைதான் காணப்படுகிறது. ஒருவருக்கொருவர் தமக்கென்று குழுமங்களை உருவாக்கி, தாம் சொல்வதே சரியென்னும் தொனியில் செயற்படும் பலரையே காண்கின்றோம்.

கன்டாவிலிருந்து அண்மையில் இலங்கை சென்ற பெருங்கவினார் ஒருவர் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் 'கன்டாத் தமிழ் இலக்கியம்' பற்றி நிகழ்த்திய உரையினை 'ஞானம்' இதழோன்றில் வாசித்தது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. எந்தவித ஆய்வுக் கண்ணோட்டமுமின்றி கன்டாத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். இதனை வாசிக்குமொருவர் அதனடிப்படையில் குணேஸ்வரன் போன்றவர்களின் கட்டுரைகள் ஆழமாக இருந்தாலும் அவர்களும் பொதுவான ரீதியில் ஆய்வுக்கட்டுரைகளைப் படைக்கின்றார்கள். அவற்றை வாசிக்கும்போது அவற்றை ஆக்கியவர்கள் நிறைந்த எண்ணிக்கையில் படைப்பு களைப் படித்துவிட்டுக் கூறுவதுபோன்றதொரு தொனிதான் அக்கட்டுரைகளில் தென்படுகிறது. உண்மையில் இவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த ஒருசில படைப்புகளை வாசித்து விட்டுத்தான் இவ்விதம் கூறுகின்றார்களென்பதே உண்மை. மேலும், தமிழகப் படைப்பாளிகளின் பின்னால் (அதிலும் குழு ரீதியில்தான்) ஒளிந்துநின்றுகொண்டு தமது படைப்புகளைப் படைக்காத கலை, இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மற்றும் படைப்புகளை அறிமுகம் செய்யும் காவிகள் எனப் பலர், புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றி ஆராய்ந்து ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுத விண்ணியம் ஆய்வாளர்கள் பொதுவாக எழுதுவதைத் தவிர்த்துவிட்டு ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டிற்குரிய புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம் பற்றித் தேவையான தரவுகளைச் சேகரித்துவிட்டு அக்குறிப்பிட்ட நாட்டிற்குரிய தமிழ் இலக்கியம் பற்றி எழுதுவது ஒருவிதத்தில் பயன்தர வல்லது. உதாரணமாக, ஆஸ்திரேலியாத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி கட்டுரையொன்றினை, விரிவாக எழுதலாம், இதுபோல் கன்டா, அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, நோர்வே... எனத் தனித்தனி ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதலாம், இதற்கு அந்தந்த நாடுகளில் வசிக்கும் படைப்பாளிகள், ஊடகவியலாளர்கள் மற்றும் ஆர்வலர்களெனப் பலருடன் தொடர்புகொண்டு பரந்த அளவில் தகவல்களைக் காய்த்தல் உவத்தலின்றிச் சேகரிக்கவேண்டும். இவ்விதமாக ஆவணங்கள் அதிக அளவில் சேகரிக்கப்படும்பொழுது, ஆய்வுக்கட்டுரைகள்

பட்டினி தேசமாக
மாறிவிட்ட
யாழ்ப்பாணத்தின்
துயரங்கள் தெரியுமா? தீ
விட்டெரியும் கிழக்கின்
அவலங்களைக்
கற்பனையில்
காணமுடியுமா? நாசி
முகாம்களுக்கு
இழுத்துச்செல்வது
போன்ற அவலங்களை
அனுபவிக்க முடியுமா?
வீதிகளில் செத்துக்
கிடக்கும்
இளைஞர்களின்
சடவங்கள் வெளியிடும்
கனவுகளை உணர
முடியுமா? கட்டுரை
‘புலம்பெயர்
எழுத்தாளர்களே! எங்கள்
அவலங்களை உங்கள்
இருப்புக்காகப்
யன்படுத்தாதீர்கள்!’

அதிக அளவில் வரும்பொழுது புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய விரிவான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளிவரும் சாத்தியங்களுள்ளன.

இன்னுமொரு விடயத்தைப் பற்றிப் புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிப் புலம்புபவர்கள் கூறும் விடயங்களிலோன்று, புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகள் கூறும் பொருள் பற்றியது. முன்ன் குறிப்பிட்ட செங்கை ஆழியானின் கட்டுரையினை ஒருமுறை இதற்குதாரண மாகப் பார்ப்பது பொருத்தமானது. ‘புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் இன்னும் தமது பழைய பிறந்த மன்னில் அவர்களாடைந்த) அனுபவங்களை எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். மற்று, அவர்கள் புலம்பெயர்ந்த பின்னர் பார்வையாளர்களாக இருந்துகொண்டு ‘பார்வையாளர்களின் குறிப்புகளை’ எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்’ என்பது அவரது குற்றச்சாட்டு.

‘அவர்கள் ஈழம் பற்றி எழுதியவை பார்வையாளர்களின் குறிப்புகளாக இருக்கின்றன. ஈழத்தின் துயரங்களை, இன்றைய வாழ்வியலை இத்துயரங்களுக்கிடையில் வாழாமல் பதிவுசெய்ய முடியாது. பட்டினி தேசமாக மாறிவிட்ட யாழ்ப்பாணத்தின் துயரங்கள் தெரியுமா? தீ விட்டெரியும் கிழக்கின் அவலங்களைக் கற்பனையில் காணமுடியுமா? நாசி முகாம்களுக்கு இழுத்துச்செல்வது போன்ற அவலங்களை அனுபவிக்க முடியுமா? வீதிகளில் செத்துக் கிடக்கும் இளைஞர்களின் சடவங்கள் வெளியிடும் கனவுகளை உணர முடியுமா? (கட்டுரை ‘புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களே! எங்கள் அவலங்களை உங்கள் இருப்புக்காகப் பயன்படுத்தாதீர்கள்’ செங்கை ஆழியான்) உண்மையில் புலம்பெயர் தமிழ் எழுத்தாளர்களால் ஊலில் வாழும், வாழ்ந்த சொந்த பந்தங்களின் நிலையினை வெளிநாட்டிலிருந்தே உணரமுடியாதா? அவர்களது உறவுகளில் பலர் சொங்கை ஆழியான் மேற்குறிப்பிட்ட பல வேறுவகையான துன்பங்களை, துயரங்களை உணர்வதற்கு அவர்கள் ஊருக்குத்தான் போகவேண்டுமா? அவர்களது உறவுகளுக்கு ஏற்படும் துயரங்கள், சோகங்கள் இவர்களையும் நேரடியாகப் பாதிக்கின்றன. ஏனெனில்,

அந்திய மண்ணில்
 பல்வேறு மன
 உளச்சல்களுக்கு
 மத்தியில் வாழும்
 புலம்பெயர்ந்த
 ஈழத்தமிழ்ப்
 படைப்பாளிகளால்
 நிச்சயமாக மண்ணின்
 நிலையினைப்
 புரிந்துகொள்ள
 முடியும். அவர்கள்
 தங்கள் உளவியற்
 பாதிப்பினைத்தான்
 எழுத்தில்
 வடிக்கின்றார்கள்.

இவர்கள் அவர்களுக்கு அந்தியரல்லர். அவர்கள் இவர்களது உறவுகள். மண்ணை, உறவுகளையெல்லாம் பிரிந்து. அந்திய மண்ணில் பல்வேறு மன உளச்சல்களுக்கு மத்தியில் வாழும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழ்ப் படைப்பாளிகளால் நிச்சயமாக மண்ணின் நிலையினைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அவர்கள் தங்கள் உளவியற் பாதிப்பினைத்தான் எழுத்தில் வடிக்கின்றார்கள். அவை வெறும் பார்வையாளர்களின் குறிப்புகள் மட்டுமேயென ஒதுக்கிவிடுவது அவ்வளவு இலகு வானதல்ல. ஏனெனில், புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களோன்றும் ஆகாயத்தின் மூலம் வேற்றுநாடுகளுக்குக் குதித்துக் குடியேறியவர்கள்லர். அவர்களும் இதே மண்ணில் ஒருகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் தான். இது போன்ற அனுபவங்களை ஏதோ ஒருவகையில் அனுபவித்தவர்கள்தான் எழுபதுகளில், எண்பதுகளில் புலம் பெயர்ந்தவர்களில் பலர் பெரும்பாலும் அன்றையச் சூழலில் நிலவிய அரசியல் நிலைமைகளால் ஏதோ ஒருவிதத்தில் பாதிக்கப் பட்டவர்கள்தான். தமிழர்களோன்ற ரீதியிலும் பாதிக்கப் பட்டவர்கள்தான். இந்திய, இலங்கை அரசுகளின் யுத்தங்களில் சிக்குண்டு பாதிக்கப்பட்டுப் புலம் பெயர்ந்தவர்கள் தான். அன்றிலிருந்து இன்றுவரையில் (1979இலிருந்து இன்றுவரையில்) மக்கள் புலம்பெயர்ந்து கொண்டுதானிருக்கின்றார்கள். இன்றுள்ளவர்கள், சென்றசில வருடங்களில் நிலவிய கொடிய போர்ச்சுழலில் அகப்பட்டு நிலைகுலைந்தவர்களைப்போல்தான், இந்தியப் படைகளுக்கும், விடுதலைப் புலிகளுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட யுத்தகாலத்தில் நிலவிய சூழலிருந்தது. தொண்ணூறுகளில் இலங்கை அரசுகளுடனான யுத்தங்களின்போதும் இது போன்ற அழிவுகள் தான் நிகழ்ந்தன. அளவின் அடிப்படையில் மாறுதலிருக்கலாம்.

ஆனால் நிகழ்ந்த துயரங்கள், சோகங்களைல்லாம் ஒரே விதமானவைதான். பாதிப்புகள் ஒரே விதமானவைதான். இதுபோல்தான் அமைப்புகளுக்கிடையில் நடைபெற்ற மோதல்களில், உள்முரண்பாடுகளில் பாதிக்கப்பட்ட இளம் சமுதாயத்தினர் நிலையும். ஆக, புலம்பெயர்ந்து வெளி

ஒவ்வொருவரும்
 ஏதோவொரு
 பாதிப்பினை
 உள்வாங்கிய
 தனால்தான் பிறந்த
 மன்னைவிட்டு
 ஓடவேண்டிய
 சூழலேற்பட்டது.
 அந்த வலி, துயரம்
 அவர்களிறக்கும்
 வரையில்
 அவர்களைவிட்டுப்
 போகப்போவதில்லை.

நாடுகளுக்குப் போனவர்களைல்லாரும் ஓரே காலகட்டத்தில் நாட்டைவிட்டு ஓடியவர்களைல்லர். அதேசமயம், ஓடிய ஒவ்வொருவரும் ஏதோவொரு பாதிப்பினை உள்வாங்கிய தனால்தான் பிறந்த மன்னைவிட்டு ஓடவேண்டிய சூழலேற்பட்டது. அந்த வலி, துயரம் அவர்களிறக்கும் வரையில் அவர்களைவிட்டுப் போகப்போவதில்லை. நாட்டில் உண்மையானதொரு அமைதியான சூழல் திரும்பும்வரையில் இப்படியேதான் அவர்கள் திரிசங்கு வாழ்க்கை (அங்குமிங்குமாய், ஓரிடத்திலும் நிலைக்க முடியாத அலைவு வாழ்க்கை) வாழப்போகின்றார்கள். அவர்கள் படைப்புகளில் தொனிக்கும் குரல்களை வெறுமனே பார்வையாளர்களின் குறிப்புகளாக ஒதுக்கி விடமுடியாது. ஏனெனில், அவர்கள் பார்வையாளர்களால்ல. அவர்கள் அன்னிய மன்னிலிருந்தாலும் பிறந்த மன் பற்றிய கனவுகளுடன், அனுபவங்களுடன், வலியுடன் வாழ்பவர்கள் அவர்கள். அவர்களது (புலம்பெயர்ந்த முதலாவது தலைமுறையினரது) குடும்பங்கள் அன்னிய மன்வரையில் நீண்டுவிட்டிருக்கின்றன. அவர்களை அவர்களது குடும்பங்களிடமிருந்து பிரிப்பது சாத்திய மற்றது. மேலும், மேற்படி கட்டுரையில் சொங்கை ஆழியான பின்வருமாறும் கூறுவார்: 'இன்னமும் எவ்வளவு காலத் திற்குத் தான் கேள்வினானங்களையும் தம் முன்னை அனுபவங்களையும் வைத்து எம்மவரின் தாங்கொணாத் துயரங்களைப் புனைக்கதைகளாகவும் கவிதைகளாகவும் வடித்துத் தமிழ்நாட்டின் அப்ளாசைப் பெறப்போகிறார்கள்? அவை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களல்ல. ஈழம் பற்றிய தமிழ் இலக்கியங்கள். அது அ.ழுத்துவிங்கத்திற்கும் பொருந்தும். அதேபோல, எஸ் பொன்னுத்துரை, வி. கந்தவனம், அரவிந்தன், வேஷாபாசக்தி, ஜெயபாலன், சேரன் முதலான ஆற்றல் வாய்ந்த புலம்பெயர் இலக்கியம் படைக்கும் அனைவருக்கும் பொருந்தும்' இதுவுமொரு தாக்கநியாயமற்ற கூற்று, மேற்படி கூற்றில் ஒருவித எள்ளலும், காழ்ப்புணர்ச்சியும் குடி கொண்டிருப்பது போல் தென்பட்டால் அதற்குக் காரணம் மேலுள்ளவாறு எழுதிய கட்டுரையாளரே. முதலில் இன்னமும்

இதுவுமொரு தாக்கநியாயமற்ற கூற்று, மேற்படி கூற்றில் ஒருவித எள்ளலும், காழ்ப்புணர்ச்சியும் குடி கொண்டிருப்பது போல் தென்பட்டால் அதற்குக் காரணம் மேலுள்ளவாறு எழுதிய கட்டுரையாளரே. முதலில் இன்னமும்

**பொதுவாகப்
புலம்பெயர்ந்த
எழுத்தாளர்களின்
படைப்புகளில்
காணப்படும்
பொதுவான
பண்புகளில் சில
இழந்த சொந்த
மன்மீதான
கழிவிரக்கம்**

**இழந்ததை எண்ணிய
ஏக்கம். அவர்களது
படைப்புகளில் சொந்த
மன்மீதான ஏக்கம்,
அங்கு நடைபெறும்
நிலைமைகள் பற்றிய
சிந்தனைகள் மற்றும்
அவற்றின்
விளைவான
படைப்புகள் ஆகியன
இயல்பான
உணர்வுகள்.**

எவ்வளவுகாலத்திற்குத் தான் 'கேள்வி ஞானங்களையும் தம் முன்னைய அனுபவங்களையும் வைத்து எம்மவரின் தாங்கொணாத் துயரங்களைப் புனைக்கதைகளாகவும் கவிதைகளாகவும் வடித்தத் தமிழ்நாட்டின் அப்ளாசைப் பெறப்போகிறார்கள்' என்றால் இருக்கும்வரையிலென்றுதான் கூறவேண்டும். பொதுவாக புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் காணப்படும் பொதுவான பண்புகளில் சில இழந்த சொந்த மன்மீதான கழிவிரக்கம் இழந்ததை எண்ணிய ஏக்கம். அவர்களது படைப்புகளில் சொந்த மன்மீதான ஏக்கம், அங்கு நடைபெறும் நிலைமைகள் பற்றிய சிந்தனைகள் மற்றும் அவற்றின் விளைவான படைப்புகள் ஆகியன இயல்பான உணர்வுகள், செயல்களே. இதற்குதாரணங்களாக அடிக்கடி பலர் குறிப்பிடுவது சேரன், ஜெயபாலனது இருக்கவிதைகளைத்தான்.

ஊரான ஊழிழுந்தோம்...
 ஒற்றைப்பனைத் தோப்பிழுந்தோம்.
 பாராள வந்தவரே!

உம்மையும் தான் நாமிழுந்தோம்.
 கடலே நீ இரையாதே!

காற்றே நீ வீசாதே!
 நிலவே நீ அவியாதே!

நெஞ்சமெல்லாம் தீயாச்சே!
 ஆற்றோரம் மணல் மேடு.

மணல் மேட்டில் பட்டிபு!
 பட்டிப் பூ பூத்திருக்கு!

யார் வரவைக் காத்திருக்கு என்னும் சேரனது கவிதையொன்றில் வரும் வரிகள் இழந்த மன்மீதான கழிவிரக்கத்தையும், சோகத்தையும் அவற்றாலேற்பட்ட பாதிப்புகளையும் அற்புதமாக வெளிப்படுத்தும்.

"கொழும்பில் என் பெண்டாட்டி
 வன்னியில் என் தந்தை
 தள்ளாத வயதினிலே
 தமிழ் நாட்டில் என் அம்மா

சுற்றும் பிராங்போட்டில்

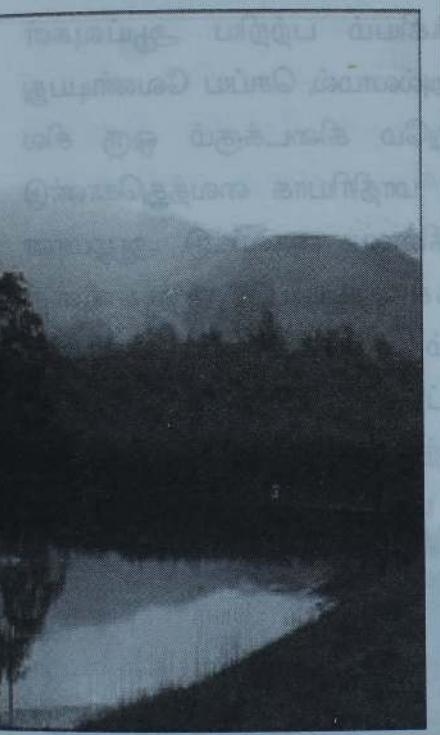
ஒரு சகோதரியோ ப்ரான்ஸ் நாட்டில் நானோ

வழிதவறி அலாஸ்கா வந்து விட்ட ஓட்டகம்போல்
ஓஸ்லோவில்" என்னும் ஜெயபாலனின் வரிகள் உலகின்

பல்வேறு திக்குகளுக்குமாகத் தூக்கியெறியப்பட்ட
ஈழத்தமிழர்கள் எந்தவிதமான சட்டாதியான குடியிருமை
ஆவணங்களுமின்றி, எதிர்காலம் பற்றி நிச்சயமற்ற
நிலையில், கனவுகளுடனும், மன் மீதான கழிவிரக்கங்
களுடன், அந்தந்த நாடுகளில் நிலவிய சட்டதிட்டங்கள்
சமத்திய சுமைகளின் கனத்துடன் வாழும் வாழ்க்கையினை
விபரிப்பது. மேலுள்ள கவிதை வரிகளைப் பார்த்தால்
இன்னுமொரு விடயமும் புரியும். யாழ்ந்தாலில் பையன்,
கொழும்பில் பெண்டாட்டி, வன்னியில் தந்தை, தள்ளாத
வயதில் பிராங்போட்டில் அம்மா, சகோதரியோ பிரான்ஸ்
நாட்டில், நானோ வழிதவறி அலாஸ்கா வந்துவிட்ட
ஓட்டகமாக ஓஸ்லோவில், இவ்விதமாக அகதியொருவரின்
குடும்பம் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் பரந்திருக்கும்
பெரியதொரு குடும்பமாகப் பரிணமித்திருக்கிறது. இந்
நிலையில் "யாழ்ந்தாலில் என் பையன் ஊரிலுள்ள ஒருவரின்
துயரமும், சோகமும் அகதியின் துயரமும்தான்.
ஊரிலுள்ளவர்கள் அடையும் பாதிப்பு இவரையும்
பாதிக்கிறது. மேலும் பல ஊடகங்கள் வளர்ந்து வாழ்வின்
பிரிக்கமுடியாத அங்கங்களாக ஆகிவிட்ட நிலையில்
தகவல்கள் எவ்வளவு விரைவில் காணொளிக்காட்சி
களுடன் உலகெங்கும் பரவிவிடுகின்றன. இவையெல்லாம்
அகதியொருவரைப் பாதிக்கத்தான் செய்யும் அந்நிலையில்
அவற்றை வெறும் வரிகளாக ஒதுக்கிவிடமுடியுமா?
உன்மையில், வேற்றுநாட்டைச் சேர்ந்த புலம்பெயர்ந்த
எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் பல குறிப்பாக யூதர்கள்,
பாலஸ்தீனர்கள், ஈழத்தமிழர்கள், ஆப்பிரிக்கர்கள்
போன்றோரின் ஆகியோரின் சொந்த அனுபவங்களை
வெளிப்படுத்தும் படைப்புகளே. உன்மையில் பல்வேறு
காலகட்டங்களில் மானுடர்கள் பல்வேறு காரணங்
களுக்காகப் புலம்பெயர்ந்திருக்கின்றார்கள். வியாபார
நிமித்தம், பொருளியற் காரணங்களுக்காக தமது

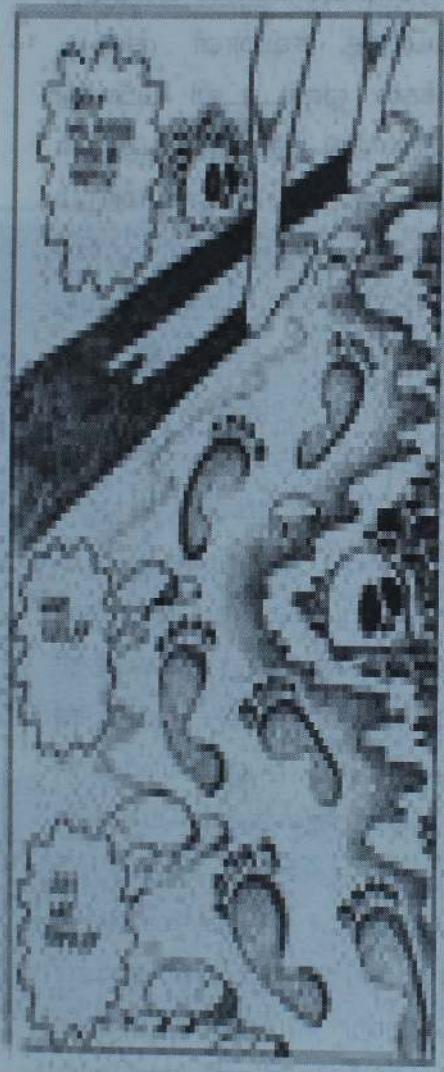
இராச்சியத்தினை விரிவுபடுத்துவதற்காக நெப்போலியன், இராசராச்சோழன், அலெக்ஸாண்டர், போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் மற்றும் ஆங்கிலேயர் போன்று), நாட்டில் நிலவிய, நிலவும் அரசியல் காரணங்களுக்காக ஆப்பிரிக்கர்கள், ஈழத்தமிழர்கள், ஆப்கானிஸ்தானியர்கள், எராக் கியர், செஸ் னியர் களென) புலம் பெயர் ந் திருக்கின்றார்கள். பல்வேறு காரணங்களுக்காகப் பல்வேறு காலகட்டங்களில் புலம் பெயர் ந் த சல்மான் ருஷ்டி, ரொஹிண்டன் மிஸ்டரி, மைக்கல் ஓண்டாட்ஜி போன்ற தெற்காசியர்கள் தொடக்கம் போலாந்து தேசத்து யூதரான ஜேர்ஸி கொசின்ஸ்கி போன்ற ஐரோப்பியர்கள் மற்றும் அன்மைக் காலமாகப் புலம் பெயர் ந் த சோமாலியா போன்ற நாடுகளைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகளெல்லோரும் தமது அன்றைய அனுபவங்களைப் புதிய சூழலிலிருந்து கொண்டு எழுதியருக்கின்றார்கள். எழுதுகின்றார்கள். இனியும் எழுதுவார்கள். அவற்றில் அவர்களது அனுபவங்களுடன் கூடவே இழந்த மன் பற்றிய கழிவிரக்கமும், சோகமும் நிச்சயம் இருந்தே தீரும். இல்லாவிட்டால்தான் ஆச்சரியப்படவேண்டியிருக்கும். குறிப்பாக, ஜேர்ஸி கொசின்ஸ்கி இரண்டாவது உலகயுத்தச் சூழலில், சிறுவனாக, ஐரோப்பிய நாடுகளில் அகதியாக அலைந்து திரிந்தபோது அடைந்த அனுபவங்களை மையமாக வைத்து பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் 'நிறமுட்பப்பட்ட பறவைகள்' என்னுமொரு புகழ்பெற்ற நாவல் ஓன்றினைப் படைத்துள்ளதை இச்சமயத்தில் நினைவுகூர்தல் நல்லதே. எனவே, படைப்பாளிகளைப் பார்த்து அவர்கள் எதனைப் பற்றி எழுதலாம். எழுதக் கூடாது என நிபந்தனைகளைப் போடுவது சரியானதோரு செயல்ல. புலம் பெயர்தலென்றால் ஒரு நாட்டிலிருந்து இன்னுமொரு நாட்டுக்குத்தான் புலம் பெயரவேண்டு மென்பதில்லை. வேலை காரணமாக அல்லது அரசியற் சூழல் காரணமாக அல்லது மேற்படிப்பு காரணமாக இன்னும் இதுபோன்ற பல்வேறு காரணங்களுக்காக மக்கள் தாம் வாழும் நாட்டிற்குள்ளேயே கூட இடம் பெயரவாம். இதற்குதாரணாமாக வடக்கில் நிலவிய அரசியல் சூலல்

காரணமாக வன்னிக்கு இடம்பெயர்ந்த மக்களையும். வேலை காரணமாகவும், அரசியற் குழல் காரணமாகவும் நட்சத் துறையில் கொழும்பு போன்ற நகரங்களுக்குப் போன்ற நகரங்களையும், நாட்டின் பிற பகுதிகளுக்கு மேற்படிப்பினைத் தொடர்பிலையுமிருந்து நட்சத் தொடர்வதற்காக இடம்பெயர்ந்தவர்களையும் குறிப்பிடலாம்.

இவ்விதமாகப் பல்வேறு காரணிகள் மானுடரின் புலம் பெயர் தலுக்கு இருந்தபோதிலும் இவர்கள் அனைவருக்கும் இருக்கக் கூடியதொரு பொதுவான இயல்பாக இழந்த மன்னுடனான கழிவிரக்கத்தையும், அது தரும் சோகத்தினையும் கூறலாம். உண்மையில், புலம் பெயர் தமிழர் இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகள் முறையாக, மேம்போக்காக அல்லாமல், செய்ய வேண்டியது அவசியம். அதற்கு வெறுமே கிடைக்கும் ஒரு சில படைப்புகளை மட்டும் ஒரு மாதிரியாக வைத்துகொண்டு ஆய்வுகள் செய்யும் போக்கினைக் கைவிட்டு, ஆழமான தேடுதலுடன் கிடைக்கக் கூடிய தரவுகளைத் தனிப்பட்டவர்கள் தொடக்கம் பல ஊடகங்கள் வரையில் திரட்டிவிட்டு, அப்படைப்புகளை நன்கு வாசித்து, புலம் பெயர்ந்து வாழும், வாழ்ந்த மானுடர்களின் புலம் பெயர் இலக்கியங்கள் (புனைவுகள் புனைவுகள்) கூறும் பொருள் பற்றிய ஞானத்தினை நன்கு விருத்தி செய்து ஆய்வுகள் செய்வதவசியம்.

ஆஸ்திரேலியாவிலுள்ள ஒருவரின் படைப்புகளையோ அல்லது நோர்வேயிலுள்ள ஒருவரின் படைப்புகளையோ உதாரணங்களாகக் குறிப்பிட்டுப் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் புலம் பெயர்ந்தவர்களின் படைப்புகளைப் பற்றிய கருத்துகளைக் கூறுவது சரியானதொரு செயல்ல. இந்தத் தருணத்தில் எஸ்.பொ. மற்றும் இந்திரா பார்த்தசாரதி ஆகியோரால் தொகுக்கப்பட்டு வெளிவந்த ‘பனியும் பனையும்’ நல்லதொரு முன்மாதிரி. அதில் அவர்கள் கதைகளைப் பல்வேறு நாடுகளுக்கேற்ப பிரித்துத் தொகுத்திருப்பார்கள். இவ்விதமானதொரு நூலினை வாசிப்பவர்கள் மிகவும் இலகுவாக இப்படைப்புகள் எந்த வகையில் பொதுவாகவும் எந்த வகையில் பொதுவற்று மிருக்கின்றன என்பதை இலகுவாக அறியும் சந்தர்ப்ப

முன்டு. இவ்விதமே தொகுப்புகளை எதிர்காலத்தில் கொண்டுவருபவர்கள் படைப்பாளிகள் வாழும் நாடுகளுக்கேற்ப பிரித்து வாசகர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அவ்விதம் செய்வதன்மூலம் புலம்பெயர் தமிழர் இலக்கியத்தின் உண்மையான பண்பினை ஓரளவாவது அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாயிருக்கும். இது புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் படைக்கும் இலக்கியம் பற்றி ஆய்வு செய்ய விழையும் ஆய்வாளர்கள் தொடக்கம் சாதாரண பத்திரிகையாளர் மற்றும் மாணவர்கள் பலருக்கும் அவர்களது ஆய்வுகளை இலகுவாக்கிட, மெருகூட்டிட உதவும். இதுவரை வெளிவந்த இத்துறை பற்றிய அரைகுறை ஆய்வுகள், கண் ணோட்டங்களெல்லாம் இவ்விதமானதொரு புதிய அனுகுமுறையினையே நாடி நிற்கின்றன.

Not by our tears உம்

இன்னுஞ் சிலபும்

தமிழ்நதி

தமிழ்நதி

கலைவாணி என்ற
இயற்பெயருடைய
தமிழ்நதி, திருகோண
மலையைப் பிறப்
பிடமாகக் கொண்டவர்.
யாழ் பல்கலைக்
கழகத்தில் பயின்ற
கலைத்துறைப் பட்டதாரி.

கலைவாணி
இராஜகுமாரன் என்ற
பெயரில் சிறுகதைகள்,
கவிதைகள் நாடகங்கள்,
கட்டுரைகள் எழுதி
யிருக்கிறார். தற்காலிக
மாக சென்னையில்
வாழ்ந்து வரும்
தமிழ்நதியின் 'சூரியன்
தனித்தலையும் பகல்'
(கவிதைகள்),
'நந்தகுமாரனுக்கு மாதங்கி

பழக்கப்பட்ட வார்த்தைகள் சில தம்மளவில் பொருள் திரிந்து. அன்றேல், குழம்பித் தெளிவதாக உணர்கிற ஒரு காலத்தில் இந்தக் கவிதா நாடகத்தைப் பார்க்க நேர்ந் திருக்கிறது. துயரூறிய இந்தக் கலைக்கம் மூள் எிவாய் க்காலுக்குப் பிறகு அநேகருக்கு நேர்ந்திருக்கலாம். அதிலும், இணையத்தொடர்பு இருந்து அதிலேயே தொங்கிக் கிடப்பவராயின் கேட்க வேண்டியதில்லை. மன்னைக்குள் கேட்கிற இரைச்சல் தாங்கமுடியாததாக இருக்கிறது. எதை வாசித்தாலும், எவரைச் சந்தித்தாலும், எந்தவொரு கலைநிகழ்வுக்குப் போனாலும் மன்னைக்குள் பல் குரல் களின் வாதப் பிரதிவாதங்கள் இடைவிடாமல் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன. மனிதர்களையும், வரிகளையும், காட்சிகளையும், உரையாடல்களையும் தாண்டிக் கடந்தோடி, குற்றவுனர்விலிருந்தும் ஞாபகங்களிலிருந்தும் தப்பிக்கும் தடங்களைத் தேடியலைகிறது மனம்.

கடந்த (2010) நவம்பர் 13ஆம் திகதியன்று ரொறங்ரோ பல்கலைக்கழகத்தினுள் அமைந்திருக்கும் ரோபேட் கில் கலையரங்கத்தில் மேற்படி கவிதா நாடகம் நடைபெற்றது. நீண்ட நாடகள் ரொறங்ரோவில் இல்லாத காரணத்தால், இந்த நாடகத்தை அசைலம் தியேட்டர் குறுப் பிக்குமித்துவதை, அங்கு கையளிக்கப்பட்ட கையேட்டின் பின்னட்டையைப் பார்த்தே தெரிந்துகொள்ளமுடிந்தது. ரொறங்ரோவை விட்டுநீங்கிய காலத்தில் நாளை மனவெளிக் கலையாற்றுக் குழு, வானவில் ஆகிய நாடகக்குழுக்கள் இருந்த நினைவு. பார்வையாளர்களிடம் கையளிக்கப்பட்ட விளக்கக் கையேட்டில் 'மூள்வேலிக்குள் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் பல் லாயிரக் கணக்கான, குரவிழுந்தவர்களின் குரலாக இது ஓவிக்கிறது' எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. வரலாறு, இழப்பு, இனிமையும் கசப்பும் கலந்து அலைக்கழிக்கும் ஞாபகங்கள் இன்ன

எழுதுவது' (சிறுகதைகள்),
'இரவுகளில் பொழியும்
துயரப்பனி' (கவிதைகள்),
'கானல் வரி' (குறுநாவல்)

ஆகிய நூல்கள்

வெளிவந்திருக்கின்றன.

மின்னஞ்சல் முகவரி

thamilnathy

@gmail.com

பிறவற்றைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டமைந்த கவிதைகளை நேர்த்தியாகப் பின்னி நிகழ்த்துக்கலையாக மாற்றியமைத்திருந்தார் கவிஞர் சேரன். கவிஞர்கள் சேரன், புதுவை இரத்தினதுரை, வ.ஜி.ச. ஜெயபாலன் ஆகியோளின் கவிதைகள் இதில் பயன்படுத்தப் பட்டிருந்தன.

ஊரான ஊரிழுந்தோம்

ஒற்றைப் பளைத் தோப்பிழுந்தோம்

பாராள வந்தவரே!

உம்மையுந்தான் நாம் இழுந்தோம்

என்ற சேரனின் வரிகள், திவ்யராஜனின் நடுக்கமும் துயரமும் கலந்த குரவில் மேடையில் இழையத் தொடங்க பதறவாரம்பித்துவிட்டது உடல், கண்ணீர்ச்சரப்பியும் நம்மைப்போலவே வெட்கங்கெட்டதாயிருக்கிறது. ஒரு காட்சியில் பல நாறு காட்சிகளை அகழ்ந்தெடுத்துப் பிலாக்கணிக்கும் மூளையையும் ஓன்றும் செய்வதற்கில்லை. 'பாராள வந்தவரே' என்ற வார்த்தையால் கிளறப்பட்டு ஞாபகப்பரப்பில் மேலெழுந்த முகங்கள் அநேகம். அடையாளந் தெரியாத ஒற்றை எலும்புக்கூட்டில் அடையாளந் தெரிந்தவர்களைத் தேடும் பரிதவிப்பு.

முட்கம்பி வேலிக்கப்பால் நிற்கும் மக்களின் புகைப்படங்கள், ஓளிப்படக் காட்சிகளுடன் கவிதை வரிகள் சேர்ந்து செல்கின்றன.

எமாற்று வார்த்தைகள் (Words cheat) என்ற கவிதை அன்மையில் எழுதப்பட்டதாயிருக்கவேண் டும். சமகாலத்திருந்தே தொடங்குகிறது.

'நாங்கள் உங்கள்மீது கருணையோடு இருக்கிறோம். கிசினையோடும்' என்ற, ஏகாதிபத்தியத்தின் முதலைக் கண்ணீர் வார்த்தைகளை உள்ளடக்கிய கவிதை அது-ஆங்கிலத்தில் ஒலித்த கவிதைகளை எழுதும்வசதி கருதி தமிழில் எழுதிச்செல்கிறேன். அதேபோல, பல் கலைகள் இணைந்த பிரதியை நாடகம் என விளிப்பதும் எழுதும் வசதிக்காகவே.

நாடகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட பாடல்கள் தமிழில் ஒலித்தன. கவிதைகளோ ஆங்கிலத்தில், பார்வையாளர்களில் அநேகமானோர் வேற்றினத்தைச் சார்ந்தவர்கள். பாடல்களின் பொருள் யாதெனப் புரியாமலே,

சம்பவங்களோடும் கவிதைகளோடும் கோர்த்துப் பார்த்துப் புரிந்துகொண்டிருந்திருப்பார்கள். அந்தச் சிக்கலை பார்வையாளர் கேள் விநேரத் தின் போது ஒருவர் வெளிப்படுத்தினார். துஷி ஞானப்பிரகாசம் பாடல்களுக்கான விளக்கத்தைச் சொல்லவேண்டியிருந்தது.

'எங்கள் துயர் தொயாது என்னவென்று புரியாது இங்கிருந்து பாடுகின்ற எங்கள் குரல் கேட்காது.'

என்ற பாடல் உட்பட அங்கு பயன்படுத்தப்பட்ட அனைத்து பாடல்களும் நாடகம் பார்த்து சில நாட்களான பிறகும் மனசில் அதிர்ந்தபடியிருந்தன.

ஏமாற்று வார்த்தைகள், மார்கழியின் அழகு, இரு காலைகளும் ஒரு பின்னிரவும், இரண்டாவது சூரிய உதயம், எலும்புக்கூடுகளின் ஊர்வலம், குருதியில் ஒரு பாடல், ஒளிரும் இரவு, துண்டிக்கப்பட்ட காலின் கதை, புதைகுழிப் பாடல், மூத்தோன். பகல் பொழுதின் மரணம் ஆகிய கவிதைகள் 'எங்கள் கண் ணீரால் அல்ல'-வில் பயன்படுத்தப்பட்டன.

இறுதி யுத்தத்தின் பின்னால் வவுனியாவிலுள்ள மூள் வேலி முகாமொன் றிலிருந்து பாதுகாப்புப் படையினாரல் அழைத்துச்செல்லப்பட்ட கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையின் இருப்பு குறித்த கேள்விகள் இன்னமும் தொடர்ந்தபடியிருக்கின்றன.

இந்த நாட்கள் இருண்டிருப்பதாக யார் சொல்வது? அது நேற்று இன்று இரவும் ஒளிர்ந்துகொண்டிருக்கிறது! (ஒளிரும் இரவு)

விரக்தியில் ஆரம்பித்து இறுதி வரிகளில் நம்பிக்கையூட்டியவரை மறைத்துவிட்டார்கள். வரிகள் மட்டும் மேடையில் ஒலிக்கக்கேட்டோம்.

1985ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 15ஆம் திகதியன்று நெடுந்தீவுக் கடற்பரப்பில் வைத்து சிறிலங்கா கடற்படையினரால் குழுதினி பயணிகள் படகு வழிமறிக்கப்பட்டு, நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் கூரிய ஆயுதங்களால் குத்தியும் வெட்டியும் கொல்லப்பட்ட கொடிய சம்பவத்தை கவிஞர் வ.ஜி.ச. ஜெயபாலன் கவிதையாக்கியிருந்தார்.

துண்டிக்கப்பட்ட தலைகளிலிருந்து பெருகி

காலைக்கா வீரை பாது சூரை குருதியின் நிறத்தில் இருந்தது எமது
ஏப்பு நோக்குவி காலையூரை கரரை.

அகலத் திறந்திருந்தன கண்கள்
நாக்குகள் வெளித்தன்னியிருக்க
சிதைக்கப்பட்டிருந்தன முகங்கள்
குருதியில் நளைந்த நம்
நூலிப்பீஜ் நீர்தீவை நோக்குவை அதை
எனது கிராமத்தில்
ஒலிக்கக் கேட்ட,
போர்த்துக்கீசருடன் போராடித் தோற்ற
நம் முன்னோர்களின் பாடல்.

(குருதியில் ஒரு பாடல்)

அலையெறியும் துல்லிய நீலக்கடல் மெல்ல மெல்ல
குருதி நிறமாகிறது. 25 ஆண்டுகளுக்கு முன் அழைத்துச்
செல்கிறது கவிதை. இல்லை, இன்றைக்கும் அப்படித்தான்.
அலைகளின் ஒசை இருள்கூழ்ந்த ஒரு அரங்கத்தின்
மகாமெளனத்தை ஊடுருவி ஒலிக்கக் கேட்டது
வினோதமான அனுபவமாயிருந்தது. அரங்க அமைப்பு
மற்றும் தொழில்நுட்பத்தின் நேர்த்திக்காக டிஜிடிக்காகிக்கூடிய கருணாவுக்கு யூஜின் விளை சென்ற). பாராட்டுக்கள்.

சேரனின் கவிதைகளைத் தொடர்ந்து வாசித்து
வருபவர்களுக்குப் பரிச்சயமான வரிகள் இந்த
மேடையிலும் ஒலித்தன:

அன்றைக்குக் காற்றே இல்லை
அலைகளும் எழாது செத்துப்போயிற்று
கடல் (இரண்டாவது சூரிய உதயம்)
நாளைக்கும் இப்படித்தான் விடியும்
என்று நினையாதே
பாதி ராத்திரியும் மெதுவாகப்
போனபின்டு, கேற்றியில்
அடிக் குரலில் ஜீப் வண்டி உறுமும்,
சப்பாத்தொலிகள் தடத்தக்கும்.

(இரு காலைகளும் ஒரு பின்னிரவும்)

போன்ற வரிகள் இத்தனை கவிஞர்கள் எழுதாத

அன்றேல் தெரியாத அந்தாட்களில் எத்தனை உணர்வெழுச்சியை ஊட்டுவனவாக இருந்தன! யாழ் பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் அமர்ந்து மேற்கண்ட வரிகளை மீண்டும் மீண்டும் வாசித்த என்பதுகளின் ஞாபகம்.

இராணுவத்திற்கு அஞ்சிக் கழிந்த இரவுகளும், ஏதோவோர் இரவில் வீட்டினுள் புகுந்து வெளியில் இழுத்தெறிந்து சப்பாத்துக் கால்களால் மிதித்து ஜீப்பினுள் தள்ளி ஏற்றுவதுமான காட்சிகள் கண்களுக்குப் பழக்கப்பட்டவைதாம். நேர்முகத்திலும் பல மேடைகளிலும், எலும்புக்கூடுகளின் ஊர்வலம் என்ற கவிதைக்கான காட்சியைக்கூட பார்வையாளர்களினாடாக எலும்புக்கூடுகள் நடந்துசெல்வது) உலகத்துமிழ் கலைபண்பாட்டுக் கழகத்தால் மேடையேற்றப்பட்ட நாடகமொன்றில் பார்த்த நினைவு எனினும், பார்வையாளர்கள் வேறு என்பது நினைவில் இருந்தது.

இந்த நாடகம் மேடையேற்றப்படுவதன் முன்னரே மேற்குறிப்பிடப்பட்ட கவிஞர்கள் மூவரதும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 75 கவிதைகள் செல்வா கனகநாயகம் அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஒரு தொகுப்பாக வெளிவந்திருக்கிறது. நாடக அரங்கத்திற்கு வெளியில் அந்தத் தொகுப்பை வாங்க முடிந்தது.

நாடகத்தில் இடம்பெற்ற புதைகுழிப் பாடல் என்ற கவிதையையும், அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பையும் மீண்டும் எடுத்து வாசித்துப் பார்த்தேன். மிக அற்புதமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது.

அவன் சொல்லாத வார்த்தைகளோ
மன்னூட் போய் மன்னிலிருந்து
கிளைக்கு கிளையில் இருந்து இலைக்கு
இலையிலிருந்து காற்றில்
இடையறாமல் அலையலையாக எழுந்து
கொண்டிருக்கிறது
ஆளரவமற்ற இரவுத் தெருவின்
ஒற்றை விளக்குப் போல
உதிரியாய் ஒரு பட்டிப் பூ
அகன் மீது காலம்
தன்னுடைய கொடுர நகங்களைப்

நூட்டு கூட்டுப்பிள்ளைகள் பதிந்துள்ளது. புதைகுழிப் பால்) நாடகம் தொடர்பான முந்தைய அனுபவங்களோ வித்தியாசமானவை. மரபார்ந்த வடிவங்களுக்குப் பழக்கப்பட்டிருக்கிறது மனம். ஆரம்பம், குடும்பம், கதை குவியும் மையக் கதாபாத்திரங்கள், அவர்தம் குணாதி சயங்கள், நிகழ்வுகளாலும் உரையாடல்களாலும் சிக்கலை வளர்த்திச் சென்று, பார்வையாளர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்க ஒரு முடிவுக்கு இட்டுச் செல்வது என, எங்கள் கண்ணரால் அல்ல, அமையவில்லை.

ஆனாலும், ஏறத்தாழ ஏழாண்டுகளுக்கு முன்பாக ரோறன்றோவில் வாழ்ந்திருந்த காலத்தில், உலகத்தமிழர்களை பண்பாட்டுக் கழக நாடகப்பிரதிகள் சிலவற்றை எழுத நேர்ந்த என்போன்ற ஒருத்திக்கு மேற்கண்ட கவிதா நாடகம் கோபத்தையும் துயரத்தையும் ஒருசேரத் துண்டியதேயல்லாமல், புதியதொரு அனுபவத்தையும் தரவில்லை. ஆம்... இது வேற்றுமொழியாளர்களுக்காக கோர்க்கப்பட்ட பிரதி. ஈழத்தமிழர்கள் பேரினவாதத்தால் எங்ஙனம் வீழ்த்தப்பட்டார்கள் என்பதை தமிழரல்லாத ஏனைய மக்களுக்கு எடுத்துச்செல்லவேண்டும் என்ற நல் நோக்கத்துடன் நிகழ்த்தப்பட்டது என்பதன் அடிப்படையில் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது.

'காலத்தின் தேவை' என்ற அரதப் பழசான, அர்த்தம் திரிந்துபோய்விட்ட ஒரு சொல்லாடலை நாம் நினைவு கூரலாம். தமிழினத்தை பேரினவாதிகள் திட்டமிட்டு முன்வேலிக்குள் சுருக்கிவிட்ட பிற்பாடு. எமது மக்கள் எவ்விதம் அடக்கியொடுக்கப்பட்டார்கள் என்பதை உலகம் முன்னிலும் அதிகமாகப் புரிந்துகொள்வதாகச் (வூப்புக்காக வேணும்) சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் புரிதலுக்கு 40.000 உயிர்களைப் பலிகொடுக்கவேண்டியிருந்தது. அரசாங்கங்கள் மற்றும் மனிதவுரிமைக் கோட்பாட்டாளர்கள், மனிதவுரிமை தொடர்பான அமைப்புகளுக்குப் புரிந்த உண்மையை வெகு சனங்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் எடுத்துச்சொல்லவேண்டிய தேவை இருக்கிறது. ஏனெனில், அரசாங்களைக் காட்டிலும் மனச்சாட்சி அதிகமும் இயங்குவது சாதாரணர்களிடத்திலும் கலைஞர்களிடத் திலுந்தான். ஒரு இனம் எவ்விதம் குரூரமாகக்

கொன்றுகுவிக்கப்பட்டது. வதைசெய்யப்பட்டது. கருத்துச் சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டது இன்னபிறவற்றை ஏனையோடிடம் எடுத்துச்செல்லும் தூதர்களாகவே, 'எங்கள் கண்ணீரினால் அல்ல', இங்கு வந்திருந்த பார் வையாளர் கள் தோன்றினார்கள். நாடகம் ஆரம்பித்து முடியும்வரை அங்கு நிலவிய - காகிதக் கற்றைகளின் சலனமே பேரோசையாகக் கேட்கும் மௌனமே அதற்குச் சான்று.

அரசியலானது எனிய மக்களின் குருதியின் மீது நிகழ்த்தப்படுவது. இத்தனை உயிர்கள் தூடிக்கப் பதைக்கக் கொன்றுதீர்க்கப்பட்டுவிட்ட பிற்பாடு அரசியல் பேசுபவர்களில் மனச்சாட்சியுள்ளோரின் விரல்கள் நடுங்கவாரம்பித்திருக்கின்றன. (கவனிக்கவும், மனச்சாட்சியுள்ளோரின்) அதுவும் முள்ளிவாய்க்கால் அனர்த்தத்தின் பிற்பாடு, தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகள் சார்பாகப் பேசுவோரின் மீது மாற்றுக்கருத்தாளர்கள் எனப்படுவோரால் சுமத்தப்படும் குற்றச்காட்டுக்களின் பட்டியல் மிகநீளமானது. இந்தப் புறச்சுழலில் அரசியல் தொடர்பான ஒரு பிரதியை எழுதுவது என்பதோ, ஒரு நிகழ்த்துக்கலையை மேடையேற்றுவது என்பதோ கத்தியில் நடப்பதற்குச் சமானமானது. எமது மக்களின் அவஸ்களை வெளியுலகத்திற்கு எடுத்துச்செல்லவேண்டிய கடப்பாடும், அப்படிச் செல்கையில் அது பிரச்சாரத் தொனியில் அமைந்துவிடக்கூடாதேயென்ற கவனமும் ஒருசேர இயங்கும் தளம் அது. கொதிவெயிலில் சுடுமணலில் நடந்தே கடக்கவேண்டிய தூரம் அது. ஒரு தமிழ்ப் பார்வையாளராக ஆங்கில நாடகம் பார்க்கப்போயிருந்த எனக்கு, அந்த சர்ச்சைக்குரிய இடத்தை, பிரதியாக்கம் செய்த சேரனும் இயக்கிய துவி ஞானப்பிரகாசமும் ஏனைய கலைஞர்களும் நேர்த்தியாகக் கடந்திருப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

துண்டிக்கப்பட்ட காலின் கதை - கவிதைக்கான காட்சியில் அந்தரத்தில் தொங்கிச் சுழன்றாடிய கால் மனவெளியில் இன்னமும் சுழன்றுகொண்டிருக்கிறது. சிறுபான்மையினத்தின் பாடுகள் என்ற ஒற்றைச் சுரட்டினால் தொடுக்கப்பட்டதன்றி, கவிதைகள் வேறு வேறு காலங்களை, துயரங்களைப் பேசுவன. ஒரு அரங்கில்

காலத்தின் பொருள்களை விட்டு வரும் நிலையிலே வாழ வேண்டும். அதை முடிந்துவரை வாழ வேண்டும். அதை முடிந்துவரை வாழ வேண்டும்.

தனித் தனிக் கவிதைகளாக மேடையேற்றியிருந்தாலும் பொருத்தப்பாடுடையதாகவே இருந்திருக்கும். அவற்றுக் கிடையிலான தொடர்பு இழையைப் பின்னு வதற்கு தொழில்நுட்பமும் இயக்கமும் பிரதியாக்கமும் முடிந்தவரை முயன்றிருக்கின்றன.

நாடகத்தில் நடித்த சேகர் தம்பிராஜா, சிந்தியா சிவசிதம்பரம், ஷாலினி சண்முகநாதன், குரும்பசிட்டி ஆர். ராசரத்தினம், பிரதீப் ஞானசுந்தரம் ஆகிய ஐவரும் மிகச் சிறப்பாக நடித்திருந்தார்கள். செவ்விந்தியராக பழங்குடி மக்களின் நடனத்தை ஆடியவர் அவ்வினத்தைச் சேர்ந்தவரே என்று நான் நினைத்திருந்தேன். அத்தனை இலாவகமும் தூரிதமும். அவர் சேகர் தம்பிராஜாவே என்று அரங்கிற்கு வெளியில் சொன்னார்கள்.

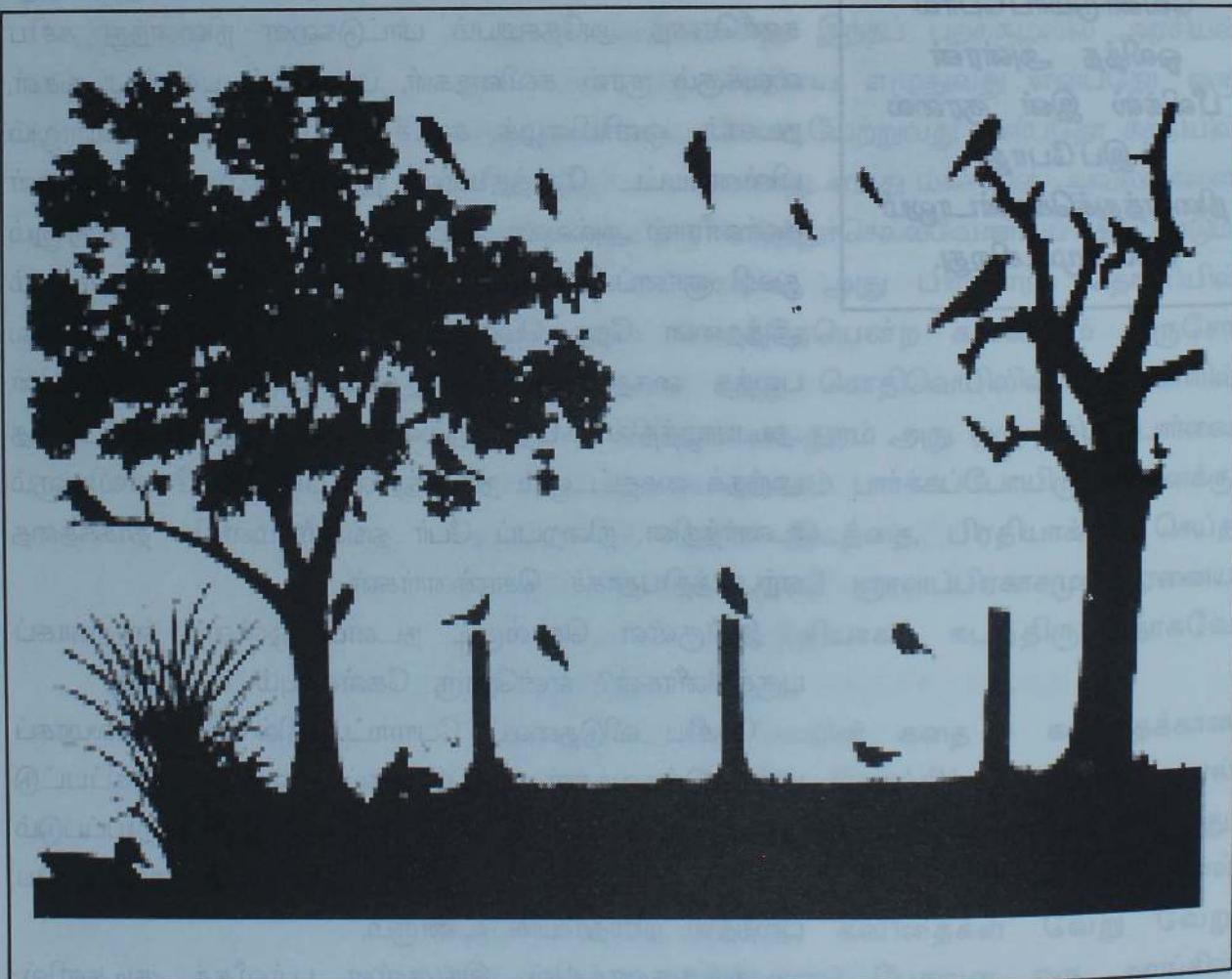
'தயவாயிரும், சுவாமி தயவாயிரும்' என்று இரக்கத்தை வேண்டுமாப்போல ஒலித்த அன்றன் பீலிக்ஸ் இன் குரலை இப்போது நினைத்துக்கொண்டாலும் கேட்கமுடிகிறது. கண்ணரென்ற அதேசமயம் பாட்டுகளை நினைந்து கசிய வைக்கும் குரல், கவிதைகள், பாடல்கள், புகைப்படங்கள், நடனம், ஒளியிழைக் காட்சிகள் என பல்கலையாலும் பின்னப்பட்ட நேர்த்தியான நிகழ்த்துகலையாக எங்கள் கண்ணீரால் அல்லவா அழகாக நெய்திருந்தார்கள் சேரும் துஷி ஞானப்பிரகாசமும் கருணாவும், நாடகம் முடிந்ததும் அத்தனை நேர மௌனத்தையும் கொரவிப்பதுபோல பலத்த கைதட்டல். இதயத்தின் அல்லது மூளையின் அடியாழத்தில் கிடந்த நல்லியல்புகள் தூண்டப்பட்டதை அந்தக் கைதட்டலும் நாடகத்தின் பிறகான கேள்விகளும் உணர்த்தின. நிறையைப் பேர் தங்கள் மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதாகச் சொன்னார்கள்.

இங்குள்ள தொல்குடி நடனம் ஒன்றை எதற்காகப் புகுத்தினீர்கள்? என்றொரு கேள்வியும் எழுந்தது. 'தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் நீண்டகாலமாகப் பங்கெடுத்தவர்கள் அகதியாகப் புலம்பெயர்க்கப்பட்டு கண்டா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் வீசியெறியப்படும் போது ஏற்படும் தனிமைத்துயர் உணரப்படத்தக்கதே. புதிய புலத்தில் நிராதரவாக உணரும்.

அத்தருணத்தில், இங்குள்ள பூர்வீகக் குடிகளில்,

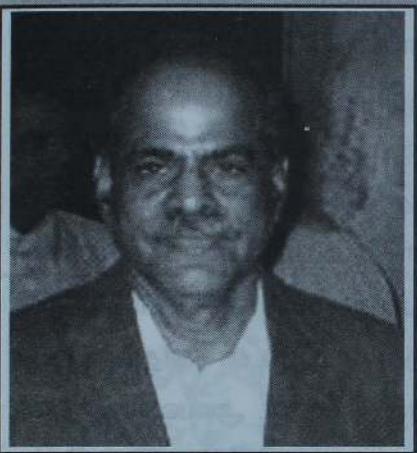
போராட்டத்தின் ஆத்மீகத் தொடர்ச்சியை புலம்பெயர்ந்து வந்தவர்கள் இனங்காண் கிறார்கள். அவர்களுள் நம்பிக்கையின் ஒளி பரவுகிறது. பத்தெழுச்சியுடன் நிமிர்கிறார்கள். காலனித்துவத்திற்கு எதிரான மனோபாவம் இங்கு பொதுமைப்பாண்பாகிறது. அதைத்தான் மூத்தோன் என்ற கவிதையைச் சித்தரிக்கும் காட்சிகள் மற்றும் நடனமாக அமைத்திருந்தோம்.' என்றார் சேரன்.

கடைசிக் காட்சியில் மேடையில் தோன்றிய பங்கேற்பாளர்கள், பார்வையாளர்கள் சிலரது கைகளிலும் ஏற்றப்பட்ட மெழுகுவர்த்திகளை வழங்கினார்கள். இழக்கப்பட்டவர்கள் மீதான இரங்களையும் எதிர்காலம் குறித்த நம்பிக்கையையும் ஒருசேர அந்த ஒளி ஏந்திச் செல்கிறது. சாத்தியப்பட்ட திசைகளுக்கெல்லாம்.

முகவரி

ஷ்ட் வைதர்

என்.கே.மகாலிங்கம்

ஷ்ட் வைதர்

இச் சிறுகதையின்

மொழிபெயர்ப்பாளரான்

என்.கே.மகாலிங்கம்

சிறுகதை, கட்டுரையென்

பல்வேறு தளங்களில்

பிரவேசித்திருப்பினும்,

அவரின் முக்கியமான

கவனம் மொழியாக்கங்

களிலேயே அதிகமும்

நிலைகொண்டிருப்பது.

இவரின் ஆப்பிரிக்க

எழுத்தாளர் சின்னுவா

ஆச்சேபியின் நாவல்களின்

தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளான்

இரு சில ஆண் குகளுக்குப் பிறகு அவர்கள் சந்தித்தார்கள். அது மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு. அதுவும் இந்த இடத்தில்தான். அப்போதுதான் தன் முத்த தமையனின் நண்பனான் நந்துவுவை, பாசீற் தன் வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்தான். அந்த அழைப்பை நந்துவும் ஏற்றுக்கொண்டான்.

எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதற்கு வழியைக் கொஞ்சம் விபரமாகவே சொல்கிறேன், கேள். சொன்னால் தான் நீ எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் எங்கள் வீட்டைக் கண்டு பிடிக்கலாம். இருட்டின் பிறகு நீ வருவதாக வைத்துக் கொள். அன்றைக்கு மின்சாரமும் வெட்டு என்று வைத்துக் கொள். அப்பொழுதும் உனக்கு எங்கள் வீட்டுக்கு வரும் வழியைக் கண்ணை முடிக்கொண்டு வரத் தெரிய வேணும். நிச்சயமாக, யாரையாவது தெருவில் கேட்டுக் கொள்ளலாம் தான். ஆனால், அவர்களுக்கும் வழி தெரியும் என்று என்னால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. அவர்களும் உன்னைப் பிழையாக வழிநடத்தலாம். ஏதாவது முடுக்கு ஒன்றுக்கு அழைத்துச் செல்லலாம். அங்கே கத்தியொன்றை உன் நெஞ்சில் அமுத்தி. 'உன்னிடம் என்ன இருக்கிறது என்று பார்ப்போம். முட்டாள்' என்று வெருட்டலாம். எனக்குத் தெரியும். நீ எங்கள் வீட்டிற்கு மட்டும்தான் வருகிறாய் என்று, உன்னிடம் கொஞ்சப் பணம் மட்டும் இருக்கும். ஆகக் கூடினால், ஒரு சில டாக்காக்கள், சிலவேளை விலைக்கூடிய சிகிரெற் பைக்கற் ஒன்றும் நல்ல வைற்றரும் இருக்கலாம். அதுவும் நிச்சயமாக எனக்குத் தெரியாது.

உன்னை அந்த வழிப்பறி கொள்ளைக்காரன் சிலவேளை போகவிட்டிருக்கலாம். ஆனால், உன்னிடம் சிகிரெற் இருந்திருக்காவிட்டால், அல்லது குறைந்தது அந்த வையிற்றர் இருந்திருக்காவிட்டால். இரண்டில் ஒன்று எது

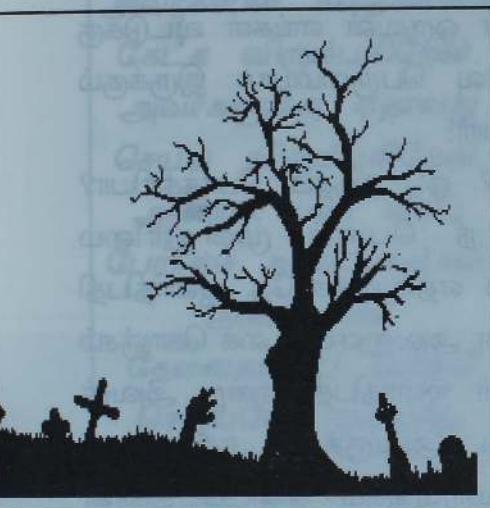
'சிதைவுகள்' மற்றும்
 'வீழ்ச்சி' போன்றவை
 தமிழிலக்கியத்திற்குச்
 செழுமை சேர்ப்பவை.
 மட்டுமில்லை. முதலைய
 சிங்கத்தின் ஒரேநாவளன்
 'ஒருதனிவீடு' என்பதை
A Separate Home என்ற
 தலைப்பில் தமிழிலிருந்து
 ஆங்கிலத்துக்குமொழி
 பெயர்த்ததின் மூலம் ஈழத்
 தமிழிலக்கியத்துக்கும்
 கணிசமான
 பங்காற்றியிருக்கிறார்.

என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது. அப்படியான விலையுர்ந்த சிகிரெற்றையும் வைத்திருப்பவனிடம் குறைந்த அளவிலான பணம் மட்டுமே இருப்பதை அவனால் நம்ப முடியாதிருக்கலாம். அதனால், அவன் வைத்திருந்த கத்தியால் சம்மா உனக்கு இரண்டொரு குத்து விடலாம். ஆனபடியால் உனக்கு எங்கள் வீட்டுக்கு வரும் வழி நன்றாகத் தெரியவேணும். அப்படி இருந்தால்தான் அப்படியான கேடு ஒன்றும் உனக்கு விளையாமல் இருக்கும். அதனால்தான், இரவோ பகலோ, உன்னைக் கண்ணைக்கட்டிவிட்டாலும் நீ எங்கள் வீட்டுக்கு வரும் வழியை விபரமாக உனக்குச் சொல்கிறேன். இரவில் மின்சார வெட்டிருந்தால் நீ உன் காதுகளையும் கண்களையும் விழிப்பாக வைத்துக்கொள். அவ்வளவுந்தான்.
 'நான் கண்களையும் காதுகளையும் விழிப்பாக வைத்திரு என்று சொன்னவுடன், நந்து பாய்' நீ என் என்னைக் கண்களைச் சுருக்கிப் பார்க்கிறாய்? அதற்கு மூன்று காரணங்கள் தான் இருக்கலாம். கொஞ்சக் காலத்திற்கு முன்பு, நீ இன்னொருவரில் எரிச்சலடைந்தபோது உன்னுடைய கண்களைச் சுருக்கிப் பார்த்தாய். அப்போது, உன் கண்கள் பென்சிலால் கீறப்பட்ட நுண்ணிய கீறலாகத் தோன்றின. இன்னொரு முறை, இன்னொரு நண்பனின் மடத்தனத்தால் தாக்கப்பட்டு, கிளர்வுற்ற உன் கண்கள் சிறு கீற்றாகச் சுருண்டுபோயின. இன்னொன்றையும் நான் கவனித்திருக்கிறேன். உனக்கு அதிகம் தெரியாத ஒருவன் உனக்கு குறிப்பான ஆலோசனை ஒன்றைக் கூறியபோது, உன் கண்கள் உனது ஜயங்களைப் பிரதிபலித்தன. அவன் உனக்கு உதவி செய்வதற்காகவா அல்லது உன்னை பிரச்சினைக்குள் மாட்டுவதற்காகவா அப்படிச் சொல்கிறான் என்பதை உன்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.
 நீ என்னைப் பார்க்கும் பார்வையைப் பார்க்கும்போது, ப்பாசெற், என்னைத் தன்னுடைய வீட்டுக்கு உண்மையாகவே வரச் சொல்கிறானா அல்லது அவன் என்னை துன்பத்துக்குள் மாட்டிவிட முயல்கிறானா, என்பது உனக்குத் தெரியவில்லை. ச்சீ, ச்சீ! நந்து பாய் நீ என்னுடைய மூத்த அண்ணனின் நண்பன். என்

அன்னன், என் ஆருயிர்த் தோழன் என்று யாரையாவது நான் சொல்வேன் என்றால் அது நந்துவாகத்தான் இருக்கும் என்பான். உனக்கு ஞாபகமிருக்கா நீ எங்கள் கிராமத்து வீட்டுக்கு வந்தது? அப்போது நான் பாடசாலையில் இருந்தேன். மஜீட் பாயின் நண்பன் வருகிறான் என்று சொன்னதும் எங்கள் வீடே விழாக்கோலம் கொண்டது. நான் பள்ளிக்குப் போகாமல் நின்று, விளக்குமாற்றாமல் முற்றத்தைக் கூட்டி னேன். பற்றைகளை வெட்டி அகற்றினேன். நீயும் அன்னனும் தங்கப்போகும் முன்ன றையைக் கூட்டி, துடைத்து, தூசி தட்டிச் சுத்த மாக்கினேன். அப்படிச் சுத்தமாக்கி முடித்தபோது என்னபை பார்த்தால் நான் ஒரு தூசி படிந்த சின்ன பூச்சாண்டியைப் போல இருந்தேன். நீங்கள் இருவரும் வந்த ரிக்ஷா எங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பியபோது ஒரு அரசன் சாதாரண குடிமகன் வீட்டுக்கு வருவதைப் போன்று நாங்கள் எல்லோரும் எப்படியான பயபக்தியுடன் நெருங்கிநின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம், தெயியுமா?

நந்து பாய், நீ என்ன சொல்வாய் என்பது பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. ஆனால், இன்னும் உனக்கு எங்கள் வீட்டில் அரச வரவேற்புக் கிடைக்கும் என்பது நிச்சயம். ஒரு ஜீமீந்தாருக்கே கிடைக்கும் வரவேற்பு கட்டுமீறியதாக இருக்கும்போது, ஒரு அரசன் வருகை தரும்போது எப்படி இருக்கும் என்பது பற்றியும், ஏழைக் குடியானவர் எந்தத் தவறும் நிகழ்ந்துவிடக்கூடாதே என்பது பற்றி எப்படிப் பீதியடைவர் என்றும் நான் சிலவேளை நினைத்துப் பார்ப்பேன். சரி, அரசர்கள் இன்று சரித்திரப் புத்தகங்களின் பக்கங்களில், கதைகளில், பெயர்களில், குடும்பக் கட்டுப்பாடுத் திட்டங்களில் தான் வாழ்கிறார்கள்.

நந்து பாய், நான் சொன்னவற்றைப் பற்றி சட்டை செய்யாதே. குடும்பக் கட்டுப்பாடு என்று குறிப்பிட்டபோது எதையும் நான் கெட்ட அர்த்தத்தில் சொல்லவில்லை. நான் அரசர்களைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தபோது, நீ என்ன ஒருமாதிரியாகப் பார்த்தாய். சில பக்கெற்றுகளில் பார்க்கும் அரசனுடைய படத்தை நீ கற்பனை செய்திருப்பாய் என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆனால், குடும்பக்கட்டுப்பாடு

என்று நான் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டபோது, நீ என்னெப் பார்த்த கல் போன்ற கடினமான கண்கள், என்னெப் பிழையாகப் புரிந்துகொண்டாய் என்பதைக் காட்டிற்று. என்னை நம்பு. நீ இன்றிருக்கும் நிலை அரசனெப் போன்றது மட்டுமல்ல, பெரும் இறையான்மையுடையவன் போன்றது, தன்னிகரற்ற ஒரு பெரும் பேரரசன் போன்றது! நீ புன்னைகை செய்கிறது, எனக்குத் தெரிகிறது. அது பகிடியல்ல, நந்து பாய், இன்றைக்கு நீ நம் நாட்டிலுள்ள பத்துப் பெரியாட்களில் ஒருவன். எல்லோருக்கும் உன் பெயர் தெரியும். உன் போன்ற உயர்நிலையிலுள்ள ஒருவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் எனக்கு எவ்வளவு பெருமையாக இருக்கும் என்பதை நீ நினைத்துப் பார்!

‘நீ என்ன சொல்கிறாய்? ஓ! அந்தப் போக்கிரியா? போக்கிரிகளிடமிருந்து நீ பெரும் முன்னுடிமை நடைமுறையை ஒருபோதும் எதிர்பார்க்காதே. ஜனாதிபதி என்று தெரிந்தால் சிலவேளை அவனுடைய கை கொஞ்சம் நடுங்கலாம். ஆனால், அவர் ஜனாதிபதி என்று அவன் கண்டுபிடிக்கத் தவறனால், அவருக்கும் ரக்முக்கும், கர்முக்கும், ராமுக்கும், சியாமுக்கும் கிடைப்பதுதான் கிடைக்கும். அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே. எங்கள் வீட்டுக்கு வரும் திசையைப் பற்றி நான் சொல்வதைக் கவனமாக கேள். அதன்படி வந்தால், நீ நேராக யாரையும் வழி கேட்காமல் எங்கள் வீட்டுக்கு நேராக வரலாம்.’

ப்பாசெற்றின் கதையை இடைமறித்து, தொலைபேசி மனி அடித்தது. நந்து பாய் எழுந்து, வெளியே சென்றான். ப்பாசெற்றுக்கு தன் கதிரையிலிருந்து பார்க்கும்போது, அடுத்த அறையிலிருந்த தொலைபேசி தெரிந்தது. உரையாடல் அவனுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால், நந்து இரண்டு முறை முடியாது என்று சொன்னது கேட்டது. நந்து பாய் திரும்பி வந்து, ‘சரி, ப்பாசெற், உன் வீட்டுக்கு நாளை வருவதால் இன்னொரு நிகழ்ச்சிக்குப் போவதை விட்டு விட்டேன்.’

‘ஏன்? எங்கள் வீட்டுக்கு நீ நாளை மறுநாள் வரலாம்தானே!’

‘இல்லை, ப்பாசெற், அது சரியில்லை. நான் உன் ஹபங்களை நூலாய்வாகவீடு என்று அந்தக் தொலைபேசி நீ வருவதற்கு முன் வந்திருந்தால், உன்னுடைய வீட்டுக்கு நாளை வருகை தருவதற்குக்கூட முடியாமல் போய் இருக்கும். நீ அறிவுள்ள இளம் வாலிபன், நான் நினைத்த இடங்களுக்கு, நான் நினைத்தாலும், அடிக்கடி போக முடியாது என்பது உனக்கு நன்கு புரியும். ஆனால், மற்றவர்கள் அதைப் பிழையாகப் புரிந்துகொள்கிறார்கள். நான் இப் பொழுது தலைவன் என்றபடியால் அவர்களிடமிருந்து தூர விலகிப்போய்விட்டேன் என்று நினைக்கிறார்கள். என்னுடைய உறவினரைக் கைவிட்டு விட்டேன் என்று நினைக்கிறார்கள். நீ என்னை நம்பு. என் மனிதர்களிடம் நான் போக விரும்புகிறேன். அவர்களின் கதைகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு ஏதாவது செய்ய விரும்புகிறேன். ஆனால், பலர் மிகப் பேராசை உடையவர்கள். அவர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவே முடியாது. அதனால் எனக்குக் கெட்ட பெயர் மட்டும்தான் மிஞ்சும்’.

‘ஓ, இல்லவே இல்லை. நீ என்னிடம் ஏதும் கேட்பாய் என்று கொஞ்சமும் நான் நினைக்கவில்லை. நீ எனக்குத் தம்பி மாதிரி, மஜிட் எனக்கு எப்படிப்பட்ட நண்பன் என்று என்னால் புரியவைக்கவே முடியாது. உன்னுடைய கிராமத்து வீடு பற்றி என்னிடம் எத்தனை அருமையான ரூபகங்கள் உள்ளன. உன்னுடைய அம்மா எத்தனை அன்புடன் தன் கையாலேயே எனக்கு உணவளித் திருப்பாள். என் தாய்க்கூட அப்படிப்பட்ட அன்புடன் எனக்கு உணவளிக்கவில்லை. இப்போ பெரியம்மா எப்படி இருக்கிறார்?’

‘அம்மா 1976 ஜூன் வரியில் இறந்துபோய்விட்டாள். என்ன? உன்மையாகவா? அவர் இறந்து அவ்வளவு காலமாகி விட்டதா? நீ எனக்கு அறிவிக்கவில்லையே?’ இல்லை, இல்லை, ப்பாசெற், நீ செய்தது மகா பிழை, நீ எனக்கு அறிவித்திருக்க வேண்டும்.

‘அது ஏதோ காரணத்தால் நடக்கமுடியாமல் போய் விட்டது.’

'உன்மையாக ப்பாசெற், பங்களாதேவிலுள் எதோயினால் தாய்மார்களின் இதும் எத்தனை மென்மையானது என்பதை நீ எப்போதாவது என்னியிருக்கிறாயா? அதை நான் நினைத்துப்பார்க்கையில் அது பெரும் வியப்பாக இருக்கிறது. உன்னுடைய குடும்பத்திற்கு நான் யார்? உன்னுடைய மூத்தன்னரின் நண்பன். அவ்வளவுதான். எனக்கு அவர் காட்டிய அங்கு தன் சொந்த மகனுக்குக் கூட சிலர் காட்ட மாட்டார்கள். ப்பாசெற், நீ என்ன யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?'

'இல்லை, உன்மையில் அப்படியொன்றும் இல்லை, நந்து பாய், அம்மாவைப் பற்றி நீ சொன்னவுடன் என்கவனம் கொஞ்சம் எங்கோ போய்விட்டது. அம்மா உன்னை அடிக்கடி நினைத்துக்கொள்வார். நந்துபாய். நீ திரும்பவும் கண்களைச் சுருக்கி என்னைப் பார்க்கிறாய். நீ இனியும் என்னைச் சந்தேகிக்கக் கூடாது. அம்மா உன்னைப் பற்றிக் கதைப்பாள் என்று நான் சொன்னவுடன், உனக்கும் மஜீட்டுக்கும் நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றி நான் உனக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன் என்று நினைக்கிறாய் நந்து பாய். அப்படிப்பட்ட நோக்கம் எனக்கில்லை, நந்து பாய். எங்கள் முடிவுகளை தர்க்க நியாயங்களையும் உணர்திறன்களையும் பொறுத்தே நாம் எடுப்போம். நீ எடுத்த சரியான முடிவு உனது சொந்த மதிப்பீட்டின் அடிப்படையில் எடுக்கப்பட்டது. நீ என்னைத் திரும்பவும் கண்களைக் குறுக்கிப் பார்த்தால் அதை இன்னும் விளக்க மாகச் சொல்கிறேன், கேள். உன்னுடைய சிநேகிதத்திற்காக, மஜீட்டை நீ அப்போது காப்பாற்றியிருந்தால் காலம் முழுவதும் உன்னுடைய மனசாட்சியை சமாதானம் செய்ய நீ முயன்று கொண்டிருந்திருப்பாய்.

'நிச்சயமாக! நீ சொல்வது முற்றுமுழுதான உன்மையே. ப்பாசெற். அதைப்பற்றி நான் அதிகம் யோசித்திருக்கிறேன். மஜீட்டை நான் காப்பாற்றியிருக்கலாமா என்று நான் சிந்திக்கையில் எல்லாம், என் நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்திருப்பேன் என்ற என்னத்தால் என் முதுகுத் தண்டில் நடுக்கம் ஏற்படுகிறது. எனக்கு எல்லாம் குழப்பமாக இருக்கிறது. மஜீட் என்னுடைய அருமை நண்பன்.

உன்னுடைய தர்க்கத்தை
நாங்கள் கேட்க
வேண்டும் என்று
சொல்லுகிறாய், ஆனால்,
நாங்கள் சொல்வதை நீ
கேட்கிறாய் இல்லை.

அவனுடைய தாய் தன் மகனைப் போலவே என்னில் அன்பு காட்டினார். உனக்குத் தெரியுமா, ப்பாசெற் வெளிப் படையாக உனக்கு ஒன்று சொல்கிறேன். முக்திபாகினி அல்லது முக்கியைத்தாவின் பெடியன்கள் - எப்படி நீ அவர்களை அழைப்பாயோ தெரியாது, எல்லாம் தலைக்கு மிஞ்சிப்போய்விட்டார்கள். நீ சொல்லும் காரணங்கள் எனக்குப் புரிகிறது. எங்களிடமும் காரணங்கள் இருக்கின்றன. சரியா? உன்னுடைய தர்க்கத்தை நாங்கள் கேட்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறாய், ஆனால், நாங்கள் சொல்வதை நீ கேட்கிறாய் இல்லை. அது சரியில்லை. நான் சொல்கிறேன். இரு. அதைப்பற்றி திரும்பவும் பேசுவோம். நிச்சயமாக தீர்வுகளைக் கண்டுபிடிப்போம். இல்லை, ஓடிப் போய் மக்களைக் கொலை செய்ய போகிறாயா? அப்படியல்ல விஷயங்களைச் செய்வது ஆகவே, நாங்கள் ஒரு நிலைப்பாடு எடுக்கவேணும்.

'நந் துபாய், இதை ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள் ள விரும்புவதில்லை, நந்துபாய், மஜீட்டுக்கு நடந்ததைப் பற்றி அதிகம் நான் கருத்தில் எடுப்பதில்லை. அதனால்தான் நான் உன்னை எங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்தேன். நீ அதை ஏற்றுக்கொண்டது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. உன்னை என்னுடன் அழைத்தபோது, நீ அதற்கு உடன்படவில்லை. நீ செய்யும் எல்லாக் காரியங்களையும் ஒரு சவாலாகவே நீ எடுப்பாய் என்று எனக்குத் தெரியும். அதனால்தான் உன்னை என்னுடன் வரச்சொல்லி நான் வற்புறுத்தவில்லை. எங்கள் கிராமத்து வீட்டைக் கண்டுபிடிப்பது அத்தனை சிரமமான விஷயமல்ல. ஆனால், நகரத்திலுள்ள எங்கள் வீட்டை இரவில் கண்டுபிடிப்பது சிலவேளை சிக்கல் நிறைந்தது. ஆனால், நீ கண்டுபிடித்து விடுவாய். நிச்சயமாக நீ கண்டுபிடித்து விடுவாய். அது எனக்குத் தெரியும்.'

'ப்பாசெற், எனக்கு இந்த நகரம் தெரியாது என்பதுபோலப் பேசுகிறாய். இந்த நகரம் மட்டுமல்ல, பங்களாதேஷ் முழுக்கவே எனக்கு மிக நன்றாகவே தெரியும். எங்களுக்குத் தெரியவேணும். அப்படியில்லா விட்டால், நாங்கள் எப்படி பங்களாதேசில் முதல் பத்து இடத்தில் இருக்கமுடியும். அல்லது, நீ சொல்வது மாத்ரி

எப்படி நாம் இருக்க முடியும்? எப்படியும் உன் வீட்டுக்கு வழியைக் கண்டுபிடித்துவிடுவேன்.

அந்த நேரத்தில் மின்விளக்குகள் அணைந்து போயின. நந்து பாயின் குரலிலிருந்த தன்னம்பிக்கையும் மறைந்தது போலாயிற்று. 'நந்துபாய்' என்று ப்பாசெற் சிரித்தான்.

'ப்பாசெற் என் சிரித்தாய்?'

'அப்படியான பயங் கள் உனக்குப் பொருத்த மில்லாதவை.'

'இல்லை. அது ஒன்றுமில்லை, உன்மையாகவே, ஆனால், இந்த நாட்களில் ஆட்கள் விநோதமானவர்களாக மாறிவிட்டார்கள். நான் பேசும்போது ஆட்களின் கண்களை நான் பார்க்கிறேன். அப்போது அவர்களின் கண்கள்... என்னைச்சாப்பிட்டுவிடவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பு இருப்பதைப்போலத் தெரிகின்றன.

ப்பாசெற் மென்மையாகச் சிரித்தான். 'என்னுடைய கண்களில் விநோதமான ஏதாவதொன்றையாவது பார்த்தாயா? என்ன?'

'என்னுடைய கண்களில் அப்படி நீ எதையாவது பார்த்தாயா?' என்று கேட்டேன்.

அதற்கு பதிலில்லை. அந்த அறையில் தான் தனியாகவா இருக்கிறேன் என்று ப்பாசெற் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தான். ஒரு தீக்குச்சியையாவது பற்றலாமா என்று நினைத்தான். அப்பொழுதுதான் நந்துபாய் பதிலளித்தான். இல்லை, உன்னுடைய கண்களில் அதைக் காணவே இல்லை. அதுதான் உன்மை. ஆனால், நீ எதையோ பார்ப்பதுபோலத் தெரிகிறது. அது என்ன, 'ப்பாசெற்?' அதைப்பற்றிப் பேசாமல் இருப்போம், நந்து பாய், சிலவேளை, நான் எதைத் தேடுகிறேன் என்பது எனக்கே தெரிவதில்லை. சடுதியாக, மஜீட் பாய் கூட்டத்தில் நடந்துபோவதைக் காண்பதுபோல இருக்கும். அது சாத்தியமே இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். அது இருக்காது. அந்த மனிதனை அந்தக் கூட்டத்தில் பைத்தியக்காரன் போல தேட முயல்வேன். தெருவில் எல்லா முதிய பெண்களையும் பார்த்து அம்மா என்று நினைப்பேன். அது விநோதமானதுமல்லவா? அம்மாவோ

அவனை உனக்குத் தெரியாது. அவன் என்னுடைய வகுப்புத் தோழன். அவனை சிங்கக் கூண்டுக்குள் தள்ளி இராணுவத்தினர் கொன்றுபோட்டார்கள்.

மஜீட்டோ இன்று உயிருடன் இல்லை. நந்துபாய், இதை நீ நம்ப முடியாது. குர்தா பைஜமாவில் ஒரு கறுத்த பையனைக் கண்டால் அது லொக்மன் அல்லவா என்று நினைப்பேன்.

யார் அந்த லொக்மன்?

அவனை உனக்குத் தெரியாது. அவன் என்னுடைய வகுப்புத் தோழன். அவனை சிங்கக் கூண்டுக்குள் தள்ளி இராணுவத்தினர் கொன்றுபோட்டார்கள். எங்கே? தகுறகோனில், அவன் பயிற்சி முடிந்து எல்லைப்பறத்தைக் கடந்தபோது, 'நந்துபாய் எரிச்சலான ஒருவித சத்தத்தைச் செய்தான். அதைவிட்டு, உன்னுடைய வீட்டுக்கு வரும்வழியைச் சொல்லுவு.'

ப்பாசெற் நீண்ட மூச்சொன்றை விட்டான். ஒரு கிளாஸ் தண்ணீர் அவனுக்குத் தேவைப்பட்டது. தன்னுடைய குரலைச் சரிப்படுத்தி. தன் வீட்டுக்கு வரும் சரியான வழியைச் சொல்ல விரும்பினான். ஆனால். அவன் சொல்ல ஆரம்பித்தவுடன் அவன் தொண்டையிலிருந்து வந்த குரல் அவனுடையதல்ல என்பது தெரிந்தது. அந்தக் குரலை நந்துபாயும் கேட்டான்.

அது என்ன. ப்பாசெற்?

நான் மஜீட்டின் தம்பி ப்பாசெற். எங்கிருந்து நான் ஆரம்பிப்பது? முச்சந்தியிலிருந்து ஆரம்பிக்கிறேன். அதை நீ கண்டிருக்கலாம். ஒன்று வடக்காகவும், இன்னொன்று மேற்காகவும் மற்றது கிழக்காகவும் செல்கின்றது. கிழக்கே போகும் தெருவில் நீ வரவேண்டும். அந்தத் தெருவில் ஐம்பது யார் போனவுடன் உனக்கு இடப்பறத்தில் ஒரு சிறிய வயலைக் காண்பாய். ஆனால், நீ அந்த வயலை மிக அருகாமையில் போய் கூர்ந்துபார்க்கக் கூடாது. பார்த்தால் அந்த வயலுக்குள் நாலைந்து ஆட்கள் கிடப்பதைக் காண்பாய். அப்படிப்பட்ட இடங்களில் ஆட்கள் கிடக்கக் கூடாது. இன்னும் கிடப்ப பார்த்தால் அவர்களின் நெஞ்சில் பல துளைகள் இருப்பதையும் பார்ப்பாய். அவர்களிடையே அல்ராஃப், மிஷன். சாபு, துலு, நெளாஷ் கிடப்பார்கள். நீ அந்த ஆற்றுக்கப்பால் போயிருப்

ஈனத்தின் வீடு பகல
வனின் ஓளியைப்
போல எனக்குத்
தெளிவாகத்
தெரிந்தது.

பாய் அல்லவா? அவர்கள் காஷ் வயல்களில் ஓளித்திருந் தார்கள். ஆற்றுக்கப்பால் முகாமைத் தாக்குவதற்காக. நிச்சயமாக, நீ ஒன்றுமே செய்யவில்லை. ஆனால் ஓல்மான் கானி இராணுவ முகாமுக்கு இரகசியத்தைச் சொல்லி விட்டான். ஓல்மான் கானியை உனக்குத் தெரிந்திருக்கும்?

எனக்குத் தெரியும். அவன் சமாதானக் குழுவின் செயலாளர்.

பொதுமக்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கையாக, அந்தப் பொடியன்களை உதாரணமாக்கி, அவர்களுடைய உடல்களை நகரத்தின் நடுவிலுள்ள வயல்களில் வீசினார்கள். அவர்களின் உடல்களைப் புதைக்க எவரையும் விடவில்லை. நந்துபாய், நிலவுள்ள இரவுகளில் அந்த ஐந்து பொடியன்களும் கைகளைக் கோர்த்துக்கொண்டு நடந்துதிரிவதைப் பார்த்திருக்கிறேன். மரங்களின் கிளைகள் தாழ்வாகப் பணியும், அவர்களின் பாதங்கள் புற்களைத் தொடாதிருப்பதால், அவை தம்மைத் தொடும்படி அழுது விண்ணப்பிக்கும். நறுமணமுள்ள காற்று அஸையாக மிதந்து வரும், அருகே வனதேவதைகள் வீணை வாசித்து மென்மையாகப் பாடும், நந்துபாய், அவற்றின் அருகே ஒருமுறை சென்றுவிட்டேன். அவர்கள் என்னை உள்ளே விடவில்லை. நீ மஜ்ட் பாயின் சகோதரன், அதனால்தான் இவ்வளவு தூரம் என்றாலும் வந்தாய், என்று நெஷன் சொன்னான். சடுதியாக அவர்கள் நடப்பதை நிறுத்தி விட்டார்கள். காற்று வந்த திசையில் என் காதுகளைத் திருப்பியபோது, ஈனத்தின் தாயின் கேவல்களைக் கேட்டேன். முதலில் அதை என்னால் இனங்கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. அது அல்ராஃப் பின் குழுவினருக்குக் கோபத்தை மூட்டியது. நிச்சயமாக இப்பொழுது உனக்கு அது என்னவென்று தெரியாதுதான்! அதைச் சொன்ன அந்தக் கணமே ஈனத்தின் வீடு பகல வனின் ஓளியைப் போல எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

நந்துபாய், அந்த வீட்டை நீ மிகக் கவனித்துப் பார்க்கத் தேவையில்லை. தகரக் கூரையுடன் கூடிய மிகச் சாதாரண வீடுதான் அது. பகலொளியில் அது மின்னாது. நிலவொளியில் அது மினுங் காது. உண்மையில்,

தகரக் கூரையுடன்
கூடிய மிகச் சாதாரண
வீடுதான் அது.
பகலொளியில் அது
மின்னாது.
நிலவொளியில் அது
மினுங் காது.
உண்மையில்,
மன்னெண்ணெயக்
கொள்கலன்
தகரங்களால்
வேயப்பட்ட அந்தக்
கருமையான கூரை,
கருமுகில் சூழ்ந்த
காலங்களில்
மெய்யாகவே
கிளர்ச்சியற்றுத்
தோன்றும்.

மன்னெண்ணெயக் கொள்கலன் தகரங்களால் வேயப்பட்ட அந்தக் கருமையான கூரை, கருமுகில் சூழ்ந்த காலங்களில் மெய்யாகவே கிளர்ச்சியற்றுத் தோன்றும். எனினும், நந்து பாய், நிலவற்ற ஆழ்ந்த இரவுகளில் நடசத்திரங்கள் எப்பொழுதுமற்றதுபோலப் பிரகாசிக்கும்போது, தெருக்களில் எவரும் இல்லாதபோது, தேவதைகள் சொர்க்கங்களிலிருந்து இறங்கி வந்து வீட்டைச் சுற்றி வட்டமாக இருந்துகொண்டு, தங்கள் மரியாதையை அளித்து, ஈனத்தின் தாய்க்குச் சொல்லும், அம்மா, ஏன் அழுகிறாய்? உன் சோஃபியா இங்கில்லாமல், போகலாம், ஆனால், நாங்கள் இருக்கிறோம். என்று சொல்லி, ஈனத்தின் தாய் கண்ணீர் சிந்தப் பார்த்தாள். இளையதும், அழகானதுமான தேவதை ஈனத்தின் தாயின் மார்பில் ஒரு குழந்தையைப் போலத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இவை எல்லாம் பெரும் புதிர் நிறைந்தவையாக உள்ளன. இல்லையா, நந்துபாய்? ஈனத்தின் தாயும் பதின்ம் வயதுடைய அந்தத் தேவதையை அரவணைத் துக்கொண்டும் கொஞ்சிக் கொண்டும், அவளுடைய அன்பான, சின்னஞ்சிறு சூஃபியாவைப் பற்றிய பதற்றத்துடன், குழந்தைப்பாடல்கள் பாடிக் கொண்டிருந்தாள், தேவதை மகிழ்ச்சியில் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தது. ஈனத்தின் தாய், செயலாளர் ஓஸ்மான் கானியின் மகனான ஃபாருக்கைப் பற்றி மறந்துவிட்டாள். அவன் எப்படி அவளிடமிருந்து பட்டப்பகலில் தன் மகளைப் பறித்துக்கொண்டு போய் இராணுவத்தினிடம் கொடுத்தான் என்பதை மறந்து விட்டாள்.

நந்துபாய், இதற்கு எதிராகத்தான் மஜீட்டைக் காப்பாற்றுவதற்கு மூன்று அடிகள் முன்னெடுத்தேன். இரண்டு அடிகள் பின்னெடுத்தேன். மேஜருக்கு நான் அனுப்பும் ஒரு குறிப்பே மஜீப்பை விடுவிக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் ஓவ்வொரு முறை பேனா வையும் தாளையும் எடுக்கும்போது, என்னுடைய நண்பன் முக்கியமா பாகிஸ்தான் முக்கியமா என்று என்னிக் கொள்வேன். எப்படியிருந்தபோதும், ப்பாசேற், உன்னுடைய முகவரியைச் சொல்லு. நான் வருவேன் என்று உறுதியளிக்கிறேன். உண்மை, நிச்சயமாக, அவற்றைப்

பற்றி எல்லாம் பேசாமல் இருப்போம். என்னுடைய நாட்டுக்காக என்னுடைய நண்பனை நான் இழந்திருக்கலாம். ஆனால், என்னுடைய நட்பை நான் இழக்கவில்லை. நீ மஜ்டின் தம்பி! உன்னுடைய வீட்டுக்கு நான் கட்டாயம் வருவேன்!

ஆம், நந்துபாய், அந்த உரிமையை நான் கோருவேன். அதற்காகவேதான் நான் உன்னை அழைத்தேன். என்னுடன் உன்னை என் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகவே உன்னை அழைத்தேன். ஆனால், அதற்கு நீ சம்மதிக்க வில்லை. பகலில் நீ வர விரும்பவில்லை. அதனால்தான் மிகச் சாயான முகவரியை நான் உனக்குச் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. அப்படியில்லாவிட்டால் நீ எப்படி எங்கள் வீட்டைக் கண்டுபிடிப்பாய்? பலவேளாகளில் நாம் நன்றாக நடந்துவந்த பாதைகளையே தவறவிட்டு விடுகிறோம். நன்றாகப் பழகியவற்றையே இனங்கான மறந்துவிடுகிறோம். எந்தப் பாதையில் வரவேண்டும் என்பதை நன்றாக அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பது மிக முக்கியம். ஈனத்தின் தாயைப் பற்றி மறந்துவிடு. சூபியை நினைத்து அவள் தேம்பியதை மறந்துவிடு. அவளுடைய வீட்டைக் கடக்கும்போது, அதைக் கவனிக்காமல் நீ நேரே பார்த்து நட.

என்? நறுமனம் மணக்கும் மலர்த் தோட்டம் அன்மையில் இருக்கின்றதா?

இல்லை, நந்துபாய், அப்படியொன்றும் இல்லை. ஈனத்தின் வீட்டைத் தாண்டி ஜம்பது யார் கடந்த பிறகு பூக்கள், செடிகள், மூள் மரங்கள், பாக்கு மரம், சிறிய மடார் மரம், அர்ஜான் மரங்கூட இருக்கும். அவை எல்லாவற்றையும் நீ பார்ப்பாய். அவற்றுக்கெல்லாம் மணம் இருக்காது. இருந்தும், அங்கே சொர்க்கத்தின் மணத்தை நான் மணந்திருக்கிறேன். எந்தவிதக் காற்றின் சலனமுமின்றி என்னுடைய புலன்கள் அந்த நறுமனத்தால் நிரம்பி யிருக்கின்றன. என் மூச்சடைக்கும்வரை. வெறியுட்டும் அந்த நறுமனத்தை என் நாசியிலிருந்து திருப்புவதற்கு ஒரு கைக்குட்டையை முக்கருகே வைத்திருப்பேன். அப்போது என்னுடைய மைத்துனன் ப்பாபுல், ப்பாசெற்,

அவற்றுக்கெல்லாம்
 மனம் இருக்காது.
 இருந்தும், அங்கே
 சொர்க்கத்தின்
 மணத்தை நான்
 மணந்திருக்கிறேன்.
 எந்தவிதக் காற்றின்
 சலனமுமின்றி
 என்னுடைய புலன்கள்
 அந்த நறுமனத்தால்
 நிரம்பி யிருக்கின்றன.
 என் மூச்சடைக்கும்வரை.

நீயுமா? என்று கத்துவதைக் கேட்பேன்.

சொர்க்கத்தின்
நறுமணத்தை
நல்லொழுக்க
முடையோர் தம்
வாழ்நாளில்
அனுபவிப்பார் என்று
நான்
கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.
ஆனால், நான்
அதை அடைவதற்கு
அப்படியொன்றும்
தகுதியுடையவன்
அல்ல, பாடு!

பாடுல், என்னை நம்பு, பாடுல், அப்படிப்பட்ட தூய்மையான, செறிவான நறுமணத்தை அனுபவிக்க எனக்குத் தகுதியில்லை. சொர்க்கத்தின் நறுமணத்தை நல்லொழுக்க முடையோர் தம் வாழ்நாளில் அனுபவிப்பார் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், நான் அதை அடைவதற்கு அப்படியொன்றும் தகுதியுடையவன் அல்ல, பாடு!

பாடுல் முறுவலித்தான். அது அடிவானத்தையும் ஆகாயத்தையும் ஓளிரச்செய்தது. அந்த ஓளியில் இராணுவத்தினர் பாடுலை ஜீப்பின் பின்னால் கட்டி இழுத்துச்செல்வதைக் கண்டேன். நந்துபாய், அங்கிருந்து பாடுலின் வீடு ஒரு மைல் தூரமாவு இருக்கிறது.

ஒஸ்மான் கானியின் மகனான அதே ஃபாருக் தான் பாடுல் கெரில்லாப் பயிற்சி எடுத்த பின் திரும்பியிருக்கிறான் என்று அவர்களுக்கு அறிவித்ததும், அந்த அதே இரவு அவனைக் கட்டி ஜீப்புடன் பிணைத்து இழுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். பாடுல் எங்கே இறந்தானோ அங்கே தான் அந்த நறுமணம் ஆரம்பிக்கின்றது. நந்துபாய், அந்த நறுமணம் உனக்கு மணத்தால், நீ மஜீட்டின் தம்பி ப்பாசேற் வீட்டை அண்மித்துவிட்டாய் என்பதை அறிந்து கொள்வாய்.

ப்பாசேற், ஏன் மஜீட்டின் தம்பி என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறாய்? "நந்துபாய், அப்படித்தான் எனக்குச் சொல்ல வருகிறது. நான் எப்படித்தான் முயன்றாலும் அதை என்னால் நிறுத்த முடியவில்லை." ஆனால் நீ அதை அடிக்கடி எனக்கு ஞாபகமுட்ட வேண்டுமா? "நந்துபாய், நீ என்னை மன்னித்து விடு. நீ அவதிப்படுகிறாய் போல இருக்கிறது. என்னுடைய சகோதரன் போய்விட்ட போதிலும் அவனை, நான் எப்படி அவனுடைய தம்பி என்பதை மறுக்கமுடியும்? என்னுடைய சகோதரன் இல்லாமல், அவன் நண்பன் என்று சொல்லாமல் இருக்க முடியுமா, நந்து பாய்?

ப்பாசேற், தயவுசெய்து ஒரு நிமிசம் நில், வைத்தியர்கள் எனக்கு எந்தச் சுக்கவீனமும் இல்லை என்று

சொல்லுகிறார்கள், ஆனால், மூச்சவிட அடிக்கடி கஷ்ரமாக இருக்கிறது. என் நெஞ்சில் ஒரு பாறையை வைத்து அழுத்துவது போல உணர்கிறேன். தயவுசெய்து யன்னல் களைத் திறந்துவிட முடியுமா? எல்லா யன்னல்களும் திறந்துதான் இருக்கின்றன.

ஓ நறுமணக் காற்றை உன்னால் தாக்குப்பிடிக்க முடியுமா? பாபுல் நடந்த பாதை ஓவ்வொன்றும் தூய்மையாக்கப்பட்டும், சுகந்த மணத்துடனும் உள்ளது. ஓவ்வொரு துளிதூசும், மென்மையான மலரின் மாய மகரந்தத் தூளும், சுகந்தத்துடன் காணப்படும். நந்துபாய், என்னுடைய வீட்டுக்கு வருவதற்கு முன்பு, உன்னுடைய வைத்தியிடம் கலந்து ஆலோசி, உன்னுடைய இதயம் செறிவான நறுமணத்தைத் தாங்கக்கூடிய பலமுள்ளதா என்று கேள்.

என்ன? என்ன சொன்னாய்?

நீ திரும்பவும் திடுக்கிட்டுவிட்டாய். இல்லை, இல்லை, அந்த நறுமணத்தை நீ அனுபவிப்பதற்குத் தகுதியடையவனா இல்லையா என்பதைப் பற்றி நான் பேசவில்லை, அம்மா சொல்லுவார், எல்லாராலும் எல்லாவற்றையும் காண முடியாது என்றும், எல்லாராலும் எல்லாவற்றையும் கேட்கவும் முடிவதில்லை என்றும், என்னுடைய பாட்டனை எனக்குக் காணக் கிடைக்க வில்லை, ஆனால், என் அம்மா சொல்வார், அவர் மிகத் தூய்மையானதோரு ஆன்மா என்று. இருட்டு இரவுகளில் அவர் தலைமைத் தேவதூதனுடன் பேசவாராம், பாகிஸ்தானுக்கா அல்லது நன்பனுக்கா விசுவாசமாக இருப்பது என்பது பற்றிக் கொஞ்சம் முந்தி நீ சொன்னாய், நீ எப்படி உன்னைக் குற்றம் சொல்லுவாய்?

நந்து பாய் பொறுமையை இழந்தவனாகிக் கொண்டிருந்தான்..

ப்பாசெற், உன்னுடைய வீட்டுக்குப் போக இன்னும் எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறது?

அந்தனை தூரம் இல்லை, நீ உன் கண் இமைகளை மூட வேண்டாம். இமைகளை மூடாவிட்டால், அாஜீன் மரத்துக்கு நேர் எதிரில் ஒரு தோட்டத்தைக் காண்பாய்.

**என் அம்மா
சொல்வார், அவர்
மிகத் தூய்மையான
தொரு ஆன்மா
என்று. இருட்டு
இரவுகளில் அவர்
தலைமைத்
தேவதூதனுடன்
பேசவாராம்**

நான் பல்பறுவதை கூரிய அது பாபிலோனின் தொங்குதோட்டம் போன்றது. அதில் குாசிக்கு மதுமி கீழ்க்கூடி விதவிதமான அருமையான மலர்கள் காற்றில் மணம் ஸ்தாவுரை குக்காவை கால்களை வீசும். மலர்கள் பாடி, அவற்றின் இதழ்கள் ஒன்றின் உடை ஓராயிரும் சமைத்துக்கூடிய வீசும் மேல் ஒன்று விழுந்துகிடக்கும். நீ கணக்கள் ஒருமுறை குக்காவை மலைகளையிலே வீசும் கூட வெட்டினாலும் தோட்டம் மறைந்துவிடும்.

அப்படியான ஒரு தோட்டம்பற்றி நான் எங்கும் கூக்காவை கால்களை கால்களை கேள்விப்பட்டதே இல்லை, ப்பாசெற், அதை நான் குாசிக்கு கூக்காவை வியப்போன பார்ப்பேன் என்று நீ நிச்சயமாக நம்புகிறாயா?

ப்பாசெற்றிடமிருந்து அதற்கு பதில் வரவில்லை. அவன் கூக்காவை கால்களை கால்களை அமைதியாக இருந்தான்.

நீ என் அமைதியாக இருக்கிறாய்? வைத்தியர்கள் என்னில் எந்த நோயையும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஆனால், என்னால் எந்த மனத்தையும் மனக்க முடியாது. எதையும் தெளிவாகப் பார்க்கவும் முடியாது. ஆனால், எனக்குப் பார்க்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் இருக்கிறது. அமைதியாக இருக்காதே. ஏதாவது சொல்லு. அது யாருடைய தோட்டம்? மாலெக்கினதும் காலெக்கினதும் தோட்டம்.

உன்னுடைய பள்ளி ஆசிரியரின் மகன்மார். எவருக்கும் அதுபற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. அந்த இரு மகன்களும் நித்திரை கொள்ளப்போகும்போது தங்களுடைய இயந்திரத் துப்பாக்கியை தங்கள் நெஞ்சுக்குக் கிட்ட இறுக்கிப் பிடித்திருந்தார்கள் என்று ஃபாருக்குக்கு எப்படியோ தெரிந்திருந்தது. இராணுவத்தினர் அந்த வீடு முழுவதையும் பெற்றோல் ஊற்றிக் கொழுத்திவிட்டார்கள். நந்துபாய், உனக்குக் கேட்கிறதா? நான் ப்பாசெற், மஜீட்டின் தம்பி பேசுகிறேன். உனக்குக் கேட்கிறதா?

நந்துபாயின் தொண்டை வறண்டுவிட்டது. ப்பாசெற், உன்னுடைய வீட்டுக்குப் போகும் நேர்ப்பாதையைச் சொல்லு. அதற்கருகில் இருக்கும் எதையாவது என்னால் இனங்கண்டுகொள்ள முடியுமா?

ஆனால், நீ அந்தப் பாதையில் ஏறாமல் எப்படி நீ அதை அடைவாய்? நந்துபாய், முயன்று பார், உன்னுடைய கண்களைத் திறந்து வைத்திரு. நான் செய்தது போல. அதனால்தான் மாலெக்கினதும் காலெக்கினதும் ஏரிந்த உடல்களிலிருந்து அவர்களின் வீட்டின் வெறுமையான

அடிக் கட்டுமானத்தில் விழும் கொழுப்பை நான் காண்கிறேன். அதிலிருந்து நிலத்தில் விழும் ஓவ்வொரு துளியிலிருந்தும் ஒரு மலர்ச்செடி முளைத்து எழுவதும், எப்படி அந்த நிலம் முழுவதும் மலர் இதழ்களால் பொட்டு பொட்டாக காட்சியளிப்பதும் வியப்பாகவே உள்ளது. ஓ, நந்துபாய்! எப்படிப்பட்ட தோட்டம். தேவதைக்கதைகளில் கூட அப்படிப்பட்ட தோட்டங்களை உன்னால் பார்க்க முடியாது. எல்லாக் கற்பனையையும் தோற்கடிக்க வல்லது அது.

**நீ பயத்தினால்
வெள்ளைத் தாள் மாதிரி
மாறிவிட்டாய், உனது
தோல் ரோமங்கள் குத்தி
நிற்கின்றன, பயத்தினால்**

**நீ நடுங்குவதைக்
காண்கிறேன், அடிக்கடி
எச்சில் விழுங்குவதைப்
பார்க்கிறேன், ஓவ்வொரு
முறை நீ மூச்சவிடும்
போதும் உன் நெஞ்சு
துள்ளி விழுவதையும்
பார்க்கிறேனே.**

நந்துபாய் எழுந்தான். ப்பாசெற் அவனிலிருந்து சில அடிகளுக்கு அப்பால் இருந்தான். ஆனால், நாற்காலி களுக்கிடையே தான் போவதற்கான வழியை, சுவர்ப்பக்கம் பைத்தியம் பிடித்தவன்போலத் தேடினான். சுவர்களில் மோதித் தட்டுக்குமாறினான். ப்பாசெற், என் சகோதரா, அந்தத் தோட்டத்தை நான் பார்க்கவேண்டும். அந்த மனமுள்ள காற்றை நான் மணக்கவேண்டும். ப்பாசெற், எனக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை இப்போதே தா. என்னை நம்பு. நான் எனது தூய்மையான ஆன்மாவுடன் வருகிறேன். நீ கேட்கும் எதையும் நான் செய்வேன். ஒரு முறை தா.

ப்பாசெற் சிறிதாக முறுவலித்தான். நந்துபாய். நீ எதைக் கேடுகிறாய்? நீ, நீ எங்கே நிற்கிறாயட? உனக்கு நேர் முன்னால் தான். ஆனால், உன்னை நான் முழுவதாகக் காண்கிறேனே. இந்த இருட்டிலும் என்னை முழுவதாகக் காண்கிறாயா? ஏன் இல்லை? நீ பயத்தினால் வெள்ளைத் தாள் மாதிரி மாறிவிட்டாய், உனது தோல் ரோமங்கள் குத்தி நிற்கின்றன, பயத்தினால் நீ நடுங்குவதைக் காண்கிறேன், அடிக்கடி எச்சில் விழுங்குவதைப் பார்க்கிறேன், ஓவ்வொரு முறை நீ மூச்சவிடும்போதும் உன் நெஞ்சு துள்ளி விழுவதையும் பார்க்கிறேனே.

அதோட், வேறொதை உன்னால் பார்க்க முடிகிறது?

என்னுடைய வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் நிற்கும் சல் மரத்தையும் காண்கிறேன்.

நந்துபாய் சுடுதியாக நேராக நின்றான். பக்கத்திலிருந்த நாற்காலியில் தொப்பென்று குந்திக்கொண்டு, 'தயவுசெய்து,

யாரையாவது கூப்பிடு' என்றான்.

"யாரை, நான் கூப்பிட வேண்டும்?"

"என்னுடைய மனைவியை, குழந்தைகளை, வீட்டு வேலையாளை, யாரையாவது."

ப்பாசெற் கூப்பிட்டான். 'யாராவது இங்கிருக்கிறீர்களா?'

எந்தப் பதிலும் இல்லை. ப்பாசெற் எழும்பி உரத்துக் கூப்பிட்டான்.

'யாராவது இங்கிருக்கிறீர்களா? நந்து பாய்க்குச் சுகமில்லை.'

யாராவது பதிலளிக்கிறார்களா என்று ப்பாசெற் உற்றுக் கேட்டான். பதில் வரவில்லை. மின்சாரம் வெட்டப்படுவதற்கு முன்பு, கார்கள் போய்க்கொண்டிருப்பதையும், ரிக்ஷாக்கள் மணியடித்துக்கொண்டு செல்வதையும் வெற்றிலைக் கடை மூலையில் யாரோ ஒருவன் நாட்டுப்பாடல் ஒன்றைப் பாடிக்கொண்டு செல்வதையும், தொலைவில் மேற்கத்தைய இசையொன்று ஒவிபெருக்கியில் பாடுவதையும் கேட்டிருக்கிறான். இப்பொழுது, அப்படி ஒன்றுமே கேட்கவில்லை. காற்றில் திரைகளின் அசைவுகூட கேட்கவில்லை. ப்பாசெற் நந்துபாய் ஆடாமல் அசையாமல் இருப்பதைக் கண்டான். அவனுடைய தலையைக் கைகளில் தாங்கி இருப்பான்.

"நந்துபாய், சொல்லு, எனக்குக் கேட்கிறது, அந்த சல் மரத்தை உன்னால் இனம் கண்டுகொள்ள முடிகிறதா?" முடிகிறது என்று நினைக்கிறேன்.

"ஏன் நினைக்கிறேன் என்று சொல்கிறாய்?"

அந்தப் பெரிய மரம், பெரிய இலைகளுடன், ஆகாயத்தை இறுமாப்புடன் நிமிர்ந்து நிற்பதைப் பார். இன்னும் நீ கிட்டப் போய் உற்றுக் கேட்டால், அட்ஹாய் உன்னைக் கூப்பிடுவதைக் கேட்பாய். "எந்த அட்ஹாய்?" முக்திபாகினியின், அச்சம் தரும் மிகப்பெரும் வீரனான அட்ஹாய் ஹொசெய்ன். அவனை உனக்கு ஞாபகம் இல்லையா? பால்கான் அஃப்ராப் மியானின் முத்த மகன். அஃப்ராப் மியானின் பாலை நீ குடித்திருக்கிறாய், தழும்புகள் உள்ள முகத்தையுடைய, மொட்டைத்

அந்தப் பெரிய மரம்,
பெரிய இலைகளுடன்,
ஆகாயத்தை
இறுமாப்புடன் நிமிர்ந்து
நிற்பதைப் பார்.

இன்னும் நீ கிட்டப்
போய் உற்றுக்
கேட்டால், அட்ஹாய்
உன்னைக்
கூப்பிடுவதைக்
கேட்பாய். "எந்த
அட்ஹாய்?"

முக்திபாகினியின்,
அச்சம் தரும்
மிகப்பெரும் வீரனான
அட்ஹாய்
ஹொசெய்ன்.

தலையுள்ள, அந்தக் கறுத்த மனிதன், ஞாபகம் இருக்கா?

ஆம், எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. அட்ஹாரை உயிருடன் புதைக்கச் சொல்லி நீ ஆணையிட்டாய், ஞாபகம் இருக்கிறதா? அட்ஹாரை புதைத்த இடத்தில் தான் அந்த சல் மரம் நிற்கிறது. ஒருவரும் வரவில்லையே, ப்பாசெற். நான் கூப்பிட்டேனே இன்னும் உரத்துக் கூப்பிடு. நான் கூப்பிட்டது பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, இந்த இனத்துக்குமே கேட்டிருக்கும் ஆனால், ஒருவரும் அதற்குப் பதிலளிக்கவில்லை.'

நந்துபாய் தட்டுத்தடுமாறி எழுந்து நாற்காலியின் கைப்பிடியைப் பிடித்துகொண்டு நின்றான். 'யாராவது இருக்கிறீர்களா?' என்று கூப்பிட்டான். பிறகு, களைத்துப் போய் நாற்காலியில் தொப்பென திரும்பவும் விழுந்தான்.

ஒருவரும் பதிலளிக்கவில்லை. அவன் மூச்சுத் திணறினான். 'நந்துபாய். இப்போ நான் வீட்டுக்குப் போகவேனும்.'

'என்னைத் தனியே விட்டு, போகாதே!' நந்து பாய் கத்தினான்.

'நான் போக வேணும். என்றாலும் உற்றுக் கேள். சல் மரத்தின் கீழ் நின்று இடது பக்கம் பார்த்தால். தகரத்தால் வேயப்பட்ட ஒரு வீட்டைப் பார்ப்பாய். அதுதான் எங்கள் வீடு. உனக்கு இன்னும் சந்தேகம் இருந்தால், எந்த வீட்டுக்கு முன்னால் யுத்தம் நடந்ததோ அந்த வீட்டை யாரிடமாவது கேள். அதுதான் எங்கள் வீடு. எவரும் அதைக் காட்டுவார்கள்.'

'உன்னுடைய வீட்டுக்கு முன்னாலா யுத்தம் நடந்தது?' ப்பாசெற் மெலிதாகப் முறுவலித்தான். இந்த நிலத்தில் எந்த இடத்தில் எங்கோதான் யுத்தம் நடக்கவில்லை. யோசித்துப் பார்.'

(ஷீட் வைதர் வங்களாதேசத்தின் முன்னணி எழுத்தாளர். (1971 இல் நடந்த யுத்தத்தைப் பதிவு செய்தவர். வங்களாதேசத்தின் தேசிய கலை இலக்கிய நிறுவனமான வங்களா அகெடெமியின் முன்னணியைக்குநர். டாக்காவில் வசிக்கிறார்.)

உத்தரவாதமான வியாபாரங்கள்

அருண் மொழிவர்மன்

அருண் மொழிவர்மன்

அருண் மொழிவர்மனின்
இயற்பெயர் சுதர்ஸன்
ஸ்ரீநிவாசன். தீவிர
இலக்கிய வாசகர்.
கட்டுரையாளர்.

www.solvathellamuntnai.blogspot.com

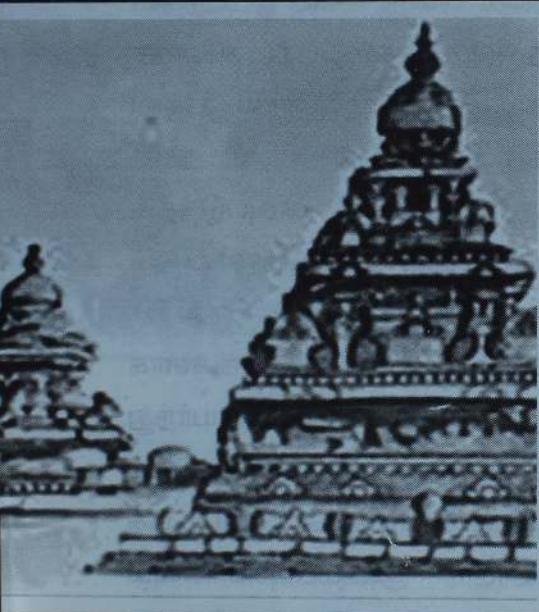
என்ற தனது வலைப்
பூவில் சமூக, இலக்கிய,
சினிமாவிடயங்கள் குறித்த
தன் கருத்துக்களை

ஆழமாக எழுதிவருபவர்.

"நான் கோயில்கள் இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லவில்லை, கோயில்கள் கொடியவர்களின் கூடாரங்களாக இருக்கக் கூடாது என்றுதான் சொல்கிறேன்" என்ற வசனம் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பராசக்தி திரைப்படத்தில் கருணாநிதியால் எழுதப்பட்டது. தமிழகம் எங்கும் பரபரப்பாக பேசப்பட்ட பராசக்தி வசனங்களுள் முக்கிய வசனங்களுள், இதுவும் ஒன்று. கால ஓட்டத்தில் இந்த வசனம் பேசி நடித்த நடிகர், திருப்பதி கணேசா திரும்பிப் போ, என்று கழகத் தோழர்களால் கேவி செய்யப்பட்டதும் கருணாநிதி "நான் நாத்திகன், நான் நாத்திகன்" என்று தனக்குத் தானே நினைவுபடுத்திக் கொள்வதுபோல அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வதும் வாழ்வின் கவாரசியமான விடயங்களுள் ஒன்று). தமிழகத்தில் அன்று கொடியவர்களின் கூடாரங்களாக இருந்த கோயில்கள் இன்று மெல்லப் புலம்பெயர்ந்து புலம்பெயர் தமிழ் வசிக்கின்ற நாடுகளில் கார்ப்பரேட் நிறுவனம் போன்ற நிதி நிறுவனங்களாகவும், பண்டிடிக் கொள்வதற்கு ஏற்ற வியாபார அமைப்புகளாகவும் உருமாறி இருக்கின்றனவோ என்றே தோன்றுகின்றது. நான் ஒருபோதும் மதரீதியான நம்பிக்கைகளை எதிர்க்கவில்லை. ஆனால், மதங்களின் பெயரால் மூட நம்பிக்கைகளைப் பரப்பி மக்களை ஏமாற்றி பணம் பறிப்பவர் தொகை அண்மைக்காலமாக அதிகமாகியே வருகின்றது.

சேவெநோக்கிலான நிறுவனங்கள் என்று தமிழைப் பதிந்து கொண்டிருக்கும் இந்த ஆலயங்கள் தம் நாளாந்த பூசை, அபிசேகம் போன்றவற்றின் மூலமாக வரவாக்கிக் கொள்ளும் பெருமளவு பணம் எங்கு போகின்றது என்ற கேள்விக்கு இன்றுவரை முழுமையான பதிலில்லை. முன் பெல்லாம் ஆலயங்கள் ஆகம விதிப்படி

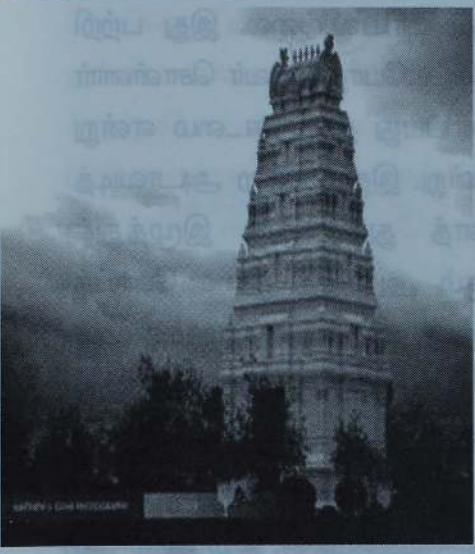
அமையவேண்டும் என்று சொல்வார்கள். அப்படி அமையாத நல்லூர் ஆலயத்தின் திருவிழா நடைபெறும் நாட்களையே 25ல் இருந்து மாற்ற வேண்டும் என்று ஆறுமுக நாவலர் போராடியுமிருக்கிறார். அதாவது ஆகம விதிப்படி முறைப்படி அமைந்த கோயிலிலேயே 25 நாட்கள் திருவிழா நடத்தலாமாம். அதனால் அப்படி ஆகம விதிப்படி அமையாத நல்லூர் ஆலயத்தின் திருவிழாக்கள் 25 நாள் உற்சவமாக நடைபெறக்கூடாதாம். இதில் முரண் நகை என்னவென்றால், அதே நல்லூர் கந்தசாமி கோயில் என்ற பெயரில் இங்கிருக்கும் கோயில் ஒன்றின் பின் சுவர், புகழ்பெற்ற ஒரு தந்தூரி சிக்கன் உணவகத்தின் பின் சுவாராகவும் அமைந்திருக்கின்றது. எங்கே அப்யா போக்கு ஆகமம், மரபு எல்லாம்? இன்னும் யோசித்துப் பார்த்தால், இங்கே இருக்கும் கோயில்களில் எத்தனை கோயில்கள் ஆகமவிதிப்படி இருக்கின்றன? இங்கு சிலர் நினைக்கலாம், ‘ஆகமம், வேதம் எல்லாம் வடக்கத்திய இடைச்செருகல். எனவே அவை பின்பற்றப்படவில்லை, இவை தமிழர் கோயில்கள்’ என்று. அப்படிச்சொல்பவர் இன்னும் பிறக்காத ஜிந்து தலைமுறைகளுக்கும் சேர்த்து பூச்சற்றத் தொடங்கிவிட்டார் என்றே சொல்லவேண்டும். இப்படியான கோயில்கள், அமைப்புகள் எல்லாம் முழுக்க முழுக்க, பணம் பண்ணும் நோக்குடனேயே செய்யப்படும் சந்தர்ப்பவாதம். ஒரு முறை யோசித்துப்பாருங்கள். கோயில்கள் இடம் மாறுகின்றன என்ற அறிவித்தல்கள் பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் என்று நாங்கள் எப்போதாவது நினைத்துப்பார்த்தேனும் இருக்கிறோமா? ஆனால், இன்று புலம்பெயர் நாடுகளில் நடப்பது அதுதானே. War House என்று சொல்லப்படும் தொடர்பகுதிகளில் ஒன்றை வாடகைக்கு எடுப்பது. அதில் ஒரு கோயிலை நிறுவுவது. அங்கிருந்து தம் ஆலயத்துக்கான அத்திவாரத்தைப் பலமாகக் கட்டியெழுப்பவது. அதன் தொடர்ச்சியாக இன்னும் வசதியான இடத்துக்கு மாறுவது/புதிய இடம் ஒன்றை வாங்குவது. இப்படித் தானே இருக்கின்றன இந்த ஆலய நிறுவனர்களின் அடுத்தடுத்த திட்டங்கள்.

இன்று ஈழத்தில் இருக்கும் முக்கிய ஆலயங்கள் அனைத்தின் பெயரிலும், அவற்றின் கணேஷியக் கிளை போன்று கட்டமைக்கப்பட்ட பிரமையுடன் கண்டாவில் கோயில்கள் இருக்கின்றன. நாகபூஷணி அப்மன், நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயில், கண்டா செல்வச் சந்திதி கோயில் என்று நிறையவே உதாரணங்களைச் சொல்லலாம். அடிப்படையில் இந்த ஆலயங்களுக்கும் ஈழத்தில் இதே பெயரில் இருக்கும் ஆலயங்களுக்கும் எந்தவிதச் சம்பந்தமும் இல்லை; வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியும் இல்லை. உற்சவ நாட்களை அதே நாட்களாக பின்பற்றுகின்றார்கள். அதே பெயரை உபயோகிக்கின்றனர். ஏற்கெனவே ஈழத்தில் இருந்த கோயில்களின் நீண்டகாலத் தொடர்ச்சியால் அவற்றின் மீது நம்பிக்கையும், பக்தியும் கொண்ட, இன்று புலம் பெயர்ந்து கண்டாவில் வாழும் மக்களிடம், கடவுளின் பெயரை விற்றுக் காச சம்பாதிக் கின்றனர் இந்த மத வியாபாரிகள். இதில் இன்னும் அவதானிக்க வேண்டிய விடயம் என்னவென்றால், கண்டாவில் இருக்கின்ற பெரும்பாலான ஆலயங்களின் நிர்வாகிகள் அல்லது நிறுவனர்கள் அந்த ஆலய அர்ச்சகர்களாக இருப்பதும், அவர்கள் தமது முதலீட்டில் அல்லது இன்னும் ஒருவருடன் பங்குதாரராக இணைந்து ஆலயங்களைத் தொடங்குவதும் பின்னர் பங்குரிமை தொடர்பாக அடித்து இந்த விவகாரம் பற்றி எதுவும் தொயியாத கணேஷ நீதிமன்றம் வரை சென்று வழக்காடியதும். ஒரு ஆலயத்தில் கட்டட உரிமை ஒரு பங்குதாரரின் பெயரில் இருந்திருக்கிறது; ஆலய விக்கிரகங்கள் அர்ச்சகரின் பெயரில் இருந்திருக்கின்றன. இருவரும் ஆலயம் யாருக்கு உரிமை என்று கணேஷ நீதிமன்றம் வரை சென்றிருக்கிறார்கள். இந்துமதம் சொல்கிற கலியுகம் என்று இவர்கள் அடிக்கடி சொல்வது இதுதானோ என்று தோன்றுகிறது.

**இந்துமதம்
சொல்கிற
கலியுகம் என்று
இவர்கள்
அடிக்கடி
சொல்வது
இதுதானோ
என்று
தோன்றுகிறது.**

அன்மையில் ஓர் ஆலயத்தில் ஜெயேந்திரர் மற்றும் விஜயேந்திரரின் படங்களும் வழிபாட்டுக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஜெயேந்திரர் செய்த லீலைகள் மற்றும் அடியாட்களை வைத்து செய்த கொலை

ங்களைப்பற்ற முக்கூட்டு குது
நான் கீழ்ப்பிரகார நான்மூல
மினாட்டுக் கூட்டுவதைப் போடு
காருத்தி செய்து, நிலைமூல
மின்பொறி இருந்த வாய்ப்பு
ஏன்கூட்டுக் கூடு காருகாராம
நிலை சில்லூ முக்கூட்டுக்கூடும்
உடைக்கூடு முக்கூட்டுக்கூடும்
நான்மீ முக்கூட்டுக்கூடு காருக

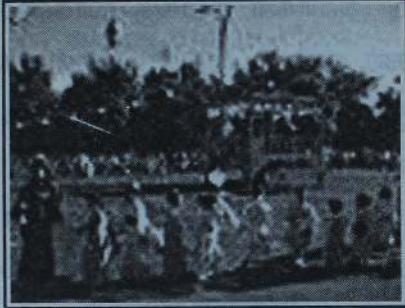
போன்றவை பொதுவெளியில் தீவிரமாக அலசப்பட்ட பிறகும்கூட அவரது படங்களை ஒரு வழிபாட்டுக்கு உரியவராக பொதுவெளியில் வைத்திருப்பதன் பின்னால் இருக்கும் அரசியல் எனக்குப் புரியவில்லை. இது பற்றி இன்னுமொரு அங்கச்சரிடம் கேட்டபோது அவர் சொன்னார் “பெண்களின் காமத்தைத் தணிப்பது தமது கடமை என்று வேதங்கள் சொல்கின்றன” என்று. இதுபோன்ற அடாவடித் தனங்களுக்கு வேதங்களைத் துணைக்கு இழுத்துக் கொண்டிருந்தால், வேதங்களும் அதற்குத் துணைபோய்க் கொண்டிருந்தால் மக்களுக்கு எந்த விமோசனமும் கிடைக்கப்போவதேயில்லை. அதேநேரம் இவர்கள் இந்து மதம் அல்லது சைவமதம் அறிவுறுத்தும் குருமாருக்குரிய நெறிகளை எவ்வளவு தூரம் பின்பற்றுகின்றனர் என்பது கேள்விக்குரியதாகவே இருக்கின்றது. நான், பிராமணர்கள் என்பதால் அவர்கள் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற மனு காலத்து அல்லது அதை ஓட்டிய ஏனைய ஒழுக்க நெறிகளை மீண்டும் நிறுவ முயலவில்லை., ஆனால் மக்களிடமிருந்து கொண்டு தாம் பிறந்த சாதிப்பிரிவைக் காட்டி, அந்த சாதிப்பிரிவில் பிறந்ததால் நாம் தாம் கடவுளுக்கும் உங்களுக்குமிடையிலான தூதர்கள் என்று ஏய்த்துப் பிழைக்கும் இவர்கள் மக்கள் இவர்களை எவற்றுக்காக எல்லாம் மதிக்கிறார்களோ அவற்றையாவது செய்யலாம். என்ற எதிர்பார்ப்பு எழுவது பிழையில்லைத் தானே அன்மையில் ஓர் ஆலயத்துக்குச் சென்றிருந்தேன்.

ஆலயப் பூசகர் களுள் ஒருவர் இளையவர். ஆலயத்துக்கு வந்திருந்தவர்களை, அவரைவிடப் பல வயது முத்தவர்களைக் கூட சர்வசாதாரணமாக “ஏய், மணி அடி”, “ஏய் தேவாரம் பாடு” என்று அதகளம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

எனக்கோ பாரதி சொன்ன “மோதி மிதித்து விடு பாப்பா, அவர் முகத்தில் உமிழ்ந்து விடு பாப்பா” தான் ஞாபகம் மற்றும் சிரிப்பிலே குறிப்பாக வந்துகொண்டிருந்தது. கற்பூர தீபத்தை வந்திருந்த குடுபாப்பும் மற்றும் சுடுபாப்பும் முத்தவர்களைக் காட்டத் தொடங்கியவர் சொற்ப மக்களே இருந்தனர்) என்னைப் பார்த்து ஒற்றைவிரலால் அழைத்து வருகிறீர்கள் கும்பிடு என்றார் “ஏய், தொட்டுக் கும்பிடு” என்றார். “அந்தரப்பட்டு இழுத்துக்

நன்றா கீழூடு ஏது கடமை கொண்டு ஓடாதே, தீபத்தை மூன்று தரம் தொட்டுக் கும்பிடுறது மரபு, ஆறுதலாக் காட்டிக்கொண்டு போ” என்றேன். என்னிடம் ஒன்றும் சொல்லாமல் சென்றவர் என்னை அழைத்துச்சென்ற உறவினர்களிடம் “குரு நிந்தனை கூடாது என்று அவரிடம் (என்னிடம்) சொல்லி வையுங்கோ” என்று சொன்னாராம். இந்த மன்னிலை காட்டு வது எதை, முழுக்க முழுக்க ஆதிக்கவெறியைத்தானே. அவரைப் பார்த்து நான் ஏக வசனத்தில் பேசியது நிந்தனை என்றால், அவர் அவரை விட வயது முத்தவர்களைப் பார்த்து ஏகவசனம் பேசுவதும் பிழைதானே?

பாவங்கள் என்று சொல்லிப் பட்டியிலிடும்போது வட்டி அறவிடல் ஒரு பாவம் என்று கிட்டத்தட்ட எல்லா மதங்களுமே ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றன. கனடாவில், டோரன்ரோவில் இருக்கும் பல முக்கியமான பூசகர்கள் வட்டி அறவிடுவதை நான் நன்கு அறிவேன். இந்த வட்டிக்குக் கொடுக்கும் காசு எங்கிருந்து வந்தது?

மக்களிடம் மத நம்பிக்கைகளை விற்று வந்தது. அந்த லாபத்தை வட்டிக்குக் கொடுக்கிறார்கள், வீடுகள் வாங்கி வாடகைக்கு விடுகிறார்கள். இதைவிட முக்கியமாக கனேடிய இறைவாரித் திணைக்களத்துக்கு வருடாந்த வருமானக் கணக்குகளைச் சமர்ப்பிக்கும்போது வரி விலக்குப் பெறுவதற்கான “நன்கொடைப் பற்றுச் சீட்டுகளை 10% தரகுக் கூலியுடன் அதாவது ஆயிரம் டொலர்கள் நன்கொடை தந்தார் என்று பற்றுச்சீட்டு பெற நூறு டொலர் கொடுக்க (வேண்டும்) அள்ளிக் கொடுக்கின்றார்கள். கனேடிய அரசாங்கமும் பல்கலாசாரக் கொள்கைப்படி ஆலயங்களை லாபநோக்கில்லாத நிறுவனங்களாகக் கருதுவதால் இது சாத்தியமாகின்றது. இப்படி எப்படி எல்லாம் காசு உழைக்க முடியுமோ அப்படி அப்படி எல்லாம் காசு உழைக்கின்றனர். சமூகம் என்பதோ, சமூக அக்கறை என்பதோ பற்றிய சிந்தனைகள் இவர்களுக்கு எழுவதேயில்லை. இதனால் தான் நான் முன்பொருமுறை ஒரு பதிவில் எழுதினேன்: “எஜன்சி நடத்துதல், கள்ளக் கிரெடிட் கார்டில் காசு உழைத்தல், கள்ள நம்பால் காசு உழைத்தல் எல்லாவற்றையும் தாண்டி கனேடியத் தமிழர்

களிடையே பணம் உழைக்க ஏற்ற தொழில் என்ற பட்டியலில் தொடர்ச்சியாகக் கோயில் கட்டுவதே இருக்கின்றது” என்று உண்மையில் இதுதானே இங்கே நடக்கிறது. அப்படி இல்லாவிட்டால் லாபநோக்கின்றி சேவை அடிப்படையில் இயங்கும் ஸ்தாபனம் என்று அசிடம் வருமான வரிச் சலுகைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளும் ஆலய உரிமையாளர் ஒருவர் ஐம்பதாயிரம் டொலர்களுக்கு அதிகமான பெறுமதியான வாகனம் ஒன்றை அதற்குரிய முழுச்செலவையும் காசாகவே செலுத்தி வாங்கிக்கொண்டதும், அதன் தொடர்பாக கனேடிய இறைவரித் திணைக்களம் விசாரணைகளை மேற்கொண்டதைத் தொடர்ந்து ஆலயத்துக்கு தொடர்ந்து வரும் பக்தர்களிடம் எல்லாம் அவர்கள் தனக்கு வாகனம் வாங்க நிதி உதவி செய்தார்கள் என்று பற்றுச்சீட்டுகளைக் கொடுத்து தன்னைக் காத்துக்கொண்டதும் அவ்வளவு எளிதில் எம்மவர்கள் மனதை விட்டுப் போகாது.....

**நெருங்கிய நண்பன்
ஒருவனின் திருமண
ஆயத்தங்களிற்காக பல
இடங்களிற்கும்
சென்றுவந்ததில் எமது
சமூகத்திற்குத்
தேவையானதெல்லாம்
வெறும்
சீர்திருத்தவாதிகள்
மட்டுமல்ல, பெரும்
புரட்சிக்காரர்கள் என்ற
என்னம் மீண்டும் சற்று
பலப்பட்டது.**

நெருங்கிய நண்பன் ஒருவனின் திருமண ஆயத்தங்களிற்காக பல இடங்களிற்கும் சென்றுவந்ததில் எமது சமூகத்திற்குத் தேவையானதெல்லாம் வெறும் சீர்திருத்தவாதிகள் மட்டுமல்ல, பெரும் புரட்சிக்காரர்கள் என்ற என்னம் மீண்டும் சற்று பலப்பட்டது. கண்டாவில் கடந்த சில ஆண்டுகளில் எனக்குத் தெரிந்து ஒரு இந்துக் குருக்கள் புத்தாண்டு தினம் அன்று கோயிலிற்கு விசேஷ பூசைக்காக சென்று கொண்டிருந்த போது காவல்துறையினரால் மறிக்கப்பட்டு அவர் மது போதையில் வாகனம் செலுத்தினார் என்று தண்டிக்கப்பட்டுள்ளார். அதே போல இன்னொருவர் குளிசைகள் என்றழைக்கப்படும், காம உணர்வைத் தூண்டுகின்ற தடை செய்யப்பட்ட ecstacy குளிசைகளைப் பூசை முடிந்த பின்னர் விற்றார் என்று கைது செய்யப்பட்டார்.

நான் இந்துக் குருமார்கள் எப்படி எப்படி எல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்கிற ஒழுக்க விதிகள் பற்றிப் பேசத் தலைப்படவில்லை. சாதீய அடிப்படைகளில் புனிதம் X தீட்டு என்கிற கட்டமைப்புகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதில் எனக்கு உடன்பாடும் இல்லை. ஆனால், மக்கள்

மக்களை எப்படி
எப்படியெல்லாம்
யுத்துப் பிழைக்கலாம்
என்று மத
அமைப்புகள் ஏனைய
எல்லா
வியாபாரங்களிற்கும்
வகுப்பே எடுக்கலாம்
என்கிற அளவில்
இன்றைய மத
வியாபாரிகளின்
செயல்கள்
இருக்கின்றன.

இவர்கள்மீது சில நம்பிக்கைகளை வைத்து அவற்றின் அடிப்படையில் இவர்களை நம்பி, கடவுளுக்கான தூதர்கள் என்று நம்புகின்றபோது இவர்கள் திரை மறைவில் செய்கின்ற இதுபோன்ற வேலைகள் மோசடிகளான்றி வேறில்லை.

இது போலவே இன்னொரு விளம்பரத்தையும் பார்க்க நேர்ந்தது. மக்களை எப்படி எப்படியெல்லாம் ஏத்துப் பிழைக்கலாம் என்று மத அமைப்புகள் ஏனைய எல்லா வியாபாரங்களிற்கும் வகுப்பே எடுக்கலாம் என்கிற அளவில் இன்றைய மத வியாபாரிகளின் செயல்கள் இருக்கின்றன. ரொரன்றோவின் பல பாகங்களிலும் இருந்த வியாபார நிலையங்களில் அண்மையில் கண்ட இன்னொரு விளம்பரம், 'கல்கி பகவான் இந்தியாவில் செய்கின்ற பூஜை ஒன்றை திரையில் 'ஸெலவ்'வாகப் பார்க்க கட்டணம் செலுத்தி பதியுமாறு கேட்டு \$101.00 விளம்பரப்படுத்தி இருந்தனார்.' நித்தியானந்தனின் புகழ் பெற்ற 'ஸெலவ் ஷோ' போலவே இந்த ஸெலவ் ஷோவாலும் நிச்சயம் நிறைய பேர் பணம் உழைத்துச் சென்றிருப்பார்.

கனேடியத் தமிழர்களிடையே புதிதாக வாகனங்களை வாங்குகின்றபோது அவற்றை ஆலயங்களிற்கு எடுத்துச் சென்று பூசை செய்யும் வழக்கம் ஒன்று இருக்கின்றது. கார் ஒன்று வாங்கிய நண்பன் அதை ஒரு கந்தசாமி கோயிலிற்குக் கொண்டுசெல்வதற்காக - அதன் முன்னால் அன்று கோயில் பூசகர் இருக்கின்றாரா என்பதை உறுதிப்படுத்த - தொலைபேசியில் அழைத்திருக்கின்றான். தொலைபேசி உரையாடலைப் பாருங்கள். இது நான் காதால் கேட்டுக்கொண்டிருக்க நடந்த உரையாடல்:

நண்பன் - காருக்கு பூசை செய்யவேண்டும் அய்யா, எவ்வளவு செலவு?

பூசகர் - தம்பி, காரென்ன புதிசோ இல்லை பழசோ?

நண்பன் - ரெண்டுக்கும் என்ன வித்தியாசம்

பூசகர் - புதிசுக்கு 40 டொலர், பழசுக்கு 25 டொலர்.

நண்பன் - ஏன் அப்படி?

பூசகர் - காரில் முதல் முதலா மனுசர் போகேக்க ஒரு

தோசம் ஒன்று செய்யோனும், ஏற்கனவே யாரும்

கோயில்கள்
மட்டுமல்ல,
ஊர்ச்சங்கங்கள்,
பாடசாலை பழைய
மாணவர் சங்கங்கள்
என்றெல்லாம்
புலம்பெயர்
நாடுகளில் இருக்கும்
அமைப்புகள் தமது
செயற்பாடுகளில்
எந்தவிதமான சமூக
அக்கறையையும்
காட்டுவதில்லை/
அல்லது மிகக்
குறுகிய அளவே
காட்டுகின்றார்கள்.

பாவித்திருந்தா அது தேவையில்லை?

மேலே சொன்ன சம்பவத்தைப் பாருங்கள். யாருக்கையா இந்த சுத்துமாத்து. ஏற்கனவே அழிவின் எல்லைவரை போய் நூலிழையளவு மாத்திரமே நம்பிக்கையை தக்கவைத்துக்கொண்டுள்ள தமிழ் சமூகத்துள் 'ஏரிகிற நெருப்பில் பிடிங்கியது வாபம்' என்று கொள்ளையடிக்கும் இந்த மரண வியாபாரிகள் பற்றி நாம் அவதானமாக இருக்கவேண்டும்.

கோயில்கள் மட்டுமல்ல, ஊர்ச்சங்கங்கள், பாடசாலை பழைய மாணவர் சங்கங்கள் என்றெல்லாம் புலம்பெயர் நாடுகளில் இருக்கும் அமைப்புகள் தமது செயற்பாடுகளில் எந்தவிதமான சமூக அக்கறையையும் காட்டுவதில்லை/ அல்லது மிகக் குறுகிய அளவே காட்டுகின்றார்கள். இது போன்ற அமைப்புகள் இங்கே திரட்டும் காசில் ஒரு சிறு தொகையை வைத்தே ஈழத்தில் எத்தனையோ புனர் நிர்மாணங்களைச் செய்யலாம், எந்த பிறநாட்டு அமைப்பிடமும் கையேந்த வேண்டியதில்லை. இரண்டு மாதங்களின் முன்னர் கொழும்பு சென்றபோது வண்டன் கனகதூர்க்கா ஆலை நிர்வாகிகளுடன் நிறைய நேரம் உரையாடினேன். உண்மையில் அவர்களின் செயற்பாடுகள் நம் பிக்கை அளிப்பதாக மட்டுமல்லாமல், முன்னுதாரணமுமாகவே இருந்தன. ஆலை யாப்பிலேயே ஆலயத்திற்கு வரும் வருமானத்தில் 25% ஜ ஈழத்தில் உதவிப்பணிகளுக்காகச் செலவிடவேண்டும் என்று ஒதுக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படியே தொடர்ந்தும் செய்கின்றார்கள். கம்ப்யூட்டர் பயிற்சி வழங்கும் இடங்களை நிறுவி, இலவசமாக பொருளாதார சிக்கல்களில் தவிக்கும் மாணவர்களுக்கும் இளைஞர்களுக்கும் கம்ப்யூட்டர் தொழிலாதார வழங்குகிறார்கள். இதுபோன்ற முயற்சிகள் நிச்சயம் வரவேற்கப்பட வேண்டியவை. இதில் இன்னும் ஒன்றும் சொல்வேன். கனக தூர்க்கா ஆலை நிர்வாகிகள் ஆலயச் செலவுகளுக்கு ஒரு உத்தரவாதம் வேண்டும் என்பதால் ஆலயத்தின் பெயரில் சில சொத்துக்களை வாங்கிவைத்தும் உள்ளனராம். இதையெல்லாம் தாண்டியும் இது போன்ற பணிகளைச்

தமிழ் சமூகத்துள்
 'ஏரிகிற நெருப்பில்
 பிடிங்கியது வாபம்'
 என்று
 கொள்ளையடிக்கும்
 இந்த மரண
 வியாபாரிகள் பற்றி
 நாம் அவதானமாக
 இருக்கவேண்டும்.

செய்ய நிறைய காசு கிடைக்கின்றதாம்.

ஒவ்வொரு ஆலயமும், பழைய மாணவர் சங்கங்களும்,
 ஊர்ச் சங்கங்களும் தம்மால் இயன்றவரை சிறிய
 பிரதேசங்களை, பாடசாலைகளை தத்தெடுப்பது மூலம்
 நிறையச் செய்யலாம். இதற்குரிய எல்லா ஆற்றலும்
 வளமும் எம்மிடம் இருக்கின்றன. உண்மையில்,
 ஊர்ச்சங்கங்களைப் பொறுத்தவரை அவை சில ஊர்களில்
 நிறையவே செய்கின்றன. அதுபோல பழைய மாணவர்
 சங்கங்களும், ஆனால், பழைய மாணவர் சங்கங்களைப்
 பொறுத்தவரை ஊரில் இருந்த பெரிய பாடசாலைகளே
 இங்கும் சங்கங்களுடன் சிறப்பாக இயங்குகின்றன.
 ஆனால், சிறிய பாடசாலைகளைப் பொறுத்தவரை
 அவற்றுக்கு நிதி உதவி கிடைப்பது மிகக் குறைவு.
 (அதாவது, பெரிய பாடசாலைகளுடன் ஓப்பிடும்போது).
 பெரிய பாடசாலைகள் பரந்த மனப்பான்மையுடன்
 செயற்பட்டு சிறிய பாடசாலைகளுக்கு தாம் திரட்டும் நிதியில்
 ஒரு பங்கைப் பகிர்ந்தனிப்பதன்மூலம் ஆரோக்கியமான
 வளர்ச்சிப்பாதை நோக்கி அடியெடுத்து வைக்கலாம். அப்படி
 நேரும் பட்சத்தில் வடக்கின் வசந்தம், கிழக்கின் தோழன்
 எதுவுமே எமக்குத் தேவை இல்லை....

பின் குறிப்பு 1 : திடீரென்று யாராவது புறப்பட்டு இதற்கும்
 நிதிதிரட்ட வருவார்கள். கவனம் கூந்த காலங்களில் அன்னிக் கொடுத்த
 நிதியெல்லாம் என்னவானது என்று ஒரு தடவை எண்ணிப்பாருங்கள்.

பின் குறிப்பு 2 : நான் பிறப்பால் இந்து மதம்/ சைவ மதத்தைச்
 சேர்ந்தவன். எனவே, இந்து ஆலயங்கள், மற்றும் அவற்றில் நடக்கும்
 குளறுபடிகள் பற்றியே ஓரளவு தெளிவாக எனக்குத் தெரியும். அது
 போல கிறிஸ்தவ மதத்திலும் மதமாற்றம் செய்வதற்காக வீடு தேடிவரும்
 பிரசாரகர்கள் செய்யும் குளறுபடிகள் பற்றி இன்னொரு பதிவில்
 எழுதுவேன். ஏனைய மதங்கள் பற்றி எனக்குப் பெரிதாக தெரியாது.
 தெரிந்தவர்கள் பகிர்ந்துகொள்ளவும்.

மே மாதம்!

நந்தா கந்தசாமி

யாரும் அறியா வாழ்காலம்
முழுவதற்குமென
ஒரு கல் தொலைவே..
எழுதப்பட்டிருந்தது.
எவர்க்கும்.....

தாம் தாம் போக வேண்டியதான்
தூரம் அதிகமில்லை என
எண்ணத் தோன்ற
கால அவகாசங்கள் இல்லாது
மூடிக்கொண்டது குழிகள்

காற்று காத்துக்கிடந்தது
ஊழிப் பெரு வெளியே
வீட்டையும் சூடுவீட்டையும்
நினைவிருத்தி

நிறுத்தி வைக்கப்பட
நினைவுக் கல்லுகளின்
வெளி கொள்ளா
தூரங்களில்
நிறைந்து போய்

இருக்கிறது

நிலம்

யாவரையும்

மிச்சமின்றி அவரவர்க்கென
அளக்கப்பட்ட அளவுகளில் மிதந்து
திரிந்தது
உயிர் உயிரிப் பிச்சை கொடுத்தறியா
தெற்கு, வடக்கு, மேற்கு, கிழக்கு என
கோவோச்சும் யமதர்ம ராசாக்களின்
கோரப் பற்களின் வழியே
நினைவு வழிந்து ஒழுகியது
மாதம்

புதைத்து வைக்கப்பட்ட
அவரவர்களின் கற்கள்
பற்றியதான் ஆப்வறிக்கைகள்
மூடப்பட்டு விட்டன.
நிலை இன்றி ஒரு சேர தொலைந்து
போனது தூரம்
துயரம்!

நன்கறியப்பட்ட ஓவியரென்றாலும்,
சிறுகதை, கவிதையென பல்வேறு
இலக்கிய வகையினங்களில் தடம்
பதித்தவர் நந்தா கந்தசாமி. மனிதம்’
‘தூண்டில்’ போன்ற சிறுசஞ்சிகைகளில்
இவரது இலக்கிய ஆக்கங்கள்
வெளிவந்துள்ளன.

யுத்தம்

தேவகாந்தன்

தேவகாந்தன்

சாவகச்சேரி டிரிபேர்க்

கல்லூரியின் பழைய

மாணவரும்,

‘ஈழநாடு’ தமிழ் தேசிய

நாளிதழின் ஆசிரியர்

குழுவில் குறிப்பிடக்

கூடியகாலம் அங்கம்

வகித்தவருமான

தேவகாந்தன்,

தமிழ்நாட்டில்

இருந்தபோது

‘இலக்கு’ என்ற சிற்றிதழை

எறக்குறைய முன்று

ஆண்டுகள் நடத்தி

கிழக்கில் திணிந்திருந்த இருள் விரிந்து ஐதாகி மெல்ல அசைந்தசைந்து மேற்குநோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டுகொண்டிருந்தது மகாதத்தம். வேளை ஆகிறதென என்னிக்கொண்டது.

இரவு முழுதும் அதனால் உறங்க முடியவில்லை. சிறிதுநேரம் படுத்திருந்தது.. சிறிதுநேரம் கண்களை மூடி தூக்கம் கொள்ளப்பார்த்தது. முடியாது...முடியாதென என்னிக்கொண்டதுபோல் தலையை ஆட்டியவாறு மறுபடி எழுந்துநின்றுகொண்டது. தன்னை உறுதிப்படுத்த, தெளிவுபடுத்த நீண்டநேரம் தேவைப்படுமென நினைத்தது போல் மீதி இரவு நெடுகு நின்றுகொண்டே இருந்தது.

எவ்வளவு யோசித்தும் அதனால் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. எவ்வாறு தன் அரசன் உறுகுணை அரசனுடனான ஒரு நேர்நேர யுத்தத்திற்குச் சம்மதிக்தான் என்ற வினா நெடுநேரத்தின் பின்னரும் ஒரு புதிராகவே அதனுள் இருந்துகொண்டிருந்தது.

முதல்நாள் மதியத்துக்குள் ளேயே அனுராதபுரக் கோட்டையினை முற்றுகையிடிருக்கும் அரசனிடமிருந்து வெண்கொடியேந்திய தூதொன்று வந்த சேதி அதன் காதில் விழுந்துவிட்டது. கடந்த பல மாதங்களின் நிகழ்வுகளில் ஒரு தோல்வியும் அழிவும் தமிழர் அரசனோக்கி முன்னேறியவன்னமிருந்த சூழ்நிலை, ஒரு பிரதான சம்பவத்தின் ஏது குறுக்கீடுமின்றி மாறிப்போகப் போகிறதாவென தன் பாகர்கள்போலவே மகாதத்தமும் என்னி உவகைகொண்டது.

அந்த உவகை நியாயமானது. “பவுத்தத்தின் உன்னதத்திற்கான போர்” என்ற சூலோகத்தோடு பவுத்தத் துறவிகளும், பரிவாரங்களும், பகடையாய் போர்க்களத்தில் உருட்டிவிடத் தயாராய்த் தாயாரும் உடன்வர பெரும்படை யொன்றைத் திரட்டிக்கொண்டு தென்திசையிலிருந்து சிங்கள

யிருக்கிறார். இவரது 'நெருப்பு' சிறுகதைத் தொகுப்பு லில்லி தேவசிகாமணி நினைவு இலக்கியப் பரிசு திருப்பூர் தமிழ்ச் சங்க இலக்கியப் பரிசுகளை வென்றுள்ளது. இவரது 'கனவுச் சிறை' (முதல் பாகம்) தமிழ் நாடுஅரசு இலக்கியப் பரிசுனை 1999இல் பெற்றது. இதுவரை 'கனவுச் சிறை' மகாநாவல் உட்பட இவரது பதின்மூன்று நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

அம்பதீர்த்த போர்முனையில் விகாரமாதேவியே பகடையாய் உருட்டப்பட்டபோது தித்தம்பன் வீழ்ந்தான். வீழ்ந்த செய்தியில் அரண்மனை அதிர்ந்து அடங்கியது.

அரசன் படையெடுத்துவரும்செய்தி அறியவந்தது ஆண்டொன்றுக்கு முன்னராகக்கூட இருக்கலாம்.

அரசன் சிரித் திருப்பானா? மகாதத்தம் அது காணவில்லை. ஆனால் காவலரும், பாகரும் நகுதல் செய்ததை அது கண்டது. அதுவுமே ஒருமுறை தன் பெருமேனி உதறி மகிழ்வு காட்டிக்கொண்டது. அந்தளவுக்கு அவனது படைவலி பெரிது. அரண் வலி பெரிது. அவனது படைத் தளபதிகளின் வீரமும் தீரமும் நாற்றிசையும் அளாவி நின்றிருப்பவை.

படையெடுப்பு தொடங்கிய அடுத்த கணத்திலிருந்தே ஓவ்வோர் அங்குல படை நகர்வும், ஓவ்வொரு சிறுசிறு சம்பவமும்கூட அரண்மனைச் சுற்றாடலின் காற்று வெளியிலேறி அலைந்துகொண்டிருந்தது. மகாதத்தமும் எல்லாவற்றையும் கிரகித்துக்கொண்டிருந்தது.

மகியங்களை வீழ்ந்தது என்ற தமிழ்ருடைய முதல் தோல்வியின் செய்தி வந்தவேளை ஓர் அதிகாலையாக இருந்தது. யாரும் பெரிதாகப் பாதிப்படைந்தாக மகாதத்தம் அறியவில்லை. அம்பதீர்த்தத்தில் இருக்கிறது எதிரி களுக்குச் சமாதியென்ற பேச்சுக்களைக் கேட்டு அதுவும் தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டது.

அம்பதீர்த்தத்தின் படைத் தளபதி தித்தம்பன் அனுராதபுரம் வந்திருக்கிறான். படை வீடுகள், குதிரை வாயங்கள், யானைக் கொட்டாடுகளைன்று பார்வையிட்டு வந்த அவனை, அரசு கவனத்தில் வளர்க்கப்பட்டுவந்த பட்டத்து யானையான மகாதத்தமும் நேரில் கண்டிருந்தது. கறுத்துத் திரண்டுருண்டிருந்த தித்தம்பனின் நெடுமேனியில் அந்தக் கிறுங்காக் கண்கள் அதனால் மறக்கப்பட முடியாதவை. ஆனால், அம்பதீர்த்த போர்முனையில் விகாரமாதேவியே பகடையாய் உருட்டப்பட்டபோது தித்தம்பன் வீழ்ந்தான். வீழ்ந்த செய்தியில் அரண்மனை அதிர்ந்து அடங்கியது. அம்பதீர்த்தத்தின் பின் சர்ப்பக் கோட்டை, கச்சதீர்த்தம், நந்திக்கிராமமென ஓவ்வொரு அரணாகச் சரிந்தது. விஜிதபுரம் கடந்து வந்த எதிரிப்படையால் அனுராதபுரமும் முற்றுகைக்காளானது. யாரும் பெரிதாக அரண்டதாய்த் தெரியவில்லை

கங்கூத்துவம் மீட்டு காலாடிய தூர்ச்சிவர்மணம் மாற்றி பொழுது காத்துவது கால்து கூப்புவை வாட்டு ஏன் கிடைத்து வாட்டு என்னவையிட்டு என்ன.

**ஒரு நேர்நேர்
யுத்தத்தில் அவர்கள்
ஒரு வலிதையே
அறிந்தவர்களாய்
இருந்தார்கள். அந்த
யுத்தத்தில்
சம்பந்தப்படும்
மிருகத்தின் வலிது
அதேயளவான
முக்கியமானதென்பதை
மகாதத்தம் அறியும்.**

அந்தளவுக்கு அனுராதபுரக் கோட்டை வலியது. அரண்கள் திட்ப நுட்பமானவை. அதன் உணவு நீர் ஆதாரங்கள் சுரபியாய்ச் சுரக்க வல்லவை.

இந்த நிலையிலேதான் எதிர்த்தரப்பிலிருந்து தூது வந்திருந்தது. ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வர அவர்கள் என்னிவிட்டனரா?

பிற்பகலில் அதற்கு விடை கிடைத்தது. மறுநாள் அரசன் தன் எதிரியை நேர்நேர்ப் போரில் சந்திக்கிறான். மகாதத்தம் திகைத்துப்போனது.

எதிரி அரசன் இளைஞன். தன்னரசனோ எழுபது அகவை கடந்தவன். அவனது புருவங்கள் இறங்கி கண்களை மறைக்கத் தொடங்கியிருந்தன. கொட்டடி வருகிற வேளைகளில் கூர்ந்து கூர்ந்து பார்த்தே தன்னுடன் உரையாடியதை அது கவனித்திருந்தது.

அரண்மனையில் தன்போல் யாரும் திகைப்படு கொண்டதாகத் தெரியாதிருக்கவே மகாதத்தம் தன்னையும் தேற்றிக் கொள்ள முயன்றது. தம்மரசனின் யுத்த அனுபவத்துக்கும் திறமைக்கும் இளமையின் வலிமை முன்னிற்க முடியாததென அவர்கள் நினைத்திருந்ததை அதுவும் நம்பப் பார்த்தது.

அதனால் இயலவில்லை.

ஒரு நேர்நேர் யுத்தத்தில் அவர்கள் ஒரு வலிதையே அறிந்தவர்களாய் இருந்தார்கள். அந்த யுத்தத்தில் சம்பந்தப்படும் மிருகத்தின் வலிது அதேயளவான முக்கியமானதென்பதை மகாதத்தம் அறியும். குதிரை மேலான போரேனில் குதிரையும், யானையேறிய போரேனின் யானையும் மறுவலிதுகள். அவையும் யுத்தம் செய்தேயாகவேண்டும். ஆனால், அரண்மனைக் காவலரும் ஏவலரும் பாகரும் தம்மரசனின் யுத்த அனுபவத்திலும் திறமையிலும் மட்டும் நம்பிக்கைகளான்டு திருப்திப் பட்டோராயிருந்தனர்.

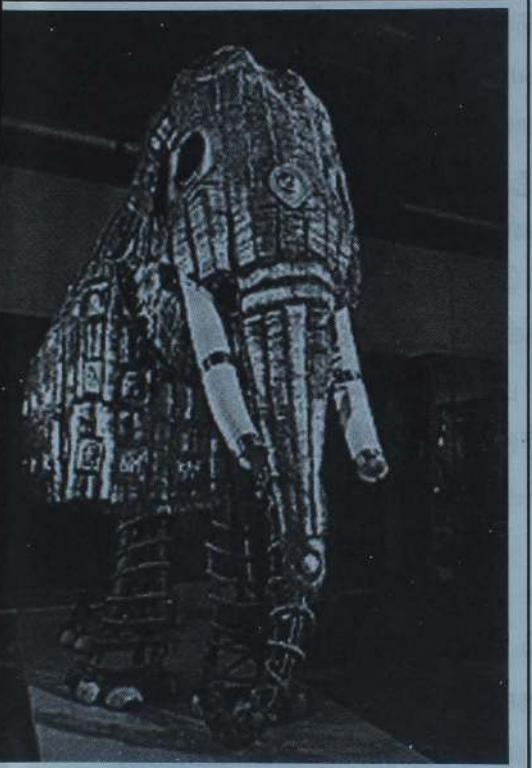
'நாளைக்கு உனக்குக் கொண்டாட்டம்தான்' என படுக்கப்போகும்போது தலைமைப் பாகன் மானன் வந்து சொல்லிப் போனான். 'நன்றாகத் தூங்கு. விடிவிடியென வருவேன், உன்னை அலங்காரம் பண்ண.'.

‘அட பாவி மனிதா, நானென்ன வீதிவெலத்துக்கா போகவிருக்கிறேன்?’ மகாதத்தம் எண்ணிக்கொண்டது.

தன் னரசன் போலவே அதுவும் தான் அனுபவம் மிகக்கொண்டது. வலிமை மிகவுடையது. ஆண்டுகள் பலவானதில் வயது கண்டிருந்ததே தவிர முதுமை காணாதது.. இருபதின் வீறு அதனில் அப்போதும்தான் குறையாதிருந்தது. கந்துலா எவ்வளவு இளமையானாலும் அதனால் வெற்றிகொண்டுவிட முடியும்.

மகாதத்தம் கால் முடக்கிக் குந்திப் படுத்தது.

சிறிதுநேரத்தில் அதன் மனச்செவி கழியுமாப்போன்ற பிளிறல். கந்துலாவினதா?

கந்துலா தனக்கென ஒரு தனித்துவமான பிளிறல் தொனி கொண்டதென அது ஏற்கனவே அறிந்திருந்தது. அது ஓர் ஆக்ரோஷத்தின் தொனி. அடங்காச் சினத்தின் வெளிப்பாடு. கந்துலா ஒரு அடங்காச் சினமும், ஆக்ரோஷமும் கொண்டிருந்த மிருகம்தான். அவை அதன் பிறப்பின் நாற்பதாம் நாளிலிருந்து உருவானவை. தாய் வெறுப்பு என்ற புள்ளியிலிருந்து தொடங்கியவை. பின்னர் சகலவுமான தன்னின வெறுப்பென்று அவை ஆகின. இன்று சகல மிருகமுமென்று ஆகியிருக்கிறது. அதன் ஆக்ரோஷத்தில் எத்தனையோ மிருகங்கள் தந்தத்தால் கிழிப்புண்டு குடல் சரிந்து மாண்டிருக்கின்றன. எத்தனை யோ யானைகள் அதன் மோதுகையில் நெற்றி நொறுங்கிச் செத்திருக்கின்றன.

கந்துலாவின் கதை புதுமையானது.

அடர் வனத்திடை மிகுவலி படைத்த ஒரு முதிர்பெண் யானைக்குப் பிறந்ததாம் அந்தக் குட்டி. பிறந்த அந்தக் குட்டியோடு தென்திசை வந்த அந்த வன கஜம், குட்டியை உறுகுணை அரசின் எல்லைக் கிராமத்தினருகே விட்டுவிட்டு திரும் பி வனமோடிவிடுகிறது. திகைத்துப்போகிறது அந்தத் தவ்வல் யானை. இடம் வலம் தெரியாதது மட்டுமில்லை, பசியாறவும் வழி தெரியாது தாய் யானையைத் தேடி அலைகிறது. பசியும் களைப்பும் மேலிட்டுக் கிடந்த அந்த யானையைக் கண்டு இரக்கம் மேவி தந்தையோடு புறநகர் உலா சென்ற அந்நாட்டு

பெயர்களில் முனிசுபல் என்று கூறப்படுகிறது. இந்த முனிசுபல் குதிரையின்து பெயர்களில் குதிரையின்து என்று விடப்படுகிறது.

இளவரசனாயிருந்தபோது கொண்டிருந்த தன் மனங்கிடப்பட்டிருப்பது தந்தையின் மரணத்தின் பின் அரசனாகும் இளவரசனமீது கந்துலா எப்போதும் பெருக்கியே வந்துள்ளது. அதன் அடையாளங்கள் ஒவ்வொரு யத்தத்திலும் வெளிப்பட்டே இருக்கின்றன. உறுகுணை அரசனின் ஒவ்வொரு வெற்றியின் பின்னாலும் அதன் பங்கு இருக்கிறதென பலரும்தான் பேசிக்கொண்டனர்.

மகாதத்தம் எல்லாம் அறிந்திருந்தது.

கந்துலாவின் வலிமையை எதிர்கொள்வது மகாதத்தத்துக்கு கடினதாய் இல்லாமலிருக்கும்தான். ஆனால் அதன் ஆக்ரோஷத்தை எதிர்கொள்வதே அதன் தயக்கத்தின், ஓரளவு அச்சத்தினதும், காரணமாகும்.

அதனது மரண அச்சமில்லை, தோல்வியினது. தோல்வியினதும் தன் பீடு பெருமைகளது இழப்பு என்பதால் இல்லை. தன் அரசனது வெற்றியின் இடையூறாக ஆகிவிடுமோ என்பதாலான அக்கறையினால்தான்.

அது தன் தந்தங்கள் காரணமாகப் பெற்ற பெயர்தான் மகாதத்தம். அதன் தந்தங்கள் வலியவை. இலங்கையின் எப்பகுதி வனமும் அதன் தந்த நீளங்களின் அளவுபோல் வேறு யானையில் கண்டிருக்கவே முடியாது. அவை வலிதிலும் அமிருத்தியமானவை. பாறைகளைப் பிளக்க வல்லவை. அவற்றின் மோதுகையில் மலைகளே நொறுங்கிப்போயிருக்கின்றன. அவை ஒளி பொருந்தியவைகூட. இருட்டிலும் அதன் இருப்பை அவை காட்டிநிற்கிற அழகை அதன் அரசன் எவ்வாறெல்லாம் மெச்சியிருக்கிறான். அதற்கு வலிமைபற்றிய அச்சம் எழக் காரணமேயில்லை. ஆனால் ஆக்ரோஷம்...

எழுந்து நின்று விடியலைக் கண்டுகொண்டிருந்த அக்கணத்திலும் ஒரு குளிர் தன் பாதங்களினாடாக உள்ளுழைந்து செல்வதை உணர்ந்தது மகாதத்தம்.

அது செய்ய ஏதுமில்லை. எல்லாம் முடிவுசெய்யப் பட்டாகிவிட்டன. இனி யுத்தத்தை எதிர்கொள்வதைத் தவிர அதற்கு வேறு வழியில்லை.

இருளாக அசைந்த உருவங்கள் வெளிச்சம்பட எதிரில் பலாக்கூட கீடு ஸ்திராயப் பாகர்களாகி வந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. பின்னால் பரிசீக்குப்பு முதோப்பிற தலைமைப் பாகன் வந்துகொண்டிருந்தான். கையில் உலோக ஸ்திரம் கூட ஸ்திராயப்பாக முகப் படாம், தோலுடை, அம்பாரிகள் தாங் கி வேலைக்காரர்கள்.

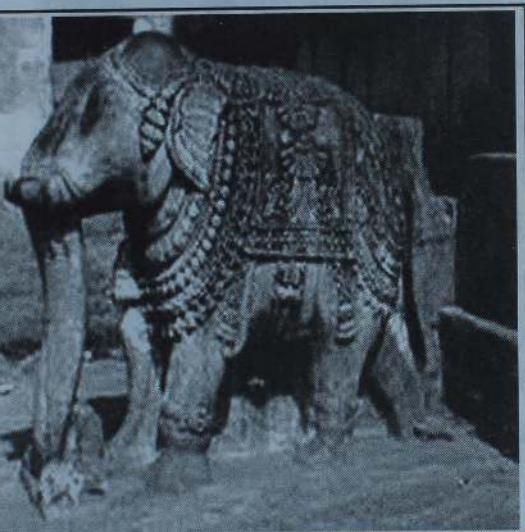
மகாதத்தத்துக்கு அவை அணிவிக்கப்பட்டானது. பல்வேறு தருணங்களில் அது அவ்வாறு அணி செய்யப்பட்டதுண்டு. ஜோலிப்பு மிக்க ஆபரணங்களன்றி. அதுபோல் வல் உலோகங்கள், வன்தோலுடைகள் கொண்டு அணிசெய்யப்பட்ட காலங்களிலும் அது உவகையன்றி வேறொன்றை அறிந்ததில்லை. ஆனால், அன்றைக்கு அது உவகையா என்று அதனாலேயே தீர்மானிக்க முடியாதிருந்தது.

நெடுநாள் பூட்டிக்கிடந்த நெடுங்கதவம் திறக்க துண்ணென்று நிலமதிர வந்த மகாதத்தம், கோட்டையின் முன்னே தறித்தும் பிடுங்கியுமாய் மரங்கள் இற்றுக்கிடந்த வெளியில் நிலைநின்றது.

கோட்டையின் மேலும், கொத்தளங்களிலும், அரண் மனையிலும், அதன் உப்பரிகைகளிலும் நிறைந்திருந்த போர் வீரர், காவலர், ஏவலாளர் கூட்டம் பேரோலி எடுத்தது. கோட்டையின் முன் அணிவகுத்து ஆயுதம் பூணாதிருந்த ஒரு மறவர்கூட்டம் கரவோலி எழுப்பியது.

மகாதத்தம் முன்னே பார்த்தது.

அதன் பார்வையில் பட்டது முதலில் கந்துலாதான். பக்கத்தே நீள்வரிசையில் எதிரிப் போர்வீரர்கள். அவர்களும் வித்தை பார்க்க வந்தவர்கள்போல்தான் ஆயுதமற்றவர்களாய். இடையிடையே சில துவராடைகள். பின்னால் தொலைதூரத்தில் பாசறைகள் தெரிந்தன. விகாரமாதேவி அந்தப் பாசறைகளுள் ஏதாவதொன்றில் இருக்கக்கூடுமோ? இல்லாவிடின், அங்கேதான் எங்காவது

ஓரிடத்தில் தன் தனயனின் யுத்தம் காண கிட்டிவந்து பொறுத்து தூபவிப்பி என்றால் நின்றுகொண்டிருக்கலாமோ?

ஆரவாரம், சத்தம் எல்லாம் அடங்கிக் கிடக்கின்றனவே எதிர்த் தரப்பில். ஏன்? தம் இளைய அரசன் பொருத்தப்போவது ஒரு முதியவனானாலும் அனுபவமும், போரியல் நன்கு தெரிந்தவனுமான ஒரு எதிரியுடன் என்ற மீதம் விடுவதற்காக மாற்றுப்பட்டு வருகிற முறை என்னத்தால் அசைவு மறந்து நின்றுகொண்டிருக்கின்றனரோ?

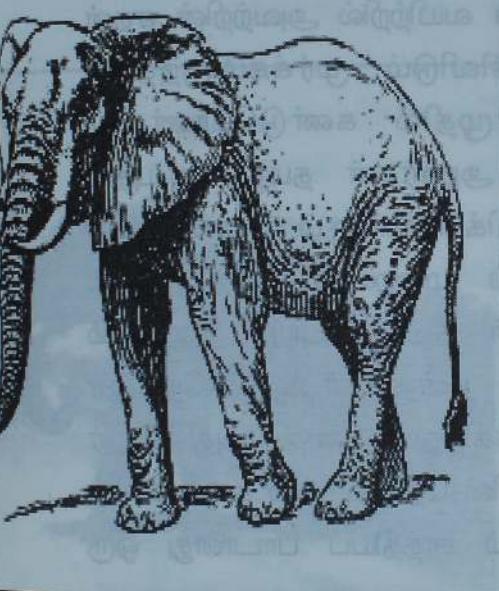
மறுபடி கந்துலாமீது கவனம் திரும்புகிறது மகாதத்தத்துக்கு. ஏன் அதன் பார்வையில் அத்தனை கணதி? எதற்காக அந்த விறைப்பு, உசார்நிலை? எந்தக் கணமுமே பாய அது குறிபார்த்து நிற்கிறதா? அதன் கீழ்ப் புறமாய்க் கிளம்பும் பழுதி அதன் காலுதைப்பின் விளைவோ?

மகாதத்தத்தின் பார்வை கந்துலாவின்மேல் ஏறுகிறது. கந்துலாவின் உருவத்துக்குச் சிகிச் சின்னதாய்த் தோன்றும் ஒரு உருவம் அதன் அம்பாரியில் இருக்கிறது. இதுதான் அந்த எதிரி அரசனா? பொருத்தமற்ற சூழ்நிலையெனினும் அதற்கு அப்போது நகைக்க வந்தது. ஆனாலும், மாறாக ஒரு வெறுப்பை அது சுரக்கப்பண்ணிக்கொண்டது. அவன் தன் அரசனது படையில் பெரும்பகுதியைக் கொண்டு, அதன் சிற்றரசகளின் செல்வங்களையெல்லாம் அம்பாரிகளில் ஏற்றி தன் அரசனைக் கைப்பற்றி, முடிந்தால் கொல்ல? கங்கணத்தோடு வந்திருப்பவன். அனுராதபுரத்தை உறுகுணை அரசோடு ஒன்றாக்கி பெரும் பவுத்த தேசம் காண நினைத்திருப்பவன். சின்ன வயதிலிருந்தே தமிழர் மீதான வெறுப்பை வளரவைத்துக் கொண்டிருப்பவன்.

மகாதத்தம் உண்டானது.

ஒரு களத்தில் அதற்கான அறம் எதிரியை வெல்வது அங்கே அது செய்யவேண்டியது கந்துலாவை அழிப்பது. அதன் அழிவிலேயே தன் அரசனின் எதிரியினது அழிவுமென்பதால் அதை நிர்தாட்சன்யமற்றும், யுக்தி யாகவும் நிறைவேற்றிமுடிக்கவே வேண்டும்.

அதன் மேனியில் வலிதான நிச்சயங்களின் பின்னரும் நிறைந்திருந்த தளர்வு அகன்றது. அது மெல்ல மேலும்

சில அடிகளைப் பெயர்த்து முன்வைத்தது.

கந்துலாவின் கண்களை அதனால் இப்போது நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது. அதன் கண்கள் கனலேறிக் கிடக்கின்றன. கருகருவெனக் கறுத்த அதன் மேனிக்கு கண்களின் சிவப்பு துல்லியமாகத் தெரிகிறது.

மகாதத்தம் திடப்பட்டுக்கொண்டது.

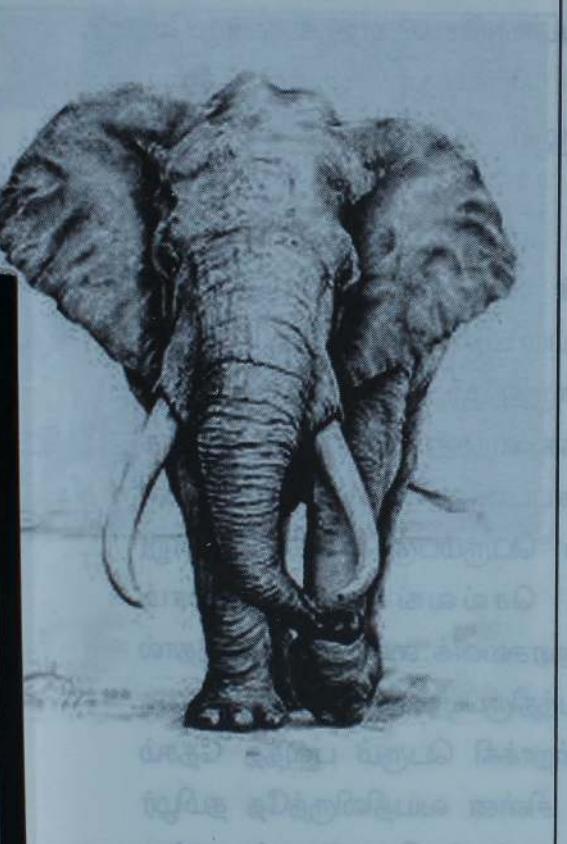
கந்துலா யுத்தத்தில் அச்சினம் காரணமாகவே தவறி மூத்தல் தவற முடியாதபடி நிகழும்.

யுத்தம் தொடங்கியது.

முதலில் பாய்ந்துவந்தது கந்துலாதான். அதன் சற்றே விரிந்த தந்தங்களை நிமிர்த்தி, எதிரானையின் கழுத்து மய்யத்தில், அல்லது, அதன் வயிற்றில் அவற்றின் எதன் முனையையாவது இறக்கிவிடும் மூர்க்கமிருந்ததை மகாதத்தம் நொடிப்பொழுதில் கண் டுகொண்டது. மேலேயிருக்கும் தத்தம் அரசர்கள் தமது ஆயுதங்களைக்கொண்டு பொருதிக்கொள்ளும் வாய்ப்பைக் கொடுப்பதற்கான பொருதல் முறையாக அது இல்லை யென்பதை மகாதத்தத்தின் நீடிய போர் அனுபவம் உரைத்துவிட்டது. கந்துலா தன்னுடன் ஒரு நேர்நேர யுத்தத்தைத் தொடுத்திருக்கிறது. அதை அது எதிர்கொண்டாகவேண்டும். தன்னின் தோல்வி தன் தலைவனின் தோல்வியாகக்கூடிய பெரும் சாத்தியப் பாடானது ஒரு யுத்த பூமி.

கந்துலாவின் முதல் பாய்வினை, அதை எதிர்கொள்ளப் போவதுபோல் நேரெதிர் சென்று, வாவகத்தில் ஒரு ஓரமாய்ச் சரிந்து திரும்ப, 'கணார்...கணார்' என்ற ஓலிகள் மேலே கிளருகின்றன.

அதன் சுருண்ட துதிக்கையின் வலுவில் காதுரசுப்பட்ட கந்துலா பெரும் பினிறலெடுத்தபடி மறுபடி தாக்கத் திரும்புகிறது. அது தன் யுத்தத்துக்கான வாகான நிலைகளை வகுப்பைதை மகாதத்தம் ஏற்கனவே உணர்ந்ததுதான். அம்மாதிரி யுத்தம் அரசர்களின் மோதல்களுக்கான அனுசரணை நிலைகளை அளிப்பதில்லை என்பதை அது அறியும். வேகமாக பக்கப்பாட்டில் முன்னேறிய மகாதத்தும் கந்துலாவை அப்படியே பக்கமாய்த் தள்ளி வீழ்த்த

முனை, கால்ப் ரூப்பிட்டாலும் வீரமாக வாழ வேண்டும் என்பதையிருந்து முனைந்தது. மகாதத்தத்தின் வலிமைக்கு எவ்வளவு மூர்க்கத்தோடிருந்தும் கந்துலா எதிர்நிற்க முடியாது சறுக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. கடுநிலத்தின் புழுதி மேலே கிளர்ந்தது. கந்துலா நேரேதிர் வர எடுத்த முனைப்புகளையெல்லாம் சமயோசிதமாய்த் திரும்பித் திரும்பி தவிர்த்துக்கொண்டிருந்தது மகாதத்தம்.

உலோகங்களின் மோதுகை மேலே மும்முரமாக எழுந்துகொண்டிருந்தது.

ஒருபொழுதில் ஒரு 'கணார்' என்ற பேரோசை மேலேயேழு 'ஆ'....என்ற ஓலியேழுந்தது எதிரிப் படைகளின் பக்கத்திலிருந்து. திரும்ப 'கணார்' ஓலி. எதிரி அரசன் தலைதப்பிக்கொண்டான் என எண்ணிக்கொண்டு தனது அரசன் யுத்தம் செய்வதற்கான நிலையினைத் தொடர்ந்து தக்கவைக்க முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தது மகாதத்தம்.

எப்படியோ அந்த வலிய தள்ளுகைக்குத் தப்பி விலகிவிடுகிறது கந்துலா. இப்போது அதன் ஆக்ரோஷமும் சினமும் எல்லைகடந்திருந்தன. மறுபடி அது பாய்ந்து வந்தபோது, எதிரி யானையின் நெற்றியைப் பாளமாய்ப் பினந்துவிடும் வெறி அதன் கண்ணில் அப்பிக்கிடந்தது. யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்தது.

'ஆ'....'அய்யோ'....! என்ற பலவாறான அவல ஓலிகள் இரு தரப்புப் படையினரிடமிருந்தும்தான் கிளர்ந்து கொண்டிருந்தன. ஆனாலும், யுத்தத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தனது நாட்டுப் போர்வீரர் நம்பிக்கையோடு முகம் மலர்ந்திருப்பதை மெல்லிய ஒரு பொறிபோல் பட்ட காட்சியில் கண்டுகொண்டது மகாதத்தம். அது இன்னும் வலிமையும் வேகமும் பெற்றது.

எதிரிப் படை வாய் பினந்து 'ஆ'...வென ஓலியேழுப்பும்படி மறுபடி ஒரு டாண் மேலே எழுந்தது. மகாதத்தம் திடுமென தன் நெற்றியைக் குனிந்தபடி சென்று படாரென கந்துலாவை மோதியது. மீண்டும் எதிரிப் படையினரின் 'ஆ'! அப்போது மேலேயிருந்து நழுவி விழுந்தது ஒரு கேடையம்.

மகாதத்தத்துக்கு அது யாருடையதென்று பார்க்க ஆவல். முனைந்து பார்த்தது. ஆனால், கந்துலா விடுவதாயில்லை. தந்தங்களாலும், நெற்றியாலும் மோதிக்கொண்டேயிருந்தது. அப்போது மகாதத்தம் கண்டது கந்துலாவின் வலது தந்தம் பொருந்திய முகத்தில் மெல்லிதாக இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருப்பதை.

நான் கு கால் கருக்குமிடையே இடறுப்பட்டுக் கொண்டிருந்த கேடயத்தையும் அதனால் பார்க்க முடிந்தது. அது எதிரிப்படை அரசனின் கேடயம்தான்.

'எனது அரசன் வென்றுவிடுவான்' என மனத்துள் கூவியபடி வேகம் பெற்றது மகாதத்தம். கந்துலா மெல்லமெல்ல தளர்வதையும் அது உணர்ந்தது.

ஒருபோது கந்துலாவை முட்டி மோதிவிட்டு மறுதாக்குதலுக்காக திரும்யும்வேளையில் கூட்டத்தில் ஒரு அரச மங்கையைக் கண்டது அது. சோழ, பாண்டிய, சேரர் என்று தனிப்பட அடையாளப்படுத்தப்பட முடியாத அயல்நாட்டுப் படைவீரர் முன்னால் நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளது முகம் உணர்வுகள் செத்துக்கிடந்தது. இளமையாய்த்தான் இருந்தாள். அழகாகவும் இருந்தாள். 'எதிரி அரசனோடு உடன் வந்த அவனது தாயாராக இருப்பானோ?' இவர்களின் உணர்வுப்பாடுகள் எமது ஜியத்தின் கூறுகள்லவா? நாம் ஜெயிக்கிறோம்.' மகாதத்தம் என்னியது. அது எழுச்சிகொண்டது. கந்துலா களைத்துப்போன இந்தத் தருணம்தானே இறுதி மோதுகைக்கு ஏற்றது?

அந்த நினைப்பில் தான் இன்னும் கொஞ்சம் வலிமையின் அடைவும், இன்னும் சில விரற்கடைகளின் உயர்வும் கொண்டதுபோல் உணர்ந்தது.

அப்போது விகாரமாதேவியின் பின்னாலிருந்து உயர்ந்த ஒரு கையின் விசித்திர அசைவை அது கண்டது. மறுகணம் காதாவடியில் ஏரி நுழைந்ததுபோல் தெரிந்தது. மகாதத்தம் தன் தாக்குதலுக்குத் தயாரானது. விசித்திரமாய் கால்கள் நான்கும் தளர்ந்தன. தலை இலேசாவதுபோல, காட்சிகள் மங்கலாவது போல ஒரு கிறக்கம். காதாவோரத்திலிருந்து எதுவோ வழிகிறதா?

அப்போது
விகாரமாதேவியின்
பின்னாலிருந்து
உயர்ந்த ஒரு
கையின் விசித்திர
அசைவை அது
கண்டது. மறுகணம்
காதாவடியில் ஏரி
நுழைந்ததுபோல்
தெரிந்தது.

முடியவில்லை. கால்கள் நடுங்கின. மகாதத்தம் தன் முன் கால்களைக் குத்திட்டது. பின்னர், பின்னால் கால்களையும்.

எய்வின் வலிதோடு காதாவோரம் நுழைந்தது என்ன? அவ்வெய்தலின் விணைப்பாடா அது சிறிதுநேரத்துக்கு முன் கண்ட அவ்விசித்திரக் கையசைவு?

மேலே எதையும் யோசிக்க முடியாதபடி உயிரின் கசிவு அதற்கு காதோத் துளைவழி மெல்ல நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

அப்போது எதுவோ முதுகில் விழுந்து சறுக்கியபடி வந்து நிலத்தில் தொப்பென எழுப்பிய சத்தம் இறுதியாகக் கேட்டது. ‘எல்லாளன் வீழ்ந்துவிட்டான்,’ ‘எல்லாளன் மாண்டுவிட்டான்’ என்ற கூச்சல்களும், கருகோசங்களும், வெளியே எழுந்துகொண்டிருந்தன.

‘குற்றமற்ற நிலையென்பது எந்தப் பாதுகாப்பும் அற்றது. குற்றமற்றநிலைக்கு ஒரேயொரு குரல்தான் இருக்கிறது. நான் அதைச் செய்யவில்லையென்றுமட்டுமே அந்தக் குரலால் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லமுடியும். குற்றத்திற்கு ஆயிரம் குரல்கள் இருக்கின்றன. அவை அனைத்தும் பொய்களையே பேசுகின்றன.’

-வியோனார்ட் பெல்டியர்

கறுப்பி

சந்திப்பு: தேவகாந்தன் - டானியல்ஜீவா

கறுப்பி என சிலகாலமாய்
அறியப்பட்டுவரும்
சுமதிருபனின்
குறும்படங்கள்,
நாடகங்கள், பத்தி
எழுத்துக்கள்
பிரபலமானவை.
விவாதங்களைக்
கிளப்பியவை. மூல்லை,
சுமதிருபன்
என்றபெயர்களில்
தனதுபடைப்புக்களைத்
தந்திருப்பினும், சுமதிருபன்
என்றபெயரில்
நன்கறியப்பட்ட இவரின்
சிறுகதைத் தொகுப்பு
'யாதுமாகிநின்றாள்' என்ற
தலைப்பில்
வெளிவந்துள்ளது.

1) உங்கள் கலை இலக்கிய ஈடுபாட்டின் பின்னணி எதுவாக இருந்ததாகக் கருதுகிறீர்கள்? என்னுடைய குடும்பச்சுழல் என்றுதான் கூற முடியும். எனது குடும்பத்தை மாற்றுக் கருத்துக்களை ஆதரிக்கும் ஒரு முற்போக்குக் குடும்பமாகத்தான் நான் பார்க்கின்றேன். எனது பெற்றோர் நிறையவே வாசிக்கும் பழக்கம் கொண்ட தமிழ் ஆசிரியர்கள். எனது வீட்டில் அனைத்து இந்தியச் சஞ்சிகைகளும் இறைந்துகிடக்கும். சின்ன வயதிலேயே, பெரியாரின் சிந்தனைகள், ஜானகிராமன், ஜெயகாந்தன், எஸ்.பொ, கணேசலிங்கன் போன்றோரை வாசித்து வளர்ந்தவள் நான். எனது அம்மா முறைப்படி நடனம் பயின்றவர். தனது பாடசாலைக் கலைநிகழ்ச்சிகளுக்காக பல நடனங்களை மேடை ஏற்றியிருக்கின்றார். அதில் பலவற்றில் நானும் பங்குகொண்டிருக்கின்றேன். மேடை நாடக அனுபவம் இருக்கவில்லை.

2) இந்த வாசிப்பின் ஆர்வம் இலங்கையிலேயே எழுத்து முயற்சியாகத் துவங்காததின் இடை யூருகள் எவ்யாக இருந்தன? சமூக, அரசியற் புலமா? அல்லது பொதுவாகவே இலங்கை ஒரு பின்தங்கிய நாடாக இருந்ததென்பது காரணமா?

இரண்டுமில்லை. இதற்கும் எனது பெற்றோர்தான் காரணம் என்று கூறுவேன். இந்திய சஞ்சிகைகள்? நாவல்கள், ஈழத்து நாவல்கள் போன்றவற்றிற்கு முக்கியம் கொடுத்தவர்கள், ஈழத்து சிறு சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளைக் கவனிக்கத் தவறிவிட்டார்கள். இதற்கு முக்கிய காரணம் எனது வீட்டிற்கு மிக அருகில் வாசகசாலை ஒன்று இருந்தது. அங்கு சென்று எனது அண்ணாக்களும், அப்பாவும் பத்திரிகைகளைப் படித்து வந்தார்கள். அங்கு

பெண்கள் செல்வதில்லை. அனுமதியில்லை என்று கூற முடியாது. ஆனால், பெண்கள் அங்கு சென்றதில்லை. முற்போக்காக எனது குடும்பம் இருந்ததே தவிர புரட்சியாக எதையும் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு இருந்ததில்லை. அதனால் என் வீட்டுப் பெண்களும் அங்கு சென்றதில்லை. இந்திய சஞ்சிகைகளிலும், நாவல்களிலும் நாங்கள் நிறைவேப் பெற்றிருந்தோம். இதனால் ஈழப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த சிறுக்கைகளின் அறிமுகம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. எழுத்து என்றால் பெரிதாகப் பேசப்பட்டவர்களால் மட்டும்தான் முடியும் என்று நான் அப்போது நம்பிக் கொண்டிருந்தேன். சிலவேளாகளில் சிறுசஞ்சிகைகளில் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த சிறுக்கைகளை நான் படிக்க நேர் ந் திருந்தால் நானும் எழுத முயற்சித்திருப்பேனோ என்னவோ! வாளொலியில் அப்பொழுது இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த நாடகங்கள், இசையும்க்கையும் போன்றவை என்னைக் கவரவில்லை. அதனால் எழுதும் முயற்சி என்பதை நான் எண்ணிப் பார்க்கவேயில்லை.

எழுத்து என்றால்
பெரிதாகப் பேசப்
பட்டவர்களால்
மட்டும் தான்
முடியும் என்று நான்
அப்போது
நம்பிக்கொண்டிருந்தேன்.

3) உங்களது புலப்பெயர்வு எப்போது எதனாலாய் இருந்தது?

நான் 83இன் கடைசியில் ஓல்லாந்து நாட்டிற்குச் சென்றேன். எனது அக்கா வசந்திராஜாவின் கணவர் அங்கே மேற்படிப்பிற்காகச் சென்றிருந்தார். அவரோடு எனது அக்காவும் அங்கு சென்றிருந்தார். அவர்களது மூன்று பின்னைகளும் சில மாதங்கள் எனது பராமரிப்பில் கோண்டாவிலில் இருந்தார்கள். பின்னர் பின்னைகளை அவர்கள் அங்கு அழைத்தபோது அவர்களுக்குத் துணையாகச் செல்வதற்கென்று நான் விசா எடுத்து அவர்களுடன் சென்றேன். அப்போது விசா எடுப்பது மிகவும் இலகுவாக இருந்தது. பின்னர் விசா முடிந்தவுடன் அங்கேயே அகதி வதிவுரிமை பெற்றுத் தங்கிவிட்டேன். திருமணத்தின் பின்னர் சிலவருடங்கள் பெல்ஜியத்தில் வாழ்ந்து 89இன் கடைசியில் கண்டா வந்தேன்.

4) கன்டாவில் உங்கள் எழுத்தின் ஆரம்பம் இருந்ததெனில் அதற்கான உந்துவிசை என்ன? இலக்கியத்தின் எந்த வகைமையை நீங்கள் உங்கள் வெளிப்பாட்டு ஊடகமாகத் தேர்ந்தெடுத்தீர்கள்? அதில் உங்களது முதல் படைப்பு என்ன?

கன்டா வந்த தொடக்கத்தில் நான் வேலைக்குச் செல்லவில்லை. அப்போதைய எனது பொழுதுபோக்கு கன்டாவில் வெளியாகிக்கொண்டிருந்த 'தாயகம்'செந்தாமரை' போன்ற பத்திரிகைகளைப் படிப்பதுதான். 'தாயகம்' பத்திரிகையின் அரசியலோடு எங்கள் குடும்பத்தின் கருத்தும் மிகவும் ஒத்துப்போனதாலும், அந்தப் பத்திரிகையில் சிறுக்கைத்தகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்ததாலும் எனக்கு 'தாயகத்தில் எழுதும் ஆர்வம் வந்தது.

எனது முதல் சிறுக்கையின் பெயர் நினைவிற்குச் சரியாக வரவில்லை. 'ஜீவன்' என்று நம்புகின்றேன். அதன் பின்னர் 'தாயகம்' ஆசிரியர் ஜார்சு குருசேவ் என்னோடு தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு தொடர்ந்து சிறுக்கைத்தகளை எழுதும்படி கேட்டிருந்தார். அது எனக்கு ஒரு உந்துசத்தியாக இருந்ததால் தொடர்ந்து நான் பல சிறுக்கைத்தகளை 'தாயகத்திற்காக எழுதினேன். ஒரு தொடர்க்கையும் எழுதியதாக ஞாபகம். அப்போதுதான் ரதன் என்னோடு தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு தாங்கள் இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடத்துவதாகவும் என்னால் கலந்து கொள்ள முடியுமா என்றும் கேட்டிருந்தார். நானும் கலந்துகொள்ளத் தொடங்கினேன்.

5) 'தாயகம்' அப்போது கன்டாவிலிருந்த தமிழ் அரசியலின் பொது நீரோட்டத்தில் எதிர்நீச்சல் போட்டுக்கொண்டிருந்த இதழ். அதில் எழுத ஆரம்பித்தபோது, அந்த இதழின் அரசியல் போக்கு உங்களுக்கு உடன்பாடாக இருந்ததா? அந்த உடன்பாட்டுணர்வையே படைப்புகளிலும் வெளிப்படுத்தினீர்களா?

எனக்கு அரசியல் அனுபவம் அதிகம் இருக்கவில்லை. வீட்டில் அப்பா அன்னன்மார்கள் உரையாடும்போது கலந்து கொள்வதோடு சரி ஊரில் என்ன நடக்கின்றது? அதன் அரசியல் போக்கு எப்படியாக உள்ளது என்பதை பத்திரிகைகளில் படித்து அறிந்து கொள்வதுண்டு. ஆனால் எனது சிறுக்கை ஆர்வம் எப்போதும் ஈழ அரசியல் தவிர் த்த சமூகச் சிந்தனை கொண்டதாகவே அமைந்திருந்தது. அதுவும், ஏனோ தெரியவில்லை. தொடக்கத்திலிருந்தே நான் எழுதிய சிறுக்கைகள் புலம்பெயர்ந்த மன்னை, குறிப்பாகக் கண்டாவைத் தளமாக வைத்தே அமைந்திருந்தன.

உள்நாட்டுப் போரின் பாதிப்பை நான் நேரில் அறிந்திராததாலோ என்னவோ போரைப் பின்னணியாகக் கொண்ட படைப்புகளை எழுதுவதைத் தவிர்த்துவந்தேன். இருந்தும், போரை எப்படி புலம்பெயர் நாடுகளில் தமது சுயநலத்திற்காக உபயோகப்படுத்துகின்றார்கள் என்பதைப் பின்னணியாக வைத்து ஒரு சிறுக்கையை எழுதியதாக ஞாபகம் கதையின் பெயரை மறந்துவிட்டேன். இச்சிறுக்கை ‘பொதிகை’ பத்திரிகையில் வெளியாகியது என்று நம்புகின்றேன்.

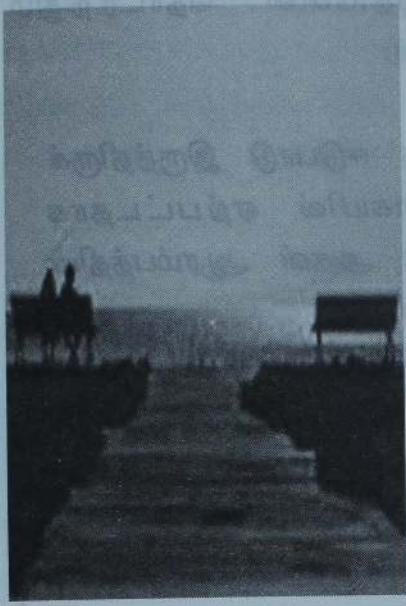
6) உங்கள் படைப்புகள் உங்களது கருத்து நிலை சார்ந்த இதழ்களில் மட்டுமே வெளி வந்தனவா? அல்லது, பல்வேறு பத்திரிகை, இதழ்களுக்கும் எழுதினீர்களா?

பல சிறுக்கைகளை நான் ‘தாயகம்’ பத்திரிகைக்கு எழுதிய பின்னர், ‘தாயகம்’ எப்போது நிறுத்தப்பட்டது என்று நினைவில் இல்லை, எனக்கு எனது அப்பா பிறந்தநாள் பரிசாக சிரீபி.சி வாணோலி ஒன்றைப் பரிசாகத் தந்தார்.

அதன் பின்னர் நான் பல சிறுக்கைகள், இசையும் கதைகள், கவிதைகள், விமர்சனங்கள், வாணோலி நாடகங்கள் என்று எழுதத் தொடங்கிவிட்டேன். அதே வேளை பிரான்சிலிருந்து வெளியாகிக்கொண்டிருந்த ‘எக்ஸில்’ சிறுசஞ்சிகைக்கும் சில கவிதைகள் எழுதினேன்.

எவ்வா

அமைப்புக்குள்ளும்
அரசியல் இருப்பது
போல் பெண்கள்
சந்திப்பிற்குள்ளும் பல
அரசியல்கள்
இருக்கின்றன.

'எக்ஸில்' ஆசிரியர்கள் பிரிந்து 'உயிர்நிழல்' வெளிவந்த போது நான் பல சிறுக்கைகள் கவிதைகள் விமர்சனங்களை 'உயிர்நிழல்' லிற் காக எழுதினேன். தொடர்ந்தும் எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

எனக்கு நாடக ஆர்வம் இருந்ததாகக் கூற முடியாது நான் மேடை நாடகம் நடிக்கத் தொடர்வியது தமிழ் சினிமா நடிகைகள் கூறுவது போல ஒரு விபத்து என்றுதான் கூறமுடியும். அரங்காடல் நிகழ்விற்காக 'இன் னொன்று வெளி' என்ற நாடகத்திற்கு ஒரு முதிர்கள்ளிப் பாத்திரத்தில் ப.அ. ஜெயகரன் என்னை நடிக்க முடியுமா என்று கேட்டார். என்னால் நடிக்க முடியுமா என்று எனக்கு அப்போது தெரியவில்லை. முயன்றுபார்க்கவாம் என்ற ஆர்வத்தில் ஓப்புக் கொண் டேன். நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்தது. அதன் பின்னர் எனக்கு மேடை நாடகங்கள் மேல் மிகுந்த ஆர்வம் ஏற்பட்டுவிட்டது. தொடர்ந்து பல நாடகங்களில் நடித்து வருகின்றேன். அந்த ஆர்வம் என்னை பல ஆங்கில நாடகங்களை ரொஹோன்ரோ நகரில் சென்று பார்க்க வைத்தது. நாடகப் பிரதிகளை எழுதவும் வைத்தது. தற்போது ஒரு நாடகத்திற்காக எனக்கு Toronto Art Council இடமிருந்து சிறிய உதவிப்பணமும் கிடைத்திருக்கின்றது. இதை நான் என் ஆர்வத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியாகவே பார்க்கின்றேன்.

7) உங்களுக்கு நாடக ஈடுபாடு இருந்திருக்கிறது. அது இலங் கையில் ஏற்பட்டதாக இருக்கவில்லை. இங்கே அதன் ஆரம்பத்தின் புள்ளி எது?

எனக்கு நாடக ஆர்வம் இருந்ததாகக் கூற முடியாது. நான் மேடை நாடகம் நடிக்கத் தொடர்வியது. தமிழ் சினிமா நடிகைகள் கூறுவது போல ஒரு விபத்து என்றுதான் கூறமுடியும். அரங்காடல் நிகழ்விற்காக 'இன் னொன்று வெளி' என்ற நாடகத்திற்கு ஒரு முதிர்கள்ளிப் பாத்திரத்தில் ப.அ. ஜெயகரன் என்னை நடிக்க முடியுமா என்று கேட்டார். என்னால் நடிக்க முடியுமா என்று எனக்கு அப்போது தெரியவில்லை. முயன்றுபார்க்கவாம் என்ற ஆர்வத்தில் ஓப்புக் கொண் டேன். நல்ல வரவேற்புக் கிடைத்தது. அதன் பின்னர் எனக்கு மேடை நாடகங்கள் மேல் மிகுந்த ஆர்வம் ஏற்பட்டுவிட்டது. தொடர்ந்து பல நாடகங்களில் நடித்து வருகின்றேன். அந்த ஆர்வம் என்னை பல ஆங்கில நாடகங்களை ரொஹோன்ரோ நகரில் சென்று பார்க்க வைத்தது. நாடகப் பிரதிகளை எழுதவும் வைத்தது. தற்போது ஒரு நாடகத்திற்காக எனக்கு Toronto Art Council இடமிருந்து சிறிய உதவிப்பணமும் கிடைத்திருக்கின்றது. இதை நான் என் ஆர்வத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியாகவே பார்க்கின்றேன்.

8. ரிவிஜு தொலைக்காட்சியில் உங் கள் அனுபவம்? அதுவே குறும்பட தயாரிப்புக்கான ஆர்வத்தைத் தந்ததா?

ரிவிஜு தொலைக்காட்சி இந்திய ஐனரஞ்சக்தையும், ஈழப்போரையும் மையமாக்க கொண்டு இயங் கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு வர்த்தக நிலையம். அதனை ஓர்

கலைக்கு, அல்லது ஈழ அரசியலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் ஓர் ஊடகமாக என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. மனோப்பொலியாக அது இயங்கிக் கொண்டிருப்பதால் வேறுவழியில்லாமல் எனக்கு இருந்த ஆர்வத்தில் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டேன். பின்னர் அவமானப்பட்டு, முக்குடைப்பட்டுப் பாடம் கற்றுக்கொண்டு வெளியில் வந்துவிட்டேன் என்று சுருக்கமாகச் சொல்லலாம். அங்கு உயர்பதவியில் இருக்கும் அனைவருக்கும் ஆர்வம் உள்ள இளையவர்களை உபயோகித்தும், ஈழப் போரட்டத்தை உபயோகித்தும் பணம் பண்ணுவதுதான் முக்கிய நோக்கமாக உள்ளது. அப்படியான, எனக்குச் சிறிதும் ஒத்துவராத இடத்திற்குள் நுழைந்தது என் தவறேதவிர அவர்களின் தவறல். ‘அவர்கள் அப்படித்தான்’.

**எனக்கு நாடக
ஆர்வம்
இருந்ததாகக் கூற
முடியாது. நான்
மேடை நாடகம்
நடிக்கத் தொடங்
கியது? தமிழ்
சினிமா நடிகைகள்
கூறுவது போல
ஒரு விபத்து என்று
தான் கூற முடியும்.**

ஒரு நல்ல விடயம் என்னவென்றால் நான் அங்குதான் எனது நண்பன் ரூபனைச் சந்தித்தேன். படப்பிடிப்பு, தொகுப்பு போன்றவற்றில் ஆர்வம் உள்ள ரூபனோடு இணைந்து எனது சிறுகதைகள் சிலவற்றை நாங்கள் குறும்படமாக ‘நிர்வாணா கிரியேஷன்ஸ்’ என்ற பெயரின் கீழ் தயாரித்திருந்தோம்.

9) குறும்படத் தயாரிப்பு, நடிப்பு ஆகியவற்றில் இரண்டிலுமே உங்களுக்கு அனுபவம் உண்டு. கனடாவில் தமிழ்க் குறும்படத் தயாரிப்பில் ஒருவர் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள் என்னன்ன? உங்கள் குறும்படத் தயாரிப்புகளில் அவற்றை உங்களால் வெற்றிகொள்ள முடிந்ததா?

இந்தக் கேள்வியைப் படித்தபோது 14 -ம் லூயியின் மனைவி மேரி ஆன்றோனிட் கூறியதுதான் நினைவிற்கு வருகின்றது: ரொட்டி இல்லாவிட்டால் கேக்கைச் சாப்பிடுங்கள். அன்மையில் இந்தியக் கலைத்திரைப்பட இயக்குனர் ஒருவருடன் தொலைபேசியில் உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன். நான் குறும்படங்கள் எடுத்திருப்பதாக அவருக்குத் தெரிவித்து அவரின் அடுத்த திரைப்பட அவருக்குத் தெரிவித்து அவரின் அடுத்த திரைப்பட

முயற்சி என்னவென்று கேட்டேன். அதற்குப் பதில் கூறிவிட்டு, என்னுடைய அடுத்த முயற்சி பற்றிக் கேட்டார். குறுப்படங்களில் எனக்குத் தற்போது ஈடுபாடு குறைந்து விட்டது என்றும், முடிந்தால் ஒரு முழுநீளப்படம் எடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும் என்றும் ஆனால் திரைக்கதை வசனம் எழுதுவதில்தான் பல சவால்கள் உள்ளன என்றும் கூறினேன்.

அதற்கு அவர் 'என் நீங்கள் உங்கள் கதையை கண்டாவில் இருக்கும் ஒரு மூலப்பிரதியாளரிடம் கொடுத்து எழுதக்கூடாது?' என்று கேட்டார். எனக்குச் சிரிப்பதா அழுவதா என்று விளங்கவில்லை.

கதை, திரைக்கதை, வசனம், இயக்கம், ஸெட்டுமன், ஆரம்ப எடிட்டிங், சிலவேளைகளில் நடிகர்களை ஏற்றி இறக்குதல், மேக்கப், உடைத் தெரிவு இத்தனைக்குள்ளும் சிலவேளைகளில் நடிக்கவும் செய்கின்றேன் என்று கூறிச் சிரித்தேன். அவ்வளவுதான் என்னால் செய்ய முடிந்தது. நான் எதிர்கொண்ட சவால்களை இதற்கு மேல் என்னால் விளக்க முடியாது. இருந்தாலும், என்னுடைய குறுந்திரைப்படங்கள் எனக்கு முழுக்க முழுக்க நிறைவையே தந்திருக்கின்றன. ஓவ்வொரு குறுந்திரைப்படத்திலும் உள்ள குறைகளையும் என்னால் முழுதாக உணர்ந்து கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது. அது எனக்கு என் அடுத்த படைப்பைச் சீராக அமைக்க உதவும் என்று நம்புகின்றேன்.

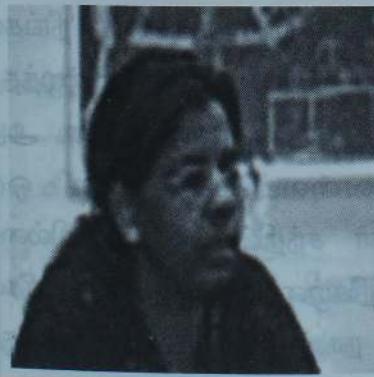
**என்னுடைய
குறுந்திரைப்படங்கள்
எனக்கு முழுக்க
முழுக்க நிறைவையே
தந்திருக்கின்றன.
ஓவ்வொரு
குறுந்திரைப்
படத்திலும் உள்ள
குறைகளையும்
என்னால் முழுதாக
உணர்ந்துகொள்ளக்
கூடியதாக உள்ளது.
அது எனக்கு என்
அடுத்த படைப்பைச்
சீராக அமைக்க
உதவும் என்று
நம்புகின்றேன்.**

10) உங்களுடைய கலை இலக்கிய முயற்சிகள் பெரும்பாலும் சமூகம் சார்ந்ததைவிட பெண்ணிலை சார்ந்ததாகவே இருந்திருக்கிற தாய்ப் படுகிறது. அதற்கான காரணம் எதுவாக இருந்ததாய் என்னுகிறீர்கள்?

பெண்ணிலை என்பது சமூகம் சார்ந்தது இல்லையா? வினிம்புநிலை மக்கள் தங்கள் சமூகம் சார்ந்து தங்கள் நேரடிப் பாதிப்புக்களைத்தான் படைப்பாக்குவர் என்பது உலகறிந்த விடயம். அதில்தான் அவர்கள் வெற்றியும் காணமுடியும். என்னை எது அதிகம் பாதிக்கின்றதோ

அதுதான் என் உள் ஞார் விற் குள் உருண் டு கொண்டிருந்து ஒரு கட்டத்தில் படைப்பாக வெளிவரும். பாமாவின் படைப்புகள் பெண்ணிலை சார்ந்ததாக அமைவதைவிடத் தலித்திலக்கியமாகிப் போனதற்கும் இதுதான் காரணம். நான் எதிர்கொண்ட, கொள்ளும் அனைத்துப் பிரச்சனைகளுமே நான் பெண்ணாகிப் போனதால் ஏற்பட்டவைதான். அதனால் என்னிடமிருந்து அப்படியான படைப்புகள்தான் அதிகம் வெளிவரும்.

**நான் எதிர்கொண்ட,
கொள்ளும் அனைத்துப்
பிரச்சனைகளுமே நான்
பெண்ணாகிப் போனதால்
ஏற்பட்டவைதான்.**

கறுப்பி

11) சில 'பெண்கள் இலக்கியச் சந்திப்புக் களிலும்' கலந்துகொண்டுள் ஸீர் கள். அவை குறித்த அனுபவம் என்ன? தமிழிலக்கியத்தின் காத்திரமான வளர்ச்சிக்கு இவைபோன்ற பெண்கள் இலக்கியச் சந்திப்புக்கள் எவ்வகையான பங்காற்ற முடியுமென என்னுகிறீர்கள்? நான் லண்டனில் இடம்பெற்ற ஒரு பெண்கள் சந்திப்பில் மட்டும் தான் கலந்துகொண்டிருக்கின்றேன். பல பெண் படைப்பாளிகளை பெயராளிவில் மட்டும் அறிந்திருந்தேன். நேரடியாகக் காணும்போது மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது. ஐரோப்பாவிலும் இலங்கையிலுமிருந்தும் பல பெண் கள் வந்து கலந்து கொண்டிருந்தார்கள். எல்லா அமைப்புக்குள்ளும் அரசியல் இருப்பது போல் பெண்கள் சந்திப்பிற்குள்ளும் பல அரசியல்கள் இருக்கின்றன. விட்டு விலகியவர்கள், புதிதாக இணைந்துகொண்டவர்கள் என்று அது நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. இத்தனை வருடங்களாக நிறுத்தப்படாமல் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது என்பது பெருமையும் சந்தோஷமும் தரக்கூடிய விடயமே.

11) இவையே கனடாவில் பெண்கள் சந்திப்பை நடத்த உங்களைத் தூண்டியிருக்க முடியும். கனடா பெண்கள் சந்திப்பு வெற்றிகரமாக இருந்ததா?
நிச்சயமாக. புலம்பெயர் பெண் இலக்கியவாதிகள் பலரும், இந்தியாவிலிருந்து மாலதி மைத்ரயுடன் வந்து

ஒரே தளத்தில் ஒரே
சிந்தனை யிலிருக்கும்
பெண்கள் திரும்பத்
திரும்பக் கலந்து
கொள்வதாய்
அமையாமல்
பலதளங்களிலுமிருந்து
பல பெண்கள் வந்து
கலந்து
கொள்ளவேண்டும்
என்ற எண்ணத்தோடு
இந்த நிகழ்வைப் பல
சிரமங்களுக்கு
மத்தியில்
ஓழுங்கமைத்திருந்தேன்.

கலந்து கொண்டிருந்தார்கள். கனடாவிலிருந்தும் பலவிதமான பெண் படைப்பாளிகள் வந்து கலந்து கொண்டு சிறப்பித்த ஒரே இலக்கிய நிகழ்வு இது ஒன்றுதான். ஒரே தளத்தில் ஒரே சிந்தனையிலிருக்கும் பெண்கள் திரும்பத் திரும்பக் கலந்து கொள்வதாய் அமையாமல் பலதளங்களிலுமிருந்து பல பெண்கள் வந்து கலந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு இந்த நிகழ்வைப் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் ஓழுங்கமைத்திருந்தேன். நிகழ்வு மிகச் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

அதே நேரம் ஈழ அரசியலில் நேரடி எதிர்க் கருத்துக்களைக் கொண்ட பெண்கள் கலந்துகொண்டதால் கலந்துரையாடலின்போது சிறிது சர்ச்சையாகிப்போனது. அதுவும் கூட இந்நிகழ்வின் வெற்றிதான். ஒத்த கருத்தைக் கொண்ட கூட்டும் திரும்பத்திரும்ப ஒரேவிதமாகக் கலந்துரையாடிக்கொண்டிருப்பது என்பது என்னைப் பொறுத்த வரையில் வெறும் நேர விரயம் மட்டும்தான்.

12. இதுபற்றி பல மாற்றுக் கருத்துக்கள் பெண்கள் அமைப்புகளுக்கூடாகவே கிளர்ந்தன. அவைபற்றி என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

நான் முதலே கூறியது போல் நிரம்பவே அரசியல் இதற்குள்ளாம் உள்ளது. நடந்தேறிய பின்னர் 'நீங்கள் இப்படிச் செய்தது பிழை, நீங்கள் இவர்களை அழைத்தது பிழை' என்பது போன்ற பல கருத்துக்கள் வந்தன. அது பற்றியெல்லாம் நான் கவலைப்படவில்லை. ஒரு தலைமையின் கீழ் பெண்கள் சந்திப்பு இயங்கவில்லை என்பதை கடந்த வருடம் இந்நிகழ்வை நடத்தி வந்தவர்கள் உறுதியளித்த பின்னர்தான் நான் கனடாவில் எடுத்துச் செய்யச் சம்மதித்தேன். என்னால் சிறப்பாக பல பெண் களை இணைத் துக்கொண்டு பலவிதமான பெண்களின் பிரச்சனைகளையும் நிகழ்வின்மூலம் வெளிக் கொணர முடியும் என்பதில் நம்பிக்கை யிருந்தது. அதை நான் நிறைவேற்றியும் உள்ளேன்.

என்னால் சிறப்பாக
பல பெண்களை
இணைத்துக்
கொண்டு
பலவிதமான
பெண்களின்
பிரச்சனைகளையும்
நிகழ்வின்மூலம்
வெளிக்கொணர
முடியும் என்பதில்
நம்பிக்கையிருந்தது.

எனது திருமண
முறிவிற்கும் இது ஓர்
காரணம்தான்.
சமூகத்தையும்
கணவனையும்
திருப்திப்படுத்துவதை
நான் என்
வேலையாகப்
பார்க்கவில்லை. என்
சுயத்தை இழந்து
கிடைக்கும் பெயர்
எனக்கு ஒரு
பொருட்டேயல்ல. என்
வாழ்க்கை என்பது
என் தெரிவு மட்டுமே.

13) தீவிரமான பெண் ணியவாதத்தை
ஆதரிக்கும் நீங்கள் சமூகரீதியாக எதிர்ப
பட்டிருக்கக்கூடிய எதிர்ப்புக்கள் என்னவாக
இருந்தன? இவை குடும்பமளவில் பாதிப்பைச்
செய்தனவா?

எங்கள் சமூகம் மிகவும் பிற்போக்குத்தனமானது. பெண்களை அவர்கள் தங்கள் கற்பிதங்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதிலிருந்து விலகும் பெண்கள் அவர்களை மிகவும் அகுயைக்கு உட்படுத்துவார்கள் என்பதை நான் அறியாதவள் அல்ல. அதைத்தான் நான் எமது சமூகத்திற்குச் செய்துகொண்டிருக்கின்றேன். எனது திருமண முறிவிற்கும் இது ஓர் காரணம்தான். சமூகத்தையும், கணவனையும் திருப்திப்படுத்துவதை நான் என் வேலை யாகப் பார்க்கவில்லை. என் சுயத்தை இழந்து கிடைக்கும் பெயர் எனக்கு ஒரு பொருட்டேயல்ல. என் வாழ்க்கை என்பது என் தெரிவு மட்டுமே. அதற்குள் எவரும் தலையிட முடியாது என்பதில் நான் தெளிவாக உள்ளேன்.

14) உங்களது ‘you 2’ குறும்படம் ஒரு பாலினப் புணர்ச்சியை மய்யப்படுத்தியதாக இருந்தது. ஒரு பாலின புணர்ச்சி பற்றிய உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?

‘You 2’ ஒருபாலினப் புணர்ச்சியை மய்யப்படுத்திய குறும்படமல்ல. ஒரு சோடி. அது ஆண் பெண்ணாகவோ, ஆண் ஆணாகவோ, இல்லாவிட்டால் பெண் பெண்ணாகவோ இருக்கலாம். அதையும் விட்டால் இரு மிக நெருங்கிய நண்பர்கள் என்றே வைத்துக்கொள்ளலாம். இப்படியான எந்த உறவிற்குள்ளூம் ஒருவரை யொருவர் ஆதிக்கம் செய்யும் தன்மை எம்மை அறியாமலேயே வந்து விடுகின்றது என்பதுதான் எனது இக்குறும்படத்தின் கரு. நான் தெரிந்துகொண்ட சோடி இரு பெண்கள். அவ்வளவே.

ஒருபாலினப் புணர்ச்சியைப் பற்றி எனது அபிப்பிராயம் என்ற உங்களது கேள்வியே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இதில் அவட்டிக்கொள்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? இருவர்

விரும்புகின்றார்கள். அவர்கள் தமது வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றார்கள். அவ்வளவே. இவர்களும் ஓர் விளிம்பு நிலையில் சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் வாழ்வுமுறைக்கு எதிராக நடாத்தப்படும் அநியாயங்களுக்குக் குரல் கொடுப்பதுதான் என்போன்றோரின் கடமை.

இப்படியான எந்த உறவிற்குள்ளும் ஒருவரையொருவர் ஆதிக்கம் செய்யும் தன்மை எம்மை அறியாமலேயே வந்து விடுகின்றது என்பதுதான் எனது இக்குறும்படத்தின் கரு.

எல்லாமே தங்களால் மட்டும் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற அதிகாரத்தனத்தினுள் வாழப் பழகிக்கொண்ட ஆண்களுக்கு பெண்கள் இயல்பாக தம் உறுப்புக்களை படைப்பினுள் பாவிப்பது அச்சத்தைக் கொடுப்பதாக உள்ளது. பெண் உறுப்புக்கள் தம் கட்டுப் பாட்டிற்குள் என்றென்றும் இருக்கவேண்டும் என்ற ஆண்களின் ஆசை தம் கைவசமிருந்து நழுவிக்கொண்டு போகும்போது தமது இயலாமையை அடையாளப்படுத்தி விடும் என்று அஞ்சகின்றார்கள் என என்னுகின்றேன்.

15) ஒரு பெண் னியவாதியாக, சமகால பெண்கள் படைப்புகளில் உதாரணமாக அம்பையிலிருந்து குட்டி ரேவதி ஈராக மாலதிமைத்ரி வரை பெண் னுறுப்புகளின் பிரஸ்தாபம் அதிகமும் காணப்படுவதுபற்றி உங்களது கருத்து யாது? இதில் ஒரு கலை இலக்கியவாதியாக உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?

இது சம்மந்தமாகப் பல சர்ச்சைகள் இந்தியாவில் இன்றும் இடம்பெற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. சங்ககாலம் தொடக்கம் இன்றைய விளம்பரங்கள் வரை பெண்களின் உறுப்புக்களை தங்கள் தங்கள் தேவைக்கேற்ப உபயோகித்துத்தான் (முக்கியமாக ஆண்கள்) வருகின்றார்கள். ஆனால், பெண் படைப்பாளிகள் தங்கள் பெருமையை, நோவை, கோபத்தை, இயலாமையைப் படைப்புக்கள் மூலம் கொண்டுவரும் போது துள்ளிக் குதிக்கின்றார்கள். எல்லாமே தங்களால் மட்டும் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற அதிகாரத்தனத்தினுள் வாழப்பழகிக் கொண்ட ஆண்களுக்கு பெண்கள் இயல்பாக தம் உறுப்புக்களை படைப்பினுள் பாவிப்பது அச்சத்தைக் கொடுப்பதாக உள்ளது. பெண் உறுப்புக்கள் தம் கட்டுப் பாட்டிற்குள் என்றென்றும் இருக்கவேண்டும் என்ற ஆண்களின் ஆசை தம் கைவசமிருந்து நழுவிக்கொண்டு போகும்போது தமது இயலாமையை அடையாளப்படுத்தி விடும் என்று அஞ்சகின்றார்கள் என என்னுகின்றேன்.

16) ஒருபோது, இலங்கையில் தமிழ்ப் பெண்கள் மீது கட்டவிழித்துவிடப்படும் ராணுவத்தின் வல்லுறவுகள் குறித்த ஆழ்ந்த

மனிதநேயமும் மிக்க கொடுருமும் துயருறுத்துவதுமான ஒரு விஷயத்தில், ராணுவத்தின் செயலுக்கு சார்பான கருத்தினை உரைத்ததாக ஒரு விமர்சனம் எழுந்தது. அது உன்மையானால் அதற்கு என்ன விளக்கமளிக்க விரும்புகிறீர்கள்?

அது மிகப் பழைய கதை. மீண்டும் கிளறுவானேன். இருந்தும் சின்னதாக ஒரு விளக்கம். தமிழ்ச்சியாய் இருக்கும் நான் ராணுவத்தின் அராஜகத்திற்கும், வன்முறைக்கும் சார்பாகக் கருத்தினை உரைக்கும் அளவிற்கு அறிவற்றவளவில். போர், அராஜகம் என்பதனை என்னால் எப்போதும் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. இயக்கத் தலைமையின் கீழ் கட்டளைக்குப் பணிந்து ஆயுதம் தூக்கி பிற உயிரைக் கொல்லும் ஒரு போராளியின் அப்போதைய மனநிலையிலிருந்து, யாழ்ப்பாணத்திற்கு அரசின் ஆணையின் கீழ் போரிட வந்த ராணுவச்சிப்பாய்களின் மனநிலையை என்னால் வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியாமல் உள்ளது. மனிதாபிமானம், உளவியல் என்ற வகையில் பார்க்கும் போது, எதிரிகளின் நடுவே மொழி, புவியியல் அமைப்பையறிந்திராத முற்றும் புதிதான ஒரு பிரதேசத்தின் நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்ட ஓர் அரசு ஊழியர்கள் ராணுவச்சிப்பாயின் மனநிலை அப்போது எப்படியிருந்திருக்கும் என்பதாய் என் கருத்தை வழங்கியிருந்தேன். இடமறிந்து கதைத்தல் வேண்டும் என்று சொல்வார்களே அதில் நான் கவனம் செலுத்தவில்லை. விடுதலைப் புலிகளுக்காகக் கோஷக் கவிதை பாடும் தன்னைக் கவிஞர் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் ஒருவருக்கு என் கருத்து விஷயத்தைக் கொடுத்துவிட்டது. பத்திரிகையில் கிழிகிழி என்று கிழித்துவிட்டார். அவ்வளவே.

**இடமறிந்து
கதைத்தல்
வேண்டும் என்று
சொல்வார்களே
அதில் நான்
கவனம்
செலுத்தவில்லை.**

17) குறும்பட, நாடக தயாரிப்பாளர் என்ற வகையில் முந்திய காலங்களில் இல்லாத அளவுக்கு கூந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் அத்

துறைகளில் விழுந்துள்ள தொய்வுக்குக் காரணம் எதுவாக இருக்குமென நினைக்கிறீர்கள்?

ஒட்டுமொத்தத் தொய்வைக் கேட்கின்றீர்களா, என்னைக் கேட்கின்றீர்களா என்று புரியவில்லை. என்னை என்று எடுத்துக்கொண்டால் குறிப்பிடும்படியாக பல நல்ல குறும்படங்களை இயக்கியதால் இனிமேல் அடுத்த கட்டத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்று என்னுகின்றேன். சென்றிமெண்டல் கருவை நான் ஒரு போதும் அனுக விரும்புவதில்லை. அது இலகுவில் பெயரை வாங்கித் தந்துவிடும். ஆனால் ஆரோக்கியமான காத்திரமான கலைப் படைப்பாய் அது அமையாது.

சென்றிமெண்டல்
கருவை நான் ஒரு
போதும் அனுக
விரும்புவதில்லை.
அது இலகுவில்
பெயரை வாங்கித்
தந்துவிடும். ஆனால்,
ஆரோக்கியமான
காத்திரமான கலைப்
படைப்பாய் அது
அமையாது.

எனது கலை
இலக்கியப் பணிகள்,
எனது வேலைப்
பணிகள் இரண்டும்
வெவ் வேறான
தளங்களில் இயங்கிக்
கொண்டிருக்கின்றன.
இரண்டையும் நான்
மிகவும்
அனுபவிக்கின்றேன்.

புதிதாகச் சொல்லப்படாத கருவைப் புதிய முறையில் தரவேண்டும் என்பதே என் விருப்பம். சில கருக்கள் என் மனதில் இருக்கின்றன. ஆனால், இன்னும் அவற்றை நான் பிரதியாக்கவில்லை. அத்தோடு, குறும்படம் என்பதிலிருந்து முழுநீளத் திரைப்படம் என்ற அளவிற்கு முயற்சி செய்யலாம் என்றும் எண்ணியிருக்கின்றேன். அதற்கு நீண்டகால அவகாசம் தேவை.

மேடை நாடகம் என்று எடுத்துக்கொண்டால், போன வருடம் நாட்டுச் சூழ்நிலை காரணமாகச் செய்வதில்லை என்று முடிவெடுத்தேன். இந்த வருடம் மண்டபம் கிடைக்கவில்லை. அடுத்த வருடம் சித்திரை இரண்டு நாடகள் மூன்று நாடகங்களை மேடை ஏற்ற உள்ளோம். மிகவும் தரமான நாடகங்கள். எனவே, மேடை நாடகத்தில் தொய்வு ஏற்படவில்லை என்பது என் கருத்து.

18) பூர்வீகக் குடிகள் சம்பந்தமான ஒரு நிறுவனத்தில் வேலை செய்கிறீர்கள். அவர்களது கலை இலக்கிய பண்பாட்டுத் தளங்கள் சுவாரஸமானவை. இந்தவகையில் தற்போதைய பணி சார்ந்த கடமைகளினால் உங்களது கலை இலக்கிய முயற்சிகள் அடைந்த சாதக பாதக அம்சங்கள் என்ன? அந்த உலகம் முற்றிலும் வேறானது. புதிது புதிதாக எதையாவது நாளாந்தும் கற்றுக் கொண்டே இருக்கின்றேன்.

அவர்களது பட்டறை பலவற்றிற்கும் செல்வதுண்டு. அவர்களோடு இணைந்து தொன்டு வேலைகளிலும் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றேன். பல கலைநிகழ்ச்சிகளிலும் பங்களித்திருக்கின்றேன். எனது கலை இலக்கியப் பணிகள், எனது வேலைப் பணிகள் இரண்டும் வெவ்வேறான தளங்களில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. இரண்டையும் நான் மிகவும் அனுபவிக்கின்றேன். அவர்களின் நடனம் ஒன்றை எமது நாடகநிகழ்வில் மேடை ஏற்றலாம் என்ற என்னம் இருக்கிறது. நேரம் போதுமானதாகவிருந்தால் நிச்சயம் அடுத்த வருட நிகழ்வில் இணைத்துக் கொள்வேன்.

ஆட்சாளர்
உன் நாளி நடன் நெஞ்சு நொடுஞ்செ!

Das Narayanasamy

Lic# M08007147

Mortgage Broker

CENTUM

Optima Mortgage Inc.

Lic# 10894

Cell: 416-543-6614

Tel: 905-470-2845 Fax: 905-470-2219

E-mail: das@centum-optima.com

Website: centum-optima.com

நாடோடிகள்

சுல்பிகா

சுல்பிகா

கிழக்கிலங்கையின்
கல்முனைக்குடியைப்
பிறப்பிடமாகக் கொண்ட
சுல்பிகா, 80களிலிருந்து
பெண்ணியல், கல்வியியல்,
போரும் சமாதானமும்
தொடர்பாகஎழுதி வருகிறார்.
இதுவரை 'விலங்கிடப்
பட்டமானுடம்',
'யிர்த்தெழுல்', 'உரத்துப்
பேசும் உள்மனம்' ஆகிய
இவரது மூன்று கவிதைத்
தொகுப்புகள்
வெளிவந்துள்ளன.
அவுஸ்திரேலியா
பல்கலைகழகத்தில்
கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றபின்,
தற்போது
கன்டாவின் ஸர் பல்கலைக்
கழகத்தில்
கலாநிதிப்பட்டபின்

(இத்தொடரில் ஈழத்து மண்ணில் அல்லாடுகின்ற பல சில சமயங்களில் நிஜவாழ்க்கை அவவங்களை நீங்கள் தரிசிக்கப் போகின்றீர்கள். இதழ் ஆசிரியரின் அனுசரணையுடன் உங்கள் சிந்தனைக்கும் செயற் பாட்டுக்கும் இவற்றைச் சமர்ப்பிப்பதன்மூலம், எனது பொறுப்பில் சிலவற்றை நல்மனம் கொண்ட மற்றும் பலருக்கும் இறக்கி கூறுகின்றேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு)

'நாடோடிகள்'

அவைக்ஸ் இது தான் அவளது கிறிஸ்தவப் பெயர். அவளது பெற்றோர்கள் உட்பட முழுக் குடும்பமும் கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் ஒருவரின் பராமரிப்பில் இருந்தபோது சமயமாற்றம் பெற்றுக்கொண்டனர். நிர்ப்பந்தம் எதுவுமின்றி மனப்பூர்வ மானதாக அது நடந்தாகத்தான் அவள் எனக்கு ஒருமுறை சொல்லியிருந்தாள். சாதியின் பெயரால் சமூகத்தில் முகம் இடிந்தபோயிருந்த அவளுக்கு இந்தப் புதியமாற்றம்தான் உணவை மட்டுமில்லாது. முழு முகவரியையே கொடுத்தாகத் தான் அவள் உணர்கிறாள்.

சனாமியின் அனர்த்தத்தில் குடும்பத்தில் தாய் உட்பட இரு முத்த சகோதரிகளையும் அவள் இழந்திருந்தாள். அதில் தப்பிய ஒருபதினேழுவயது முத்தசகோதரன் அவளுக்குண்டு.

கொடுரையுத்தத்தின் பல்வேறுதாக்கங்களுக்கும் அவளும் அவளது குடும்பமும் முகம்கொடுக்க வேண்டியிருந்திருந்தனர். எத்தனைத்தடவை இடப்பெயர்வு, வாழ்க்கை முழுவதுமே முகாம்களிலும், தற்காலிக கொட்டில்களிலும் தான் கழிந்து போயிற்று. மொத்தத்தில் வறுமை, யுத்தம், முகாம் வாழ்க்கை, ஒதுக்கப்படுதல்களே அவளது வாழ்வின் பரிமாணங்கள்.

ஆய்வியலாளராகவும்,
சமூக சேவை நிறுவனம்
ஒன்றில் செயற்றிட்ட
இணைப்பாளராகவும்
கடமையாற்றிவருகிறார்.

அவருக்கோ, அவளது குடும்பத்தவருக்கோ என்றுமே சொந்தமான வீடுவாசல் என்று எதுவும் இருந்ததில்லை. சில நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவளது முப்பாட்டன் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைச் சீமைக்கு இரைதேடிப் புறப்பட்டவர்தான். பதுளை, பண்டாரவளையென்று அலைச்சலில் கழிந்தபின்னர் தலவாக்கலையில் ஒரு தோட்டம் நிரந்தர வசிப்பிடமாயிற்று இவர்களுக்கு. இவளது பாட்டானாரும் பிள்ளைகளுடன் ஒற்றையறையில் வாழ்க்கை வாழ்ந்து இறந்துபோனார். இவள் தாய் மாமனின் பாலியல் இம்சைதாங்கமுடியாமல் இறுதியில் தனது பன்னிரண்டாம் வயதில் அவரையே மனந்து கொண்டாள் இவள்.

காலைப் பனிக்குமுன் மேலைமலைக்குச் சென்று கூடைநிறையத் தேயிலைகொய்து வீட்டுக்கு வருவாள் அவள். வேலைக் களைப்பு, பாதிப் பட்டினி, வீட்டில் மீதிகிடக்கும் பனிகள் என்று எண்ணற்ற சோர்வுகள். மாலையில் போதையில் ஆடியபடி சேலைகிழிக்கவரும் கணவன் பாதிப் பாரமாகிப் போனான். வேளைக்கு ஆக்கிப் போடவும், வருடம் ஒருபிள்ளை பெறுவதுமே வாழ்க்கை யாகிப் போனது அவருக்கு.

இவ்வாறான வாழ்க்கையிலும் 'தோட்டக்காடு'க்கூட ஒரு மாலைப்பொழுதில் ஏரியுண்டுபறி போயிற்று.

25 ஜீலை 83இல் தீப்பற்றினரிறும் ஒற்றையறையினிலிருந்து குழந்தை குட்டிகளுடன் தப்பியோடி காடு கடந்து மூன்று நாட்களின் பின் செங்கலடி என்றொரு புதிய ஊரையடைந்தார்கள். தமிழர் வாழும் பிரதேசத்தில் மீண்டும் வாழுத்தொடங்கலாம் என்ற ஆதங்கத்தில் ஓர் அலைவாய் ஆற்றின் கரையோரத்தில் கொட்டில் அமைத்து வாழுத்தொடங்கினர்.

வாழுவந்த ஊரிலும் சாதிக் கொடுமை. நாதியற்றுப் போனார்கள். வந்த ஊரில் பிழைக்கக்கூட முடியாது. கடற்கரையோரம் மீண்டும் பெயர்ந்தனர். நகரசத்திகரிப்பில் வரும் ஊதியத்தில் குடும்பம் வாழுப் பழகிக்கொண்டது. பட்டைச் சாராயமும் பழக்கமாயிற்று.

ஒருநாள் மாலைவேளைமீன்பிடிப் படகில் கூவி வேலைக் காக அலெக்ஸின் கணவனும் மகனும் கூவிவேலைக்குச் சென்றிருந்தனர். அது 1997 ஆம் ஆண்டு. நடுக்கடலில் வைத்து அவர்களும் இன்னும் ஐந்துபேரும் சுடப்பட்டிறந்தார்கள். இராணுவத்தின் அடாவடிக்குள் சிக்குண்டு சிதறிப்போயினர். அவர்கள் பயங்கரவாதிகளாகப் பட்டமும் குட்பப்பட்டனர்.

அலெக்ஸின் தாய் சுத்திகரிப்புத் தொழிலுக்காக நகரசபை வாயிலில் பலநாட்கள் தவம் கிடந்தாள். மூன்று ஆண்டுகள் நாட்கள் நாட்களாகநகர்ந்ததே தவிரநடந்தது எதுமில்லை. சந்தைப் பகுதியில் சிறுவர்கள் எடுப்பிவேலை செய்து கொண்டுவரும் பிழைப்பிலும், பெரியவர்கள் வீடுகளில் பாத்திரம் தேய்த்தல், துணிதுவைத்தல் போன்றவற்றால் வரும் வரும்படியிலும் காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

வறுமை அலெக்ஸின் தாயை உடலை விற்கிற நிலைக்கும் இட்டுச் சென்றது. காவலர்கள் காசு கொடுத்துச் சுகம் பெற்றுச் சென்றனர். கிறித்தவப் பெண்ணான அவளது செயல் ஏனையவர்களால் வெறுப்புடனும் கேவலமாகவும் பார்க்கப்பட்டது. அவள் தற்கொலைசெய்யவும் முடிவு செய்தாள். துணிந்து தற்கொலை செய்தால் பிள்ளைகளின் கதி என்னாவது எனக் கலங்கி, செய்வதறியாது இறுதியில் பாதிரியாரிடம் பாவமன்னிப்புக்காக மண்டியிட்டாள்.

ஆயினும் தொடர்ந்து முகாம் வாழ்க்கைக்குள் வாழ்வது கஷ்டம் என்பதை உணர்ந்து அங் கிருந்தும் வெளியேறினாள். போக்கிடம் கிடைக்கவில்லை. இறுதியில் யாருமே உரிமை பாராட்டாத அலைவாய்க்கரை அவளை அரவணைத்தது.

நான்கு வருடங்கள் கழிந்தன. கொஞ்சம் நிமிர்கிற வேளையில் ஆழிப்பேரவையில் அள்ளுண்டு போயினர். அலெக்ஸின் தாயாரும் இரு மூத்த சுகோதரிகளும் உடலே கிடைக்காதபடி மறைந்து போயினர். அலெக்ஸாம் அவளது மற்றைய சுகோதரிகள் இருவரும் நீரில் அள்ளுப் பட்டுச் சென்று மரக்கிளைகளில் தொங்கி உயிர் பிழைத்தனர்.

இப்போது சனாமி முகாம் வாழ்க்கை. சனாமி அகதிகள் முகாமும் இரண்டு வருடங்களில் கூடிவிட்டனர். இப்போது உணவுக்காகவும், பாதுகாப்புக்காகவும், கல்விக் காகவும் நேரத்துக்கு நேரம், காலத்துக்குக் காலம் அலெக்ஸின் தலைமையில் இடம்பெயர்ந்து திரிகின்றனர்.

அலெக்ஸாக்கு முந்திய மூன்று பரம்பரையினரும் எவ்வளவு தூரம் வளைந்துகொடுத்து, ஈடுகொடுத்து வந்திருக்கிறார்கள்! இவர்களை நாடோடிகள் ஆக்கியவர்கள் யார்? எந்தச் சமூக அமைப்பும் சூழலும் இதற்கு காரணம் இவர்கள் எதிர்நோக்கும் சவால்கள் எங்கிருந்து உருவமைக்கப்படுகின்றன. இவையே எம் முன் உள்ள உடனடியான கேள்விகளாகும்.

கூர் 2010

இரவு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது

-9 ஆம் இதழ்ப்படைப்பாளிகள்..

படைப்பாளிகள்..

டானியல் ஜீவா

நிவேதா

ஸ்ரீரங்கனி

சுதாஸன் ஸ்ரீநிவாசன் (அருண்மொழிவர்மன்)

வ. மூர்த்திதி (வீரகேசரி மூர்த்திதி)

அகில்

டி.செ. தமிழன்

குரு அரவிந்தன்

மணி வேலுப்பிள்ளை

மெலிஞ்சி முத்தன்

மா. சித்திவினாயகம்

பாரேம்ஷி

மஹிந்தன் வேனுப்பிள்ளை,

லதா ராமகிருஷ்ணன்

சிவகாமி விஜேந்திரா

தமயந்தி கிரிதரன்

நந்தா கந்தசாமி

திருமாவளவன்

காலம் செல்வம்

நடராஜா முரளிதரன்

கலைஞர்கள்

திருமாவளைன்

ஊழ்

வெய்யில் விழியில் உறைக்கும்

வெளியில்

கடும் குளிர் காற்றைப் புணர்ந்து சுடும்

இருந்தும் இருள் கவிந்து கிடக்கிறது என்னுள்

ஜந்து முழுக் கயிற்றில்

வாழ்வினைத் தொலைத்த ஏருதென்

தொரன்ரோப் பெருந்கர சீ. என். கோபுரக் கட்டைச்

சுற்றிச்சுற்றி வருகிறேன்

இக்கட்டில் சுற்றி இறுகும் போதிலெல்லாம்

மனம் குறுகித் தவிப்பதும்

தொலைகிறது காலம்

என்றோ ஒரு புள்ளியில்

கயிறு முறுகி இறுகி இற்று அறும்

என்ற

துளி நெப்பாசையில் துடிக்கிறது இதயம் இன்னும்

இன்றும்

திருமாவளவன் கட்டுரை, சிறுக்கையென்றுபலதிசைகளில்

பயணித்திருப்பினும், இவரது பிரதானதிசைப் பயணம்

கவிதையாகவே இருந்திருக்கிறது. இதுவரை 'பனிவயல் உழவு'.

'இருள் யாழி', 'அஃதே இரவு அஃதேபகல்' ஆகிய முன்றுகவிதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. மட்டுமில்லை, கண்டாவில் தோன்றி

சிறிதுகாலம் உயிர்வாழ்ந்த 'ழகரம்' சிற்றிதழின் நிறுவன

ஆசிரியராகவும் இருந்துள்ளார்.

யாதும் ஊரே

இருள் உதிர்ந்து செக்கல் கவிய நுகத்தடி விலக்கி
மீன்கிறேன்

பெருமழைக் கால நதிகளை ஓப்ப நீளக் கிடக்கிறது
நெடுஞ்சாலை

வளைந்தும் நெளிந்தும் சூழித்தும் வாகனங்கள்
விரவிப் பாயுமிப் பொழுதில்

எதிர்ப்படும் குளிர்காலத்தின்
முதல் பனித் துளிகள் சொரியத் தொடங்குகின்றன.

அகதி உறைவில் இருபது குளிர்காலத்தைக் கடந்து நடந்தவன்
இருந்தும்

ஒவ்வொரு உறைகாலத்தின் தொடக்கத்திலும்
பேரச்சங் கொள்கிறேன்

போர்க்கால ஆயுத்தங்களோடு கணப்பியைச் சாரி பார்த்தும்
மதுப்பெட்டியை போதுமான அளவு நிரப்பியும்

எனக்கான பதுங்குகுழியைத் தயார் செய்கிறேன்

இச்செயல்களையெல்லாம் வேடிக்கை பார்த்து
கைகொட்டிச்சிரிக்கிறான் பேரன்

நான் மறுத்தும்
அடம் பிடித்து வாங்கிப்பெற்ற
பனிச் சறுக்கியோடு கிளம்பி விட்டான்
வடக்கே

பனித்துளிகள் சொன்னது நிறைந்த வெண்மலைப்பகுதிக்கு
ஒரு போர்வீரன் போல
பற்றி அவன் என்னைப்போல் வாழ்ந்து தொலைத்துவிட்டு வந்த ஊனின்
துயருறு நினைவோடு முதுமையைக் கழிப்பவனா?

இல்லை

இது அவன் தவழ்ந்த நிலம்
இனி அவனது தேசம்

பிரளை காலத்துப்பாடல்

குரியன், நிலவு, நடசத்திரங்கள்
ஏதுமற்ற கருக்கலில் கரையொதுங்கிக் கிடக்கிறது படகு
துடுப்பும் இல்லை போனவர்களையும் அறியோம்

எல்லோரும் பார்த்திருக்க நிகழ்ந்தது
மிகப்பெரும் பிரளையம்
என் எச்சரிக்கைக் குரவின்மேல் நின்று

எக்காளமிட்டு சிரித்தான் அரசன்

இன்று

எங்கே என் குரல்?

எங்கே என் பாடல்?

எங்கே அதை மிதித் தெழுந்த வெறிச்சிரிப்பு?

எங்கே அரசன்?

எங்கே கையறு நிலையில் கலங்கிய மக்கள்?

நந்திக்கடலே சொல்!

எல்லாவற்றிக்கும் சாட்சியாக இருந்த உண்ணிடம் ஏனிந்த மௌனம்?

போர்விட்ட காலை

உறைந்த குருதித் துளியெனத் தேங்கிக் கிடக்கிறது
அமைதி

படகை நெருங்கவே அஞ்சமிக் கணத்திலும்
அழல் எழ

நான் விழித்திருக்கிறேன்
ஒரு பாடலற்று உயிர் குரலற்று
பேச வார்த்தைகளற்று

மதுவின் நுரையில் மரணத்தைக் கொண்டாடியவர்கள்
மதுக் கலயங்களைக் கவிழ்த்துவிட்டு
இன்று எங்கே போகிறார்கள்
பூக்களோடு?

ஒரு அந்திமக் காட்சி

இலையுதிர்கால மரங்களின் கிளைகளின் இடையே
இறகுதிர்ந்த கோழியின் உப்பிய உடலினை ஒப்ப
சிக்குண்டு கிடக்கிறான் சூரியன்
காட்டு நாய்க் கூட்டங்களை முகில் கங்குகள்
சுழித்தெழும் சோளக காற்றின் துணையொடு
சுற்றி வளைத்து வேட்டையாடுகிறது
வீழ்ந்தான்

கொடும் பகலென சுட்டெரித்த கோடைச் சூரியன்
வேள்வித் திடலென
கண்ணுக் கெட்டிய வரையிலும் வானம்
குருதிச் சிவப்பு
ஒருதுளி மழைகூட இல்லை
இருந்தும் இடித்து முழங்கி முரசறைகிறது வானம்
மேல்வானக் கரையின் கீழ்விளிம்போரம்
வேட்டையில் வீழ்த்திய இரையை
நாலு புறமிருந்தும் கவ்வி இழுத்து
கடித்துக் குதறிப் புசிக்கத் தொடங்குகிறது முகில்கள்
ஊன் தீர்த்தீர இருள் கவிகிறது
என்னிடம் துயருமற்று மகிழ்வுமற்று அச்சம் உறைந்து
பேயறைந்த மெளனம்

இப்போ சூரியனை விழுங்கிய வேட்டைப் பிராணிகள்
நட்சத்திரங்களை மின்னத் தொடங்குகின்றன
இருள் அகலவில்லை
இருந்தும்
நான் விழித்தபடி இருக்கிறேன்
இன்னொரு பொழுதுக்காக

ஆளற் போர்முனைகளில் முகமற் போர்வீரர்கள்

வெங்கட்ரமணன்

வெங்கட்ரமணன்

தமிழ்நாட்டில் தஞ்சாவூரை
பிறப்பிடமாகக்

கொண்டு தற்பொழுது
கனடாவில் வசித்துவரும்
வெங்கட்ரமணன்

கல்விகற்றது Indian
Institute of Science
இலாகும். பெள்கத்தில்
Ph.D பெற்றவர்.

தற்பொழுது Scientific
Operations at Institute for
optical Sciences இல்
தலைமை நிர்வாகியாகக்
கடமையாற்றுகிறார்.

விஞ்ஞானக் கதைகள்,
விஞ்ஞானப்
புனைகதைகள் போன்ற
எழுத்து முயற்சிகளிலும்
ஈடுபாடுகாட்டும் இவர்
இசை, இலக்கியம் போன்ற
துறைகளிலும் மிகுந்த
ஆர்வம் காட்டுபவர்.

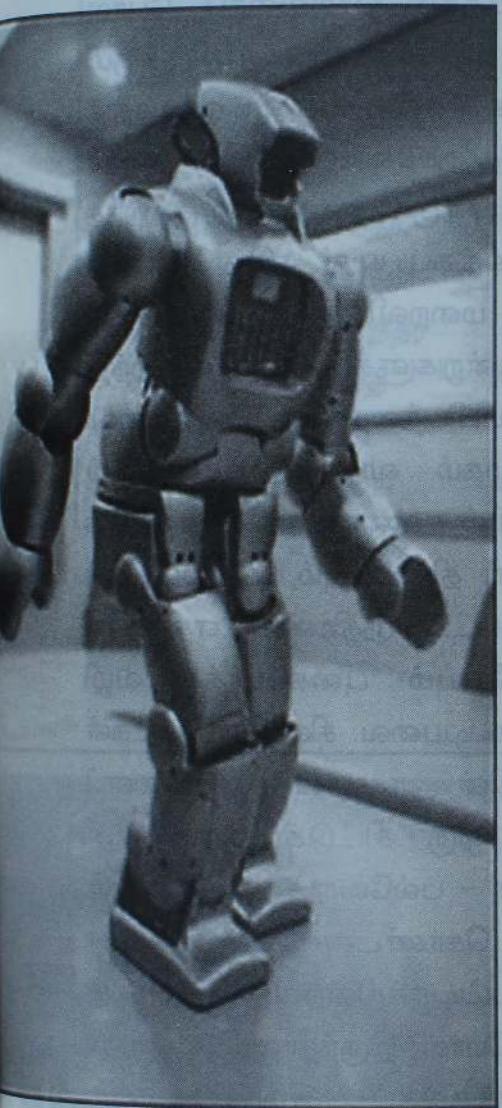
2003 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கப் போர்வீரர்கள் குவைத்திலிருந்து பாக்தாத் நோக்கி நகர்ந்தபொழுது அவர்களிடம் ஒரு சமரன் (சமர்-போர், சமரன்-போர் எந்திரன், (War Robot) கூட இருக்கவில்லை. சரியாக ஏழாண்டுகளுக்குப் பிறகு, இப்பொழுது, போர்முனையில் 7000 ஆளற் விமானங்களும் 12,000 தரைப் போர்வாகனங்களும் போரில் இருக்கின்றன. அமெரிக்கரானுவை தளபதி இதைப்பற்றி சொல்லும்பொழுது, “இது எங்கள் திறமையைக் காட்டுகிறது. ஈராக்கியப் போராளிகள் எங்கள் தொழில்நுட்பத்தைக் கண்டு அதிர்ந்துபோகிறார்கள்” என்று சொல்கிறார். மறுமுனையில் வெபனானில் இஸ்லாமிய ஆதரவுச் செய்தியாளர்: “இது ஈவிரக்கமற்ற இறுகிப்போன அமெரிக்க, இஸ்ரேவியர்களின் இன்னொரு முகம். அவர்கள் கோழைகள் எனவே உண்மையான ஆண்களைப் போல எங்களுடன் நேரடியாகப் போரில் இறங்கத் தயங்கி இந்த எந்திரங்களை அனுப்புகிறார்கள். எப்படியாவது ஒன்றிரண்டு அமெரிக்க வீரர்களைக் கொன்றால் போதும், அவர்கள் தோற்றோடிவிடுவார்கள்.” இதேமாதிரியான இருவேறு நோக்கங்கள் முதலாம் உலகப்போர் காலத்திலும் இருந்தன. அப்பொழுது பிரஞ்சுப் படைத்தலைவர் துப்பாக்கிகளைக் குறித்து இப்படித்தான் சொன்னார்: “உண்மையான ஆண்மகன் கோழையைப்போல தொலைவில் நின்று சுட்டுவிட்டு ஓட முயற்சிக்கமாட்டான். நெஞ்சுயர்த்தி அருகில் வந்து இரு கரங்களாலும் எதிரியின் மார்பில் குத்துவான்”. ஆனால் குழுச்சன்டைகளும், கணவன் மனைவி வாக்குவாதங்களும் துப்பாக்கிச் சூட்டில் நிகழ்ந்தேறுகிறது. ஒரு காலத்தில் கல்லெறிந்தவர்களையும், வில்லம்பு கொண்டு போரிட்டவர்களையும் கூட

கோழைகளாகச் சொல்லியருப்பார்கள் என்பது நிச்சயம்.

போர் - அண்மையிலிருந்து சேய்மைக்கு. மனித வரலாற்றில் போரிடல் என்பதில் எதிரிகளுக்கிடையேயான தொலைவு தொடர்ச்சியாக அதிகரித்துக்கொண்டே வருகிறது. குகைமனிதன் போரிட்டபொழுது அவன் மேல் விழுந்து புரண்டிருப்பான் என ஓரளவு நிச்சயமாக ஊகிக்க முடியும். பின்னர், கூர்கற்களைச் சற்று தொலைவில் நின்றபடி (எதிரி பார்க்காத சமயத்தில்) வீசியிருப்பான். தொடர்ந்து வெறும் கைவீச்சில் முடியாத தொலைவை வில்லம்பு கொண்டு எட்டியிருப்பான். பின், தொலைநோக்கி பொருத்தப்பட்ட துப்பாக்கி கொண்டு கண்ணால் தூல்லியமாகக் காணமுடியாத தொலை விலிருந்து எதிரிகளைச் சுட முடிந்தது. தற்பொழுது புவியியல் அண்மையில் இல்லாமலேயே போரில் ஈடுபடும் நிலை வந்திருக்கிறது. இது தொடர்ச்சியான பரிணாமம்தான் என்றபோதும் இன்றைய தொழில்நுட்பம் தரும் போர் சாத்தியங்களில் தானாக நேரடியாக ஈடுபடாமல், தன் கை கொண்டு இயக்காமல் எதிரியை அழிக்கும் திறன் வசப்பட போரின் வரையறை முழுமையாக மாற்றி எழுதப்படுகிறது.

போர் எந்திரன் வடிவாக்கம்

போர்க் கருவிகள் உலகப்பேரழகியைக் கவரும் ரஜினிகாந்தைப் போன்ற புருஷ லட்சணங்களைக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை. சொல்லப்போனால், இப்பொழுது போரிலிருக்கும் கருவிகள் எந்த விதத்திலும் மனித வடிவத்திற்கு அருகில் வருவதில்லை. சில ஒரு சிறிய காகித விமானத்தைப் போன்றவை, இன்னும் சில வெட்டுக் கிளியைப் போலத் தத் திச் செல்லக்கூடியவை. சில நத்தையைப் போல ஊர்வன் 9/11-க்குப் பிறகு அமெரிக்கப் படைகளில் இவற்றுக்கான தேவை தூல்லியமாக வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. போர் முனைக்கு ஆளனுப்பத் தேவையில்லாமல் எதிராளியை அடையாளம் காண, அருகிருந்து பார்க்க

பின்னர் துல்லியமாக்கத் தாக்க சாத்தியமானவையாகக் கருவிகள் இருக்கவேண் மும். கருவிகள் தான் வடிவமைக்க, தயாரிக்க, பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

பாஸ்டன் டெனமிக் நிறுவனம் தயாரிக்கும் பிக்டாக (Big dog) நாலடி உயரமுள்ள நாயைப் போன்றது. இது பொது இடங்காட்டியின் (Global Positioning System, GPS) உதவியுடன் தானாகவே இலக்கை அடையக்கூடியது. தேவைப்படும்பொழுது இதை போர்வீரர்கள் நாயை நடத்திச் செல்வதைப் போல அழைத்து செல்லலாம். கலிபோர்னியாவிலிருக்கும் கடற்படை ஆராய்ச்சிக் கல்லூரி வடிவமைத்த இன்னொரு எந்திரன் இதே நாய்வடிவில் இருந்தாலும் தேவைப்படும்பொழுது தன் சிறகுகளை விரித்து குறைந்த தொலைவுக் குப் பறக்கக் கூடியது. இதுபோன்ற எந்திரன்கள், எதிரியின் மறைவிடத்தை நெருங்கும் பொழுது சுவர்களுக்கும் குன்றுகளுக்கும் மேலே பறந்து சென்று எதிராளியின் இருப்பிடத்தைக் காட்டவல்லவை. சிக்காகோ பல்கலைக்கழகம் வடிவமைத்திருக்கும் ஐரோபோட் சிறு துளைகளில் தன்னைத்தானே கருக்கிக் கொண்டு நுழைந்து பின்னர் திரும்பவும் பெருப்பித்துக் கொள்ள வல்லது. இப்படிப்பட்ட எந்திரன்கள் எதிரியின் சன்னல்கம்பிகளுக்கிடையேயும், புகைபோக்கி வழி யாகவும் உள்ளே செல்லக்கூடியவை. சில ரோபோட்கள் ஒரு கால்பந்து மைதானத்தின் அளவான பலுள்களைப் போன்றவை, வேறுசில ஒரு சிட்டுக் குருவியின் அளவானவை. இப்படியாக - பல்வேறு அளவுகளிலும், மாறுபட்ட செயற்திறன் கொண்டனவாகவும் போர் எந்திரன்கள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கேட்பதற்கு அறிவியல் புனைவைப் போல இருந்தாலும் உன்மையில் இவையெல்லாம் முதல்கட்ட சமரன்கள் தாம். ஆரம்பகாலங்களில் கார் என்பது “குதிரைகளற் ற வண்டி” என்றுதான் இருந்தது. இன்றைய கார்களின் திறமையை எத் தனைக் குதிரைகளாலும் எட்டமுடியாது. வருங்காலத்தில் இவற்றின் செயல்திறன் இன்னும் பலமடங்கு அதிகரிக்கும் என்பது நிச்சயம்.

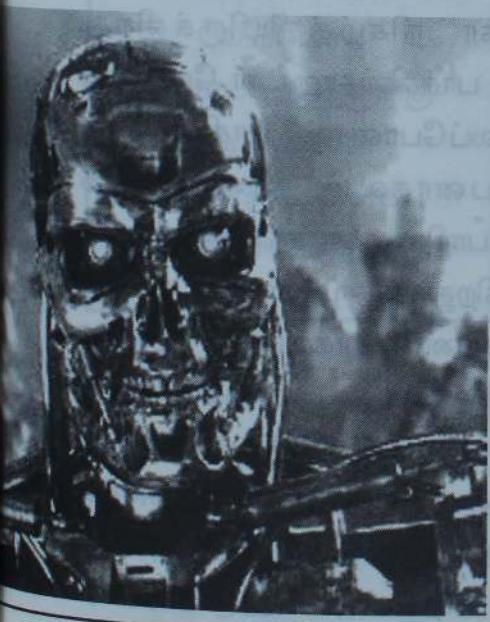

மாறுபட்ட செயற்திறன் கொண்ட புனைவை போல இருந்தாலும் உன்மையில் இவையெல்லாம் முதல்கட்ட சமரன்கள் தாம். ஆரம்பகாலங்களில் கார் என்பது “குதிரைகளற் ற வண்டி” என்றுதான் இருந்தது. இன்றைய கார்களின் திறமையை எத் தனைக் குதிரைகளாலும் எட்டமுடியாது. வருங்காலத்தில் இவற்றின் செயல்திறன் இன்னும் பலமடங்கு அதிகரிக்கும் என்பது நிச்சயம்.

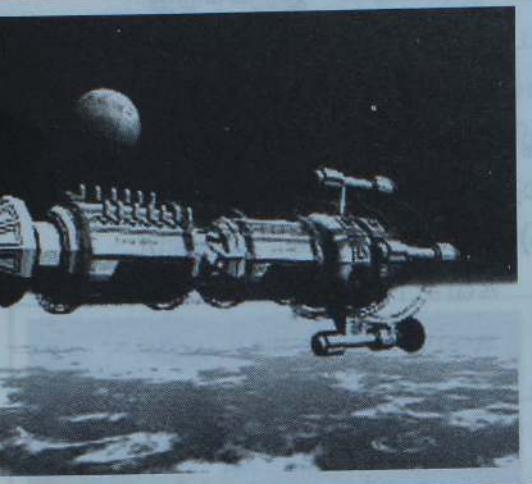
சமரன் நுட்பத்தில்
நிச்சயமாக அமெரிக்கா
வேறெந்த
நாட்டையும்விட
மேம்பட்ட நிலையில்
இருக்கிறது. ஆனால்,
முதலில்
கண்டுபிடிப்பதோ,
பயன்படுத்துவதோ
ஒருபோதும் நிரந்தர
வல்லமையைத்
தீர்மானிக்கப்
போவதில்லை.

முதல் நகர்வு முழுவெற்றியல்ல
சமரன் நுட்பத்தில் நிச்சயமாக அமெரிக்கா வேறெந்த நாட்டையும்விட மேம்பட்ட நிலையில் இருக்கிறது. ஆனால், முதலில் கண்டுபிடிப்பதோ, பயன்படுத்துவதோ ஒருபோதும் நிரந்தர வல்லமையைத் தீர்மானிக்கப் போவதில்லை. ஹெச். ஜி. வெல்ஸ் என்பவரின் அறிபுளை கதையில்தான் முதன்முறையாக தரைக் கவச ஊர்திகள் (Land Ironclads) சொல்லப்பட்டன. முதலாம் உலகப் போர் காலத்தில் கவசப் போர் ஊர்தி பிரித்தானியர்களால்தான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அவர்கள்தான் இவற்றைப் போர்க்களத்தில் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் இருபது வருடங்களுக்குள் கவச டாங் கிகளை அணிவகுப்பு முறையில் துல்லியமாகப் பயன்படுத்தல் ஜெர்மனியர்களுக்கே கைகூடியது.

டாங்கிகள், போர்விமானங்கள், நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் போன்றவற்றின் வரவு தொடர்ச்சியாக போர் முறைகளில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகிய போர்நுட்பத்தின்கூடையே இவை போர் தர்மங்களைக் குறித்த வரையறைகளை சிதைத்து, மாற்றி எழுதின. உதாரணமாக, நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களை எப்படிப் பயன்படுத்துவது போர் தர்மம் என்பது குறித்த வேறுபாடுகள் ஜெர்மனிக்கும் அமெரிக்காவுக்குமிடையே எழுத் தொடங்கியது. அது அமெரிக்கா முதலாம் உலகப் போரில் நேரடியாக ஈடுபடக் காரணமாக அமைந்தது. அதுவே பின்னர் அமெரிக்கா வல்லரசாக மாற வழிவகுத்தது. ஆரம்ப காலங்களில் எதிரிகளின் இருப்பிடங்களைக் கண்டறிய மாத்திரமே பயனான விமானம் பின்னர் விண்ணிலிருந்து குண்டுபொழியும் போர் உத்தியாக மாறியது. அந்த நிலையில் போர் வீரர்களுடன் கூடவே இலக்கில்லாமல் சராசரி குடிமக்களும் போர் விமானத்தில் அழிக்கப் பட்டனர். இதன் உச்சக்கட்டம் ஹிரோஷிமா, நகஸாகியில் நடந்த அனுத் தாக்குதல். சில நூறு எதிரி வீரர்களை அழிக்க பல்லாயிரம் எதிரிக் குடிமக்களை பலியாக்கலாம் என்பது போர் தார்மீகமாக மாறியிருக்கிறது.

மாறிவரும் போன் வரையறை

வியட்நாம்
போன்போது அமெரிக்க
வீரர்களின் பெருமளவு
இழப்பு சராசரி
அமெரிக்கக்
குடிமக்களுக்குப் பெரும்
வேதனையளித்தபோதும்
விமானங்கள்
குண்டுபொழிவதற்கு
பலத்த எதிர்ப்பு
இருந்தது.

நவீன போர் ரோபேட்கள் இதே வரலாற்றை மீள நிகழ்த்துகின்றன. ஆளில்லா சிறு விமானங்கள் (Drones) மூலம் எதிரிகளைத் தாக்குவது இராக்கிலும், ஆப்கானிஸ்தானிலும், ஏன், நேச நாடாகக் கருதப்படும் பாகிஸ்தானிலும் அமெரிக்காவின் முதல் உத்தியாக மாறியிருக்கிறது. ஆளில்லா விண்ணுர் திகளின் பயன்பாடும், அவற்றின் மூலம் சாதாரணக் குடிமக்களைக் கொல்லுதலும் கேள்வியில்லாமல் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. வியட்நாம் போன்போது அமெரிக்க வீரர்களின் பெருமளவு இழப்பு சராசரி அமெரிக்கக் குடிமக்களுக்குப் பெரும் வேதனையளித்தபோதும் விமானங்கள் குண்டுபொழிவதற்கு பலத்த எதிர்ப்பு இருந்தது. ஆனால் இந்தமுறை மனிதப் போர்வீரர்களின் நேரடியாகக் களமிறங்குவதில்லை; தூரத்திலிருந்து கொண்டு தொலையியக்கிகளின் மூலம் குறுவிமானங்களைக்கொண்டு தலினான் போராளிகளை அடையாளம் கண்டு, குறுவிமானங்களால் குண்டுபொழிந்து அவர்களை அழிக்கிறார்கள். நேரடியாக அமெரிக்கப் போர்வீரர்கள் களத்தில் இல்லாமலிருப்பது இத்தகைய மறைவிருந்து தாக்குதலை பெருமளவு நியாயப்படுத்தி யிருக்கிறது.

கடந்த சில வருடங்களில் பாகிஸ்தானின் எல்லைக்குள் 130க்கும் மேலான ஆளற் குறுவிமானத் தாக்குதலை அமெரிக்கா நிகழ்த்தியிருக்கிறது. இத்தனைக்கும் அமெரிக்கா பாக்கிஸ்தானுடன் நேரடியாக போரில் இல்லை; சொல்லப்போனால், பாகிஸ்தானை தன் நெருங்கிய நன்பனாகவும், இஸ்லாமியத் தீவிரவாதத்தின் மீதான போரில் தன் சகாக்கவாகவுமே அமெரிக்கா முன்னிறுத்துகிறது. தோழமை நாட்டின்மீது ஆளற் விமானங்கள் கொண்டு தாக்குவது - தனக்கு எந்த இழப்புக்கும் இடமில்லாமல் - எந்தப் போர் தர்மத் திலும் சாத்தியமற்றது. இருந்தபோதும், இப்படியொரு தாக்குதலைத் துவங்கியதற்கோ, அதைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கோ அமெரிக்காவில் எந்தவிதமான பெரும் எதிர்ப்பும் இருப்பதாகத்

இப்பொழுது
அமெரிக்க
விமானப்படை,
தரைப்படை,
கடற்படை ஆள்
சேர்க்க அழைக்கும்
தொலைக்காட்சி
விளம்பரங்கள்
வீடியோ
விளையாட்டுகளுக்கு
அடிமையான
இளைஞர்களைக்
குறிவெக்கின்றன.

தெரியவில்லை. போர் ஒப்பந்தம் தேவையில்லை; போர் பிரகடனம் தேவையில்லை. நினைத்த நொடியில் குறுவிமானத்தைக் களமனுப்பலாம், இதில் எந்தவித தார் மீக, நடைமுறை ஜயமும் தேவையில்லை என்றாகியிருக்கிறது. இதற்கு முக்கிய காரணம் அமெரிக்க வீரர்கள் நேரடியாகக் களத்தில் இல்லை என்பதே. தன் வீரர்களுக்குச் சேதமில்லாமல் எந்தவிதமான அதர்மத் தாக்குதலிலும் ஈடுபடலாம் என்பது எந்திரன்களைக் கொண்டு நிகழ்த்தப்படும் போரின் ஆதார தர்மமாக மாறிவிடும் அபாயம் துவங்கியிருக்கிறது.

மாறிவரும் படைதிரட்சி உத்திகள்:

போருக்கு வீரர்களை அழைப்பதன் உத்தி மாறியிருக்கிறது. தோன்வலியும், மனதிடமும் கொண்ட வீரர்களின் தேவை குறைந்திருக்கிறது. திறமையாக வீடியோ விளையாட்டுகளை வெல்லும் பதினாறு வயது சிறுவன் தொலைபோரில் முதன்மை வீரனாகலாம். கண்கொண்டு பார்ப்பதை நொடியில் கைகொண்டு ஆழிக்கும் திறமை போதும். இதுவும் இன்னொரு எக்ஸ் பாக்ஸ் (XBox) விளையாட்டுதான். துல்லியமாச் சொல்ல வேண்டுமானால், போர்வீரனே தேவையில்லை; நுட்பன் (technician) வழிநடத்துவான். இப்பொழுது அமெரிக்க விமானப்படை, தரைப்படை, கடற்படை ஆள் சேர்க்க அழைக்கும் தொலைக்காட்சி விளம்பரங்கள் வீடியோ விளையாட்டுகளுக்கு அடிமையான இளைஞர்களைக் குறிவெக்கின்றன. இப்படி ஆள் சேர்க் கேர களத்தில் முன்னின்று போரிடும் வீரர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்கலாம். இதையே ஆள் சேர்ப்பு விளம்பரங்கள் முன்வெக்கின்றன. உதாரணமாக, அமெரிக்கக் கடற்படை விளம்பரத்தின் குறிக்கோள் வாக்கியம்: Working everyday to unman the front lins.

போரும் அமைதியும்

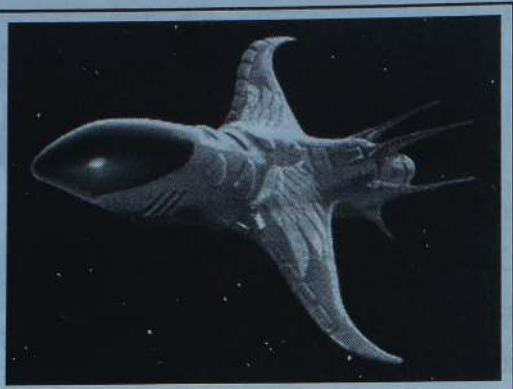
போரிடச் செல்வது என்பதன் நடைமுறையும் இப்பொழுது மாற்றியெழுதப்பட்டிருக்கிறது. மனவி மக்களைப் பிரிந்து கொடுமையான பாலையிலோ, அடர்ந்த மழைக்காடுகளிலோ பரிச்சயமில்லாத இயற்கையையும் விலங்குகளையும் பருவங்களையும்

எதிர்கொண்டு எதிராளியைத் தாக்குவது என்பது தேவையில்லாததாக மாறியிருக்கிறது. தன் வீட்டிலிருந்து காலை உணவு அருந்திவிட்டு காரில் ஏறிக் குழந்தை களைப் பள்ளியில் இறக்கிவிட்டு குளிருட்பப்பட்ட அறையில் கணினித் திரையின் மூன் அமர்ந்து பல்லாயிரம் கிலோமீட்டர்களுக்கு அப்பால் இருக்கும் குட்டி விமானத்தைத் தொலையியக்குவது போர்வீரின் நடவடிக்கை ஆகியிருக்கிறது. இயற் கையின் நிர்ப்பந்தங்கள் கலைத் துப் போடப்படுகின்றன. ஆப்கானில் இரவில் குளிரில் ஒடுங்கும் தலிபான் போராளிகள் மீது அமெரிக்கப் பகவில் இருந்துகொண்டு இடதுகையால் கோக் அருந்தியவாறு வலது கை விசைப்பலகையை இயக்க குண்டுபொழியும் சாத்தியம் மெய்ப்படுகிறது. எட்டுமணி நேரப் போருக்குப் பின் மீண்டும் காரேறி வயலின் பாடம் முடித்த குழந்தையைத் திரும்ப அழைத்து வீடு வந்து மனைவியடன் உணவருந்தி பின்னிரவில் களித்திருப்பது எந்திரன் மூலம் போரை மூன் னடத் தும் அன்றாட வாழ்வாகியிருக்கிறது.

அகச்சிவப்புக் கதிர்களின் (Infrared) உதவியால் உடல்சூட்டைக் கொண்டு இருளில் அடையாளம் காணும் எந்திர விமானத்திற்கு ஏ.கே 47 ஏந்திவரும் எதிர்வீரனும் இரவில் கைக்கோலுடன் சிறுநீர்கழிக்க சந்தில் வரும் பாட்டியும் ஒன்றுதான்.

கொலைவெறியும் குற்றவுணர்வும்

நேரடியாகக் களத்தில் இருக்கும் பொழுது தன் உயிருக்கு ஆபத்து எனும் திகிலில் மூன்னகர வேண்டும். எதிராளியைத் தாக்கத் தோழர்களின் விழுகம் தேவை. வெற்றிகரமாகத்தாக்கியின் சதையும் இரத்தமும் பின்துகிடக்கும் சக உயிரை நேரடியாகப்பார்க்கும் பொழுது ஏற்படும் மன அதிர்வை எதிர்கொள்ள வேண்டும். சோந்த உடலுடன் இலக்கு பிழைத்து ஆயத மில்லாத குடிமகன் உயிரிழந்ததாக அறியும் பொழுது ஒருகணம் தன் தகப்பனின் உருவம் தோன்றி மறைய வாம். வெற்றியிலும் தோல்வியிலும் சொல்லொன்னா மன அழுத்தம் நிச்சயம். அகச்சிவப்புக் கதிர்களின் (Infrared) உதவியால் உடல்சூட்டைக் கொண்டு இருளில் அடையாளம் காணும் எந்திர விமானத்திற்கு ஏ.கே 47 ஏந்திவரும் எதிர்வீரனும் இரவில்

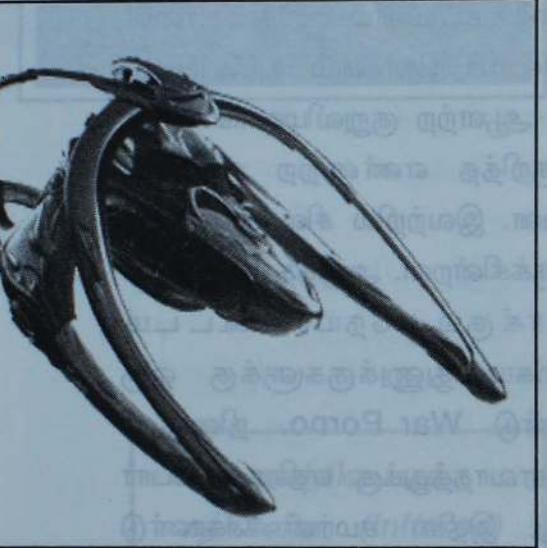

முனை அக்டோபர் மாத மாலி குடும்பம் முறையில் செய்யப்படுவது என்று நம்முடைய விஷயத்தை விட விரிவாக இருக்கிறது.

செய்வோம் என்று
யோசித்துப்
பார்க்கமுடியாத
குருரமான செய்கைகளை
வீடியோ கேம்களில்
செய்யப் பலரும்
ஒருபோதும்
தயங்குவதில்லை.
தலையைக் குறிவைத்து
துப்பாக்கியால்
மூளையைப் பிளந்து
நினைமும் சதையுமாக
வெளித் தெறிக்கும்
பொழுது வீடியோ
விளையாட்டை யாரும்
நிறுத்துவதில்லை.

கைக்கோலுடன் சிறுநீர்கழிக்க சந்தில் வரும் பாட்டியும் ஒன்றுதான். அடுத்த நொடியில் ஒற்றை விசையின் மூலம் தெளிவில்லாத அந்த நபரின்மீது குண்டுபொழிய முடியும். எல்லாம் முடிந்து பகல் வெளிச்சத்தில் கிழவியை அடையாளம் கண்டாலும் பாதகமில்லை. பிழை குண்டுபொழிந்தவனிடம் இல்லை, தவறாக அடையாளம் காட்டிய சமரனின் அகச்சிவப்புக் கத்ரிகள் மீதே. மாலையில் கூடைப்பந்தாட்டம் துவங்குவதற்கு முன் தொலைக்காட்சி காண வீடு திரும்பிவிடலாம். இடையில் நேரமிருந்தால் அன்றைய போளின் துணுக்கை ‘ஆட்யூப்’ வீடியோவாக மாற்றி தன் வெற்றியை அடுத்த நொடியில் வலைபரப்பலாம். இது நாளை குறித்த ஊகமில்லை. இன்றைய நிதாரசனம். தற்பொழுது ‘ஆட்யூப்பில் அமெரிக்க ஆளற் குறுவிமானங்களின் நேரடித் தாக்குதல்கள் குறித்த என்னற்ற வீடியோ துணுக்குகள் கிடைக்கின்றன. இவற்றில் சில பின்னனி இசைக்கோர்வையுடன் இருக்கின்றன. அடுத்த துணுக்கை ஆவலுடன் எதிர் நோக்கும் நேயர் கூட்டம் காத்திருக்கிறது. இத்தகைய துணுக்குகளுக்கு ஒரு விசேடப் பெயரும் உண்டு War Porno. நினைவிலிருக்கட்டும்; இது பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான போர் என்று பெயரிடப்பட்டது. இதில் சமரன் கொண்டு தொலைவிலிருந்து நிகழ்த்துவதை பின்னனி இசையுடன் ‘ஜபாடில் தரவிறக்கிப் பார்ப்பது எந்தவிதமான தர்மத்தை இளைஞர்களுக்குப் போதிக்கும்? இதனை எதிர் கொள்ளும் எதிரி எந்த தார்மீகச் செய்தியைப் பெறுவான்?

க்ராண்ட் தெஃப்ட் ஆட்டோ (Grand theft Auto) போன்ற நேரடி வீடியோ விளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டிருந்தால் எளிதில் உணரலாம்; நிஜை வாழ்வில் நாம் செய்யாததை, செய்வோம் என்று யோசித்துப் பார்க்கமுடியாத குருரமான செய்கைகளை வீடியோ கேம் களில் செய்யப் பலரும் ஒருபோதும் தயங்குவதில்லை. தலையைக் குறிவைத்து துப்பாக்கியால் மூளையைப் பிளந்து நினைமும் சதையுமாக வெளித்

தெறிக்கும்பொழுது வீடியோ விளையாட்டை யாரும் நிறுத்துவதில்லை. சமீபத்தில் அமெரிக்க ராணுவத்தின் தொலையியங்கி விமானத்தை இயக்கும் ஒரு இளம் வீரன் இப்படிச் சொல்கிறான்: "இந்தப் போர் வீடியோ கேமஸ் மாதிரிதான் இருக்கிறது. இதன் நகைமுரன் கொடுரோமானது; இப்படியொரு எண்ணைத்தை விதைக்கும், வலுவாக்கும் அமெரிக்க இராணுவம் முன்னெடுப்பது 'தீவரவாதத்திற்கு எதிரான போர்'. ஆனாலும் சமரன் போரின் போக்கு அப்படியொன்றும் அமெரிக்காவுக்கோ அல்லது வேறு வல்லரசுகளுக்கோ முற்றிலும் சாதகமாக இருக்கப்போவதில்லை. கிட்டத்தட்ட 56 நாடுகள் போர்களுக்கான சமரன் தயாரிப்பில் இறங்கி யிருக்கின்றன. அமெரிக்கா, ரஷ்யா, இஸ்ரேல் துவங்கி சீனா, இந்தியா ஈடாக வட கொரியா, ஈரான், பாகிஸ்தான் என்று பல நாடுகளும் இதில் அடக்கம். அமெரிக்கா வடிவமைக்கும் போர் எந்திரன்களின் 70% பாகங்கள் சீனாவில் தயாராகின்றன. ப்ரூக்கிங்ஸ் கழகத்தின் 21-ம் நூற்றாண்டுக்கான அமெரிக்கத் தற்காப்பு உத்திப்பிரிவின் இயக்குநர் பீட்டர் வாரன் சிங்கர் "சீனாவில் தயாரிக்கப்படும் வன் கலனைக் கொண்டு வடிவமைக்கப்பட்டு இந்தியாவில் எழுதப்படும் நிரலிகளைக் கொண்டு இயக்கப்படும் சமரன்களால் அமெரிக்கப் போர் வல்லாண்மைக்கு எந்தவிதத்தில் உத்தரவாதம் கூறமுடியும்?" என்று கேட்கிறார். வன்கலனில் ஒரு சிறிய வழுவை உள்ளிட்டோ, வைரஸ் நிரலியை இணைத்தோ இப்படியான எந்திரன்களின் கட்டுப்பாட்டை முழுமையாக வேறொருவர் கைக்கொள்ள முடியும். அல்லது, அமெரிக்காவுக்கு எதிராகவே இந்த எந்திரன்களைத் திருப்பிவிட முடியும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இந்த குட்டி எந்திரப் பொறிகளை வடிவமைப்பதோ உற்பத்தி செய்வதோ அப்படி யொன்றும் கடினமானதல்ல. இவற்றை உற்பத்தி செய்ய அனு உலைகளைப் போலவோ டாங்கித் தயாரிப்பத் தொழிற்சாலை போலவோ பெரிய வசதிகளும் முதலீடும் தேவையில்லை. பெரும் பாலான சமரன் களை

இணையத்தின் வழியாகவே வாங்கமுடியும். குடிசைத் தொழிலாக ஒரு சிறிய மேசையின் முன் அமர்ந்து இவற்றை முழுமையாகத் தயாரிக்க முடியும். தற்செயலாக எதிரிகளின் கையில் இந்தப் பொறிகள் சிக்கினால் மிக எளிதாக அவற்றைப் பிரித்து மீள்பொறியாக்கம் செய்து (Reverse Engineering) அவற்றின் அமைப்பையும் செயற்பாட்டையும் கற்க முடியும். இந்த நிலையில் அரசுகள் கடந்த சிறு பயங்கரவாதக் குழுக்களும் மிக எளிதாக, மிக விரைவில் எந்திரன் போர்த்திறனைப் பெறுவது தவிர்க்கமுடியாதது. சொல்லப் போனால், பல பயங்கரவாதக் குழுக்களும் எந்திரன்களை வடிவமைத்து வருகின்றன. எந்திரன்கள் வாய்க்கப் பெற்றால் வீர மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கத்தில் எழுபத்திரண் டு கன்னியாக்கள் கிடைப்பார்கள் என்றெல்லாம் போதிக்கத் தேவையின்றி உடனடியாகக் களமிறக்கலாம்.

**எந்திரன்கள்
உணர்ச்சிகளற்றவை.
போர் முனையில்
அவற்றின் சகா
கொல்லப்படும்பொழுது
அவை மனச்சிதை
வடைவதில்லை.
தொடர்ந்தும் தம்
கால்களை
முன்னகர்த்தியே
செல்வன.**

உணர்ச்சிகளற்ற போர்வீரன்

முற்றிலும் தானியங்கிப் சமரன்கள் களமிறங்கும் போது போர்க்குற்றம் என்பதன் வரையறை என்னவாக இருக்கமுடியும்? எந்திரன்கள் உணர்ச்சிகளற்றவை. போர் முனையில் அவற்றின் சகா கொல்லப்படும்பொழுது அவை மனச்சிதைவடைவதில்லை. தொடர்ந்தும் தம் கால்களை முன்னகர்த்தியே செல்வன. எனவே, அவை கொல்லும்பொழுது அங்கே சீற்றம், கோபம், பழி வாங்கல், தார்மீகம் போன்ற சிந்தனையின்றி, உனர் வகளின்றி செயல்படுகின்றன. இவற்றால் நிகழ்த்தப்படும் போர்களுக்கு எந்தக் குற்ற வரையறை சாத்தியமாகப் போகிறது? ஊர்ந்துவரும் கவச ஊர்தியும், சக்கர நாற்காலியில் வரும் கிழவியும் இவற்றுக்குக் கிட்டத்தட்ட ஒன்றுதான். ஏதோ ஒரு இலக்கத்தில் பூச் சியம் ஒன்றானால் இவற்றுக் கிடையே வித்தியாசமில்லை. எதிரிப் போர்வீரர்களைத் துல்லியமாக அடையாளம் காணுவதற்கும் அழித்தொழிப்பதற்குமாக வடிவமைக்கப்பட்ட சமரன் இலக்கின்றி சாதாரண

**சமீபத்தில் ஹாலிவுட்
படங்களில் சிறந்த
நாறு**
**பாத்திரங்களையும்
கொடுரமான நாறு
வில்லன்**
**பாத்திரங்களையும்
பட்டியலிட ஒரு
பொது வாக்கெடுப்பு
நிகழ்த்தினார்கள்.**
**அந்த இரண்டு
பட்டியல்களிலும்
இடம்பெற்ற ஒரே
ஒரு பாத்திரம்
டெர்மினேட்டர்.**

குடிமக்களைத் தாக்கினால் என்ன செய்வீர்கள் என்று கேட்டதற்கு அமெரிக்க ராணுவ நிபுணர் "இதில் உண்மையில் சமூக, அறிவியல், தார்மீகம் எதுகுறித்தும் பேசத் தேவையில்லை. இது தயாரிப்பு மேம்பாடு குறித்த விஷயம்" என்று சொல்லும் அவர் "ஆனால், தொடர்ந்தும் அது தவறாகச் சாதாரண குடிமக்களைக் கொன்று கொண்டிருந்தால் அவசியம் இவற்றைக் களத்திலிருந்து மீளப் பெற்றுச் சோதித்தாக வேண்டும்." என்று சொல்கிறார். அதேபோல கால்களை இழந்து வரும் போர் சமரானுக்கு ஆயுட்கால மருத்துவக் கவனிப்புத் தேவையில்லை. உலையிட்டு உருக்கி உலோகத்தை மீளப்பெறலாம். சமீபத்தில் ஹாலிவுட் படங்களில் சிறந்த நாறு பாத்திரங்களையும் கொடுரமான நாறு வில்லன் பாத்திரங்களையும் பட்டியலிட ஒரு பொது வாக்கெடுப்பு நிகழ்த்தினார்கள். அந்த இரண்டு பட்டியல்களிலும் இடம்பெற்ற ஒரே ஒரு பாத்திரம் டெர்மினேட்டர்.

இன்னொரு அனுப்பரவல் - அதன் மேலும்
 போர் எந்திரன் துப்பாக்கிகள், டாங்கிகள், போர் விமானங்கள், போன்றவற்றைப் போன்ற தொடர்ச்சியான போர் நுட்ப மேம்பாடல்ல என்பது இப்பொழுது உங்களுக்குத் தெளிவாகியிருக்கும். இது அனு ஆயுதங்களைப் போல அடிப்படை போர்ச் சட்டகத்தை மீளமைக்கும் நுட்பம். எனவேதான் விஞ்ஞானிகள் சமரன்களைப் பயன்படுத்துவதை அனு ஆயுதப் பரவலுக்கு ஒப்பிட வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார்கள். இன்னொரு ஹிரோஷிமா - நகஸாகி அழிவுக்கு நாம் தயாராகிவருகிறோம். இரண்டாம் உலகப் போர் சமயத்தில் அனுஅறிவியலாளர்கள் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டதைப்போலவே இப்பொழுது போர் எந்திரன் நுட்பர்கள் முனைந்துவருகிறார்கள். ஒரு முறை ஆல்பர்ட் ஜன்ஸ்டென் "நாம் செய்வது என்னவென்று தெரிந்தால் அதற்குப் பெயர் ஆராய்ச்சியில்லை அல்லவா?" என்று சொன்னார். ஒரு புறம் ஆர்வம் அறிவியலை முன்னெடுத்துச் செல்ல மறுபுறம் அரசியலும் வர்த்தகமும் செயற்பாடுகளைத் தீர்மானிக்கின்றன. ஒருகாலத்தில்

ஜயாயிரம்
வருடங்களாக சக
மனிதனைக்
கொன்றழிக்கும்
ஏகபோகம்
மனிதனிடமிருந்து
விலகி
உணர்ச்சிகளற்ற
சமரன்களிடம்
இடம்
பெயருகின்றன.

புனைவுகளாக இருந்தவை இப்பொழுது ஆய்வுகங் களிலும், தொழிற்சாலைகளிலும், போர் உத்திக்கூடங் களிலும், என் தீவிரவாதிகளின் கூடாரங்களிலும் தீர்க்கமாக விவாதிப்படுகின்றன. தயாரிப்பு எனிமை, பாகங்களின் தாராளச் சந்தை, சிக்கலற்ற வடிவமைப்பு போன்றவை அனுஆயுதங்களைக் காட்டிலும் எந்திரன் போரைச் சிக்கலானவையாக குகின்றது. கட்ட விழ்ந்திருக்கும் இந்த நுட்பம் கைமீறிப்போகும் நாள் தொலைவில் இல்லை. போர், முன்னெப்பொழுதுமில்லாத ஒரு புதிய திருப்பத்தில் இருக்கிறது. ஜயாயிரம் வருடங்களாக சக மனிதனைக் கொன்றழிக்கும் ஏகபோகம் மனிதனிடமிருந்து விலகி உணர்ச்சிகளற்ற சமரன்களிடம் இடம் பெயருகின்றன. மனிதனை ஆழிக்கும் சக்தியை வேறொன்றிடம் நாம் கையளிக்கத் தயாராகிவருகிறோம்.

மேலதிகத் தகவல்களுக்கு:

Boston Dynamic's BigDog. the concept -
http://www.bostondynamics.com/robot_bigdog.html
 Boston Dynamics BigDog demonstration video. <http://www.youtube.com/v/cNZPRsrwumQ>

University of Chicago/ iRobot/ the Jamming Robot concept video/

<http://www.youtube.com/watch?v=sbqHERKdiK8>

working everyday to unman the frontlines, American Navy Recruitment video, available from <http://www.navytv.org/media.cfm?c=152&m=839&>

War Machines, P.W. Singer, Scientific American, P56, July 2010

Bombs Away - Anti-IED Technologies, The Economist, 4th March 2010, available from <http://www.economist.com/node/15582147>

பறந்து போன இருமரங்களும் பச்சையம் இழந்த காடுகளும்

இளங்கோ

இளங்கோ

டி.செ.தமிழன் என்ற

பெயரில்

ஆரம்பநாட்களில்

எழுதி வந்த

இளங்கோ கவிதை,

சிறுகதை, சினிமா

விமர்சனமென

பல்வேறு தளங்களில்

தன் சுவடுகளைப்

பதித்தவர்.

www.elanko.net

என்பது இவரது

இணையதளம். இவரது

கவிதைத் தொகுப்பு

'நாடற்றவனின்

குறிப்புகள்'.

1. பொலித்தீன் பையைத் தன்னுடல் முழுதும் சுற்றிக்கொண்டு எரிந்துகொண்டிருக்கும் நன்பனைப் பற்றிய கனவு அவனைத் திடுக்குறச்செய்து விழிப்படைச் செய்தது. நேரம் என்னவாயிருக்குமென சிவப்பு ஒளியில் மினிர்ந்துகொண்டிருந்த அலாமைப் பார்த்தபோது 3.25 -- என்றிருந்தது. இனி விடியும் வரைக்கும் நித்திரை வராது என்ற நினைப்பு அவனுக்கு இன்னும் எரிச்சலைக் கொணர்ந்தது. இப்போதுதான் முதற்தடவையாக நன்பன் எரிந்துகொண்டிருக்கும் கனவு வருகின்றது என்பதல்ல; முன் னரும் பலமுறை வந்திருக்கின்றதுதான். ஒவ்வொருமுறையும் அலறிக்கொண்டு அதல்பாதளத்திற்கு விழும் கணத்தோடு ஓர் உறைநிலை கணவில் வந்து விடுகிறது. பிறகு மருள மருள உருளை விழிகளுடன் நீள்விழிப்பு. சிறுவயதில் இப்படியான கொடுங்கனவுகள் வரும்போது அருகில் படுத்திருக்கும் அம்மா அவனுக்கு விழுதியைப் பூசியவுடன் ஏதோ ஒரு பாதுகாப்புணர்வு வந்துவிடுவதுண்டு. புலம் பெயர்ந்து வந்ததன்பின் எவ்வாறுதான் விழுதியைப் பூசினாலும் நன்பன் பற்றியெரியும் கனவு வராமல் நின்றுவிடுவதில்லை; சிக்க லாகவும் வேதனையாகவும் ஆகிவிட்ட புலம் பெயர் வாழ்வில் கோமாதாவின் கோமியத்திலும் ஏதோ புதிரின் முடிச்சு விழுந்திருக்கவேண்டும். அதனால்தான் இங்கு திருநீறு பூசினாலும் தூர்க்கனவு நுங்கு போல வழுக்கித் தூர நகர்வதில்லை, முருங்கைமரத்துப் பிசின்போலத் தொடர்ந்து ஓட்டியபடி, வந்தபடி இருக்கிறது.

மிடில் :பீவ்ஸ் ரோட்டில் இருக்கும் ஜப்பான் கோயிலுக்கு ஒருக்காய்ப் போனால் இந்தத் தூர்க்கனவின் கொடுமை கலைந்துபோகுமோ, தெரியாது. ஆனால், இவன் ஜப்பான் கோவிலுக்கு, அங்கே குளிர்த்திச் சோறு நிறையக் காய்கறிகளோடு கொடுக்கும் நேரத்திற்கு மட்டுமே சியாகப் போகின்றவன். தன்னை வழிபடுவதற்காய் அன்றி.

கோயிற் சோறு சாப்பிடத்தான் இவன் இவ்வளவு சிரத்தையாக வருகின்றான் என்று தெரிந்தால் ஐயப்பனுக்குக் கோபம் வராதா என்ன? அதனால் தான் அவர் இவனுக்கான வரத்தை அருள் பாலிப்பதில்லையோ தெரியவில்லை. அத்தோடு, ஐயப்பன் கோயிலுக்குப் போகும் ஒவ்வொரு தடவையும், முன்னால் பிஞ்ச சந்தியிலிருக்கும் சமோசா கடையில் நாலைந்து சமோசாவை - குளிர்த்திச் சோற்றுக்கு முன் - ஒரு --யாய் சாப்பிட மறப்பதுமில்லை.

சமோசா சாப்பிட்டுவிட்டுக் கோயிலுக்குப் போவதில் ஒரு பிழையுமில்லை. ஆனால், அன்றைக்கொரு நாள் சமோசா சாப்பிட்டுவிட்டு குளிர்த்திச் சோற்றுக்காய் காத்திருக்கும்போது பல்லுக்குள் ஏதோ இழுபடுதே என்று நாக்கால் துழாவிப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். மரக்கறி சமோசாவிற் குள். முதல் நாள் வைத்த பழைய உருளைக்கிழங்கையோ அல்லது மரவள்ளிக்கிழங்கையோ போட்டிருக்கின்றார்களோ என்று விரலால் இழுத்துப் பார்த்தபோது, அது இறைச்சித் துணுக்காயிருந்தது கண்டு இவனுக்குச் சற்று அதிர்ச்சியாய்த்தானிருந்தது. சமோசா தந்த கடைச் சனம் அவசரத்தில் அசைவ சமோசாவை எடுத்துத் தந்துவிட்டார்கள் போலும். மச்சத்தைச் சாப்பிட்டுவிட்டு எப்படி இங்கே கோயிலில் நிற்பதென. வரிசையிலிருந்து வெளியே போக மனம் அந்தரப் பட்டாலும், இறைச்சி படைத்த கண்ணப்பன் நாயனாருக்கே அருள்பாலித்த கடவுள் தன்னையொன்றும் செய்யமாட்டா ரென்று ஒரு சாக்கை மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டு வரிசையில் சோற்றுக்காய்க் காத்திருக்கத்தொடங்கினான்.

அவனை அவர்களது வளாகத்து நிகழ்வில்தான் முதன்முதலில் சந்தித்திருந்தேன். அப்போது அவன் இரண்டாம் ஆண் டு படித் துக்கொண்டிருந்தான். முதலாமாண்டு மாணவர்களை வரவேற்கும் நிகழ்வு ஒன்றில் அவன் நிகழ்ச்சிகளை ஒருங்கிணைப்பவனாக இருந்தான். நான் வேறொரு வளாகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தாலும் எங்களுக்கும் அழைப்பு வந்ததால் நானும் என்னுடைய தோழிகள் சிலாருமாய் நிகழ்வுக்குப் போயிருந்தோம்.

சற்று நகைச்சவை கலந்து, அவன் நிகழ்வுகளை தொகுத்து வழங்கியது வந்திருந்தவர்களையும் கொஞ்சம் கலகலக்கச் செய்திருந்தது. பிறகு, இரவுவிருந்திற்கான உணவை எடுப்பதற்காய் நாங்கள் அருகருகில் வரிசையில் நிற்கவேண்டிவந்தபோது, 'நல்லாய் -- செய்தீர்களென்' ஆங்கிலத்தில் சொன்னேன். 'நான் கோபம் வரும்போது ஆங்கிலத்தில் கெட்ட வார்த்தைகளைப் பேசுவேன், மற்றபடி, தமிழ்தான் உரையாடலுக்கான மொழி' என்று என்னைக் கொஞ்சம் வெட்டிப் பேசியபோது முதலில் எனக்கு அவனை அவ்வளவாய்ப் பிடிக்கவில்லை.

இந்தத் திமிர்பிடித்தவனைவிட, இரசிப்பதற்கு நிறையப் பெடியங்கள் அங்கு இருந்ததால் அவன் குறித்து நான் பிறகு பெரிதாக அக்கறைப்படவில்லை. ஆனால் அன்று நான் அனிந்துபோயிருந்த சேலைதான் எனக்குச் சியாகக் கஷ்டத்தைத் தந்துகொண்டிருந்தது. --- தந்துரி சிக்கனும் பிரியாணியும் தந்த ருசியில் அளவு கணக்கில்லாது சாப்பிட்டுவிட்டேன் போலும். சேலையை விட கொஞ்சம் தளர்வான் ஆடை ஏதேனும் அனிந்து வந்திருந்தால் இவ்வளவு கஷ்டப்படவு வேண்டியிருந்திருக்காது. அழைப்ப தழில் -- முக்கியமென... பெண்கள் 'சேலையும்' ஆண்கள் 'கோட் - குட்டும் அனிந்து வரவேண்டுமென்' எழுதிப் போந்த முட்டாளை மனதுக்குள் திட்டிக் கொண்டிருந்தேன். ரெட் வைனையும் இரவுச் சாப்பாடோடு சேர்த்து அருந்தியதால் ஒருவித மந்தநிலை எனக்குள் வந்திருந்தது. விருந்து முடிந்து, நடனம் ஆடுவதற்கான தளத்தில் இசையும் பேரிரைச்சலோடு எழுத்தொடங்கி விட்டது. ஆடு ஆடு என்கின்றன கால்களும் குடித்த வைனும், ஆனால் ஆடினால் சிக்கலாகிவிடும் என்று வயிற்றுக்குள் போன மட்டன் பிரியாணி முனைமுனைப்பது போலத் தோன்றியது. கூடவே வந்திருந்த தோழிகளும் ஆடத்தொடங்கிவிட்டனர், 'வந்து தங்களோடு ஆடென்று' ஓவ்வொரு பாடலும் முடியத்/தொடங்குகின்ற நேரங்களில் வந்து, கதிரையில் இருந்த என் கைகளை இழுத்து அரங்கத்துக் கூட்டிச் செல்ல மிகவும் பிரயாசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

இனித்தான் கவனமாயிருக்கவேண்டும். ஒளி மங்கலாக

யானம் குரிமலை முடிபு
க்கலை சூவிலும் துக்கமாக
குழப்பிலை வீசி வருமாறு
தூய்மை கூடும் கூடும் கூடும்

மாறத்தொடங்கத் தொடங்க, நல்லாய்த் 'தண்ணி'யை
மோண்டு குடித்துவிட்டு நிற்கின்ற எந்தப் பெடியனும்
நாயைப் போல ஆகிவிடும் ஆபத்துண்டு. ஓர் அற்புதமான
கொண்டாட்ட மனோநிலையை எப்படி கணநேரத்தில்
ப்ரமிக்குமோதி கூடும் கூடும் கூடும் கூடும் கூடும்
குழப்பிலை குழப்பிலை குழப்பிலை குழப்பிலை குழப்பிலை
பெடியங்களிடம் தான் கேட்கவேண் டும். இவர்கள்
குடிபோதையில் தங்களுக்குள்ளே அடிபடுவார்கள்,
இல்லாவிட்டால் தங்களின் காதலிகளைக் காரணங்காட்டி
அடிபடுவார்கள். எனவே, எந்த நேரத்தில் எந்த ஏரிமலை
வெடித்துக் கிளம்பும் என்று எவருக்கும் தெரியாது.
எரிமலை வெடித்தால்கூடப்பரவாயில்லை. பிறகு அது
வருடக்கணக்காய் கண்ணிவெடிகள் மாதிரி விட்டுவிட்டு
ரொறொண்டோ நகர் முழுதும் அங்கும் இங்குமாய்
வெடித்துக்கிளம்பி பிரச்சினைப்பட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள்.

இப்படி ஆடிக்கொண்டிருக்கும்போதுதான் போதையில்
ஊறிய ஒருவன் என்னோடு தனவிக்கொண்டிருந்தான்.
ஓமுங் காய் நின்று ஆடவே வலுவில்லாதவன்
அவ்வப்போது 'சோனி கே பீச்சே க்யா ஹே? என்று
என்னைப் பார்த்து இளித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.
எனக்கு வந்த எரிச்சலுக்கு அவனுக்குச் செவிட்டில்
அறையவேண்டும் போலத்தான் தோன்றியது. ஆனால்,
அறைந்தால் எல்லோரினதும் கவனமும் எங்கள் மீது
குவிந்துவிடும். இந்தக் கொண்டாட்ட மனோநிலையும்
பிறகு எல்லோரிடமிருந்து விடைபெற்றுப் போய்விடவும்
கூடும். மெல்ல மெல்லமாய் அவனோடு சேர்ந்து
ஆடுகின்றமாதிரி அவன் திசையில்போய் என்னுடைய
ஹீல்ஸால் நன்றாக மிதித்துவிட்டேன். அவனுடைய பார்ப்பி
ஷீவையும் தாண்டி அவனது கால்களுக்குள் வலி
போயிருக்கும். ஒற்றைக்காலில் கெந்தியபடி கொஞ்சம்
தடுமாறித் தடுமாறி ஆட்ட அரங்கைவிட்டு நகர்ந்திருந்தான்.
'ஏன்டா நொண்டுகின்றாய்?' என்று யார் கேட்டாலும்
'ஒரு பெட்டை ஹீல்ஸால் மிதித்துவிட்டாள்' என்று சொல்ல
அவனது ஆப்பிளைத்தனம் விடாது என்பது என்னைப்
போன்றவர்களுக்கு நன்கு தெரியும் இனி சோனிக்குள்
என்ன இருக்கிறது என்று கேட்க நினைக்கும்போதெல்லாம்

காலில் ஹீல்ஸ் இருந்தது மட்டும் தெளிந்த உண்மை என்பது அவனுக்கு நினைவுக்கு வருமென நினைக்கின்றேன்.

இப்படியாக இந்த Fresh Week Party யில் நல்லதொரு பழிப்பு கொண்ட பயிருக்கிழமை வம்புக்காரனுக்கு கொடுத்துவிட்ட சந்தோசத்தில் தினைத்துக்கொண்டிருந்த போது, என்னெதிரே இவன் ஆடிக் கொண்டிருந்தைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டேன். பெடியன் பரவாயில்லை கொஞ்சம் நல்ல ஸ்ரெப்ளோடு ஆடுகின்றாந்தான், ஆனால், தானோரு Usher என்ற நினைப்பில் கை காலை அரங்கில் விரித்து ஆடியதுதான் சற்று விநோதமாய் இருந்தது.

நான் இந்த திமிர்க்காரனின் ஆட்ட நகர்வுகளை மறுதலித்து எனக்கான வெளியில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் போது, 'என்ன பாட்டுப் பாடி ஆடினால்தான் என்னோடு சேர்ந்து ஆடுவீர்களா?' என்று சிரித்தபடி கேட்டான் 'ஆ....! இவ்வளவு நேரமும் இங்கு நடந்ததை ஒருவரும் அவதானிக்கவில்லை என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேனே, இவன் பார்த்திருக்கின்றான் போலிருக்கிறதே' என்று எனக்குள் சிறு பதற்றம் பரவத்தொடங்கியது. ஆனால், அதை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல், 'அப்படியொன்றுமில்லை. உங்கடை யூனிப்பெடியங்களுக்கு சும்மா காற்றில் கை காலை மட்டும் அசைக்கத்தான் தெரியும் என்று நண்பர்கள் சொல்லி யிருக்கின்றார்கள்; இப்போது அதை நேரிலேயே பார்க்கிறேன்' என்று சற்று ஏளனமாகச் சொன்னேன்.

அநேகமான ஆண்களைப் போல, இவன் என்னிடம் என் கைத்தொலைபேசியின் எண்களைக் கேட்டான். நானும் அநேகமான பெண்களைப் போல 'அந்நியர்களிடம் எனது எண்களைப் பரிமாறிக்கொள்வதில்லை.' எனத் தெளிவாகப் பதில் கூறினேன். "அப்படியா, சரி", என்று அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளாமல் அவன் தொடர்ந்து ஆடிக் கொண்டிருந்தான். அதிகம் பேசமுடியாதபடிக்கு இசை மிகுந்த அதிர்வாயிருந்தது. முக்கியமாய் எனது சேலை நுனியை ஒருமுறையாவது இழுத்துப் பார்க்கவேண்டும் என்பதற்கான எந்த நகர்வையும் அவன் எடுக்காதது

நூப ஸ்ரீஸ்வரப்பிப் பூதுமூலம் எனக்குச் சற்றுப் பிடித்திருந்தது. நேரம் நள்ளிரவைத் தாண்டி வீடு திரும்பும்வேளையில், 'வேண்டும் என்றால் வழாபவிப்பி விடும் ஏன்று உனது தொலைபேசி என்னைத்தா, எப்போதாவது எனக்கு அப்பு மாறி கூட ஆய்விலே உன்னை அழைக்கவேண்டும் போலிருந்தால் அழைத்துக் கூடப்பின்கொயிலை கூடப் பொறுத்து கொண்டேன். அதன்பின் வந்த நத்தார் விடுமுறையில் வகுப்புக்கள் இல்லாது வந்த தனிமையில் யாராவது நன் பர்களை அழைத் துப் பேசுவோம் என்று கைத்தொலைபேசியை scroll செய்து கொண்டுபோன்போது Mcயென இவனது பெயர் சேகரம் செய்துவைத்திருந்தது தெரிந்தது.

முதன்முதலாக அவனை அழைத்தபோது என்னை மீண்டும் அவனுக்கு நினைவுபடுத்தவேண்டியிருந்தது. சிலவேளைகளில் எனக்குத் தந்ததுபோல இப்படி நிறையப் பெண் களிடம் தன் தொலைபேசி என்னைக் கொடுத்திருப்பானோ என்று சந்தேகம் வரத்தான் செய்தது. அன்றைய பொழுது அவ்வளவாய் அவனோடு கைதக்கமுடியவில்லை. கல்காயில் படித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்கா விடுமுறைக்காய் தங்களோடு வந்துநிற்கின்றார் என்றான். தமது அக்கா, அண்ணா, அப்பா, அம்மாக்களுக்கு முன்னால் ஏன்தான் எங்கடை பெடியள் இவ்வளவு பம்மி பவ்வியமாய் நடிக்க மிகக் கஷ்டப்படுகின்றார்களோ தெரியவில்லை. இப்படிப் பதங்குகின்ற பூளைகள் பிறகு பொதுவெளியில் பெண்களைக் கண்டால் எப்படிப் பிறாண்டுவார்கள் என்பதை நாமறியாதவர்களா என்ன?

இப்படித் தொடங்கியது கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடத்திற்கும் மேலாய் டேட்டிங் செய்தவரை நீண்டிருந்தது. எப்போதுமே புதிதாய்த் தொடங்கும் எதுவுமே புத்துணர்ச்சியாகவும், வேகமாகவும் இருப்பது போல எங்கள் உறவும் நன்றாகத்தான் போய்க் கொண்டிருந்தது. இப்போது யோசித்துப் பார்த்தால், கிட்டத்தட்ட சித்தியடையாட்டேன் என்று நினைத்து, பரீட்சை எழுதப் பயந்துகொண்டிருந்த ஒரு பாடத்தின் பரீட்சைக்கு, என்னோடு கூடவே வந்து நான் பரீட்சை எழுதி முடியும் வரை என்னோடு அவன் கூடஇருந்ததை

குடியிருப்பு மாதி தூண்டு
மாதுமா முதியுவை மிழாவை
நுக்கா தூண்டுவை வந்து
சூல்வை சூல்வை வந்து
கிண்ணம் காக்கா தூண்டு
மிழாவை வந்து காக்கா
தூண்டு கிண்ணம் காக்கா

நினைத்தால் இதமாக இருக்கிறது. 'நீ' பர்ட்சையில் பாஸ் பண்ணுவாய்' என்று பர்ட்சை ஹோலுக்குப் போகு முன்னர் எனது நெற்றியில் அவனிட்ட விடுதி இப்போதும் மணப்பதுபோலத்தான் தோன்றுகின்றது. அது இரவு நடந்த பர்ட்சை என்றபடியால் பத்து மணியாகிவிட்டது. வெளியே சரியான குளிரும். வீட்டிற்குத் திரும்பி வரும்போது அவன் கதகதப்புக்காய் குடித்துக்கொண்டிருந்த சிகரெட்டை வாங்கி நான் முதன்முதலாய் உள்ளிமுத்துப் புகையும் விட்டுமிருக்கின்றேன்.

அவரோடான ஒன்றரை வருடத்திற்கு மேலான நேசத்தில் மனமொடிந்துபோகிற மாதிரி பெரிதாய் எதுவும் எங்களுக்கிடையில் நிகழாதபோதும், ஏதோ ஒரு இடைவெளி எங்களுக்குள் வந்தமாதிரித் தோன்றியது. இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் துஷாவினது நட்பு கிடைத்தது. நான் சப்வேயில்தான் வளாகத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். துஷாவைச் சந்தித்தது சென்கிளேயர் ஸ்ரேசனில்தான். இருவரும் வகுப்புகளுக்குப் போகும் நேரம் ஒன்றாக இருந்ததனால் அடிக்கடி காலை வேளாகனில் அவளை நான் காண்பது உண்டு. ஆரம்பத்தில் புன்னகையில் தொடங்கிய சந்திப்பு பிறகு ரெயிலுக்குள் கதைத்துக்கொண்டு போகும்வரை நீண்டது. இருவரும் ஒரே வளாகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தால் பேசுவதற்கு நிறைய விடயங்கள் இருந்தன.

அப்போதுதான் எங்கள் வளாகத்திலும் தமிழர், சிங்களவர் என்ற பினக்குப்பாடு வந்து தமிழருக்கென ஒரு மாணவர் அமைப்பும், இலங்கையருக்கென இன்னொரு மாணவர் அமைப்பும் உருவாகி - இங்கேயும் ஈழத்தைப் போல - அரசியல் சூடு பிடிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. நான் தமிழர் மாணவர் அமைப்பில் அங்கத்தினவனாய் இருந்தாலும் அவ்வப்போது சிங்களவர்களால் நடத்தப்பெற்ற இலங்கையர் அமைப்புக் கூட்டங்களுக்கும் போவதுண்டு. ஒன்றுபட்ட 'தேசிய' இலங்கையில் எனக்குப் பெருவிருப்புப் போல என்று நீங்கள் தவறாக நினைக்கக்கூடும். அப்படியேதுமில்லை. நல்ல வடிவான சிங்களப் பெட்டையள் அங்கே அடிக்கடி

உட படகுவதை தூயை
நூக்கும்கூடி மாத்து
உடுக்கும் க்பாஷிப் வீ
தூப்புக் க்பாஷுக்கையை மா
க்பாபு சூக்குக்காஷை
மாக்குப் புகுக்கையை தூ
தூக்குக் கூகு சூ. மாக்குக்கையை
க்குக்கைப் பூகு கூகுக்கையை
க்குக்கைப் பூகு கூகுக்கையை

ஈசுவர்முடிவில் கூறுவதிலை வந்துபோய்க்கொண்டிருந்ததுதான் முக்கிய காரணம். பெரிடை துறையைப் பற்றி எங்கடை தமிழ்ப்பெட்டையள் காலநிலைக்கேற்பவோ, கூக்கிடி முனைக் கூறுவதைப் பற்றி தங்கள் விருப்புக்கேற்பவோ ஆடைகள் போடுவது என்றும் ஓய்விலை கூறுவதைப் பற்றி 'புராதன தமிழ் மூளை' கொண்ட பலரால் அனுமதிக்கப் பூர்வமாக ஏதும்படியாக கூறுவதைப் பற்றி சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பார்கள். சிலவேளைகளில் கூடி கூறுகிறோம், கூறுப்பதை கூறுவதைப் பற்றி சப்பிக்கொண்டிருப்பது மாதிரி எப்போதும் புறணி முனைப்பில் முனையாக உபயிக்க சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பார்கள். சிலவேளைகளில் இதையும் மீறி பெண்கள் நடந்துகொண்டால், அந்தப் பெண் குறித்து இல்லாததும் பொல்லாததுமாய் மின்னஞ்சல்களை அனுப்பி குறிப்பிட்ட பெண்களுக்கு மனவுளைச்சல்களைக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இவ்வாறான பிரச்சினைகள் எதுவும் இலங்கையரின் அமைப்பில் பெரிதாக நடைபெறுவதில்லை. அதுவும், அவர்கள் கிறிஸ்தவ நேரங்களில் செய்யும் பார்டிகளும் பிறகு நடைபெறும் களியாட்டங்களும். இதெல்லாம் தமிழ் மாணவர் அமைப்பில் கனவில் கூட நினைத்துப் பார்க்க முடியாது.

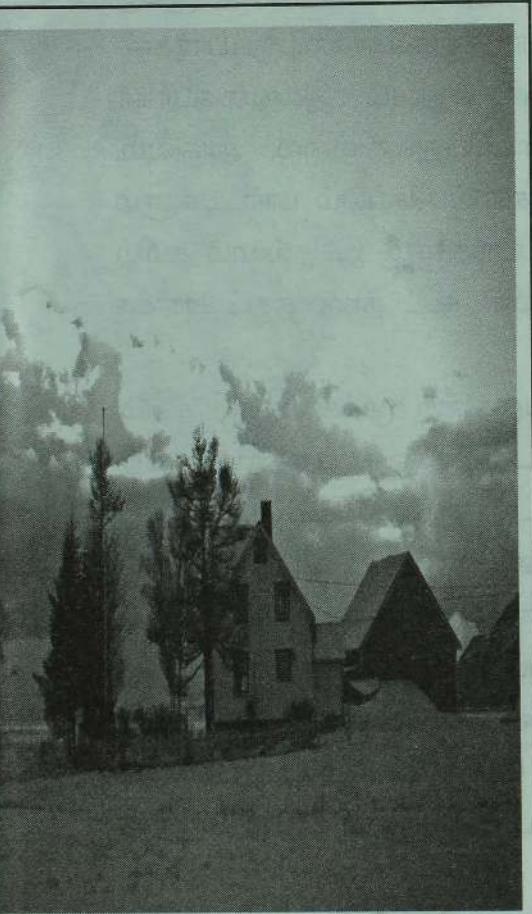
தமிழ் நிகழ்வுகளுக்கு வருகின்ற முக்கால்வாசி சனம், தாங்களும் அக்கொண்டாட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறி கனிப்படைவதை விட்டுவிட்டு 'எந்தப் பெட்டை எந்தப் பெடியனோடு கதைத்தாள், எந்தப் பெடியனோடு நெருக்கமாக ஆடினாள்' என்று கண்காணிப்பதிலேயே பெரும்நேரத்தைச் செலவழிப்பார்கள். இது பெடியங்களுக்கு மட்டுமான மனோநிலையல்ல, சாதாரணமாய் வருகின்ற பெண்களையும் தங்களைப் போலவே விடுப்பு பார்க்கும் மனோநிலைக்கு மாற்றிய பெருமை இவ்வாறான ஆண்களுக்கே உண்டு.

துஷாவிற்கும் தமிழ் அமைப்பில் சேர அவ்வளவாய் விருப்பமிருக்கவில்லை. தமிழ் மாணவர் அமைப்பில் தீவிரமாய் விவாதிக்கப்படும் எழு அரசியல் அவளுக்குப் பிடிப்பதில்லை. அவளது தகப்பனிற்கும் மாமாவிற்கும் எழுத்திலிருந்த ஏதோவொரு இயக்கம் பெரிதாய்க் கஷ்டம் கொடுத்து மயிரிழையில் தப்பிவிட்டதாய் ஒருமுறை சொல்லியிருந்தாள். எனக்கும் இடியப்பச் சிக்கலுள்ள ஈவியாக்கல், குறுஶார் கு வியாக்கம் அவ்வளவாய் விளாங்கியதில்லை. எனவே,

நானும் அரசியல் பேசுவதிலிருந்து விலகியிருந்தேன். மேலும், துஷா போன்றவர்களுடன் பழகுவதற்கு அரசியல் தெரியாததுபோல இருப்பதுதான் சாலவும் சிறந்தது. ஆனால், எழு அரசியல் பேசுவதை அடியோடு மறுத்த துஷா, சங்கீத வகுப்புக்கும் வீணை வகுப்புக்கும் போன்று தான் எனக்கு வியப்பாயிருந்தது. சிலவேளை ஈழத்திலிருந்து தூரத்தியடிக்கப்பட்ட மாமாவும் அப்பாவும் தமிழ்த்துவத்தின் மீது பிடிப்பிருந்து அவளுக்கும் இது கடத்தப்பட்டிருக்கலாமோ, தெரியாது.

அவள் ஒருமுறை வீணையைத் தாங்கியபடி நீலக்கலர் சாறியோடு இருந்து எடுத்த புகைப்படத்தைக் காட்டியது நினைவிருக்கிறது. இடுப்பை மூடியிருந்த சேலையைத் தாண்டி அவள் தொப்புளில் வளையமொன்றை அனிந்திருந்ததை முதன்முதலில் நான் கண்டறிந்ததும் அப்போதுதான். பிறகு நத்தார் விடுமுறைக்காய் இலங்கையர்கள் அமைப்பு ஒழுங்குசெய்த கொண்டாட்ட இரவின்போது நான் கொஞ்சம் எஸ்களி எடுத்திருந்தேன். அன்றைய இரவில்தான் சிங்களத்தோழனின் Condom? அறையில்தான் நான் அவளின் தொப்புளின் வளையத்தை ஆடையெதுவுமின்றிக் கண்டது. Condom அனியத்தயாராகியபோது அது அவசியமில்லை தான் pillsல் இருக்கின்றேன் என்றாள்.

அவன் என்னோடு இப்போது அவ்வளவாய்க் கதைப்பதில்லை, நேரில் சந்திக்க ஆர்வம்கூடக் காட்டுவதில்லை என்பதைப் பார்க்கும்போது அவனது பக்கத்தில் வேறு ஏதோ மும்முரமாய் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது என்பதை என்னால் உய்த்துணர முடிந்தது. 'என் நீ என்னை இப்போது முன்போல் சந்திப்பதில்லை, போனில் பேசுவதில்லை?' என்று ஒருமுறை கேட்டபோது தனது அக்காவின் திருமணம் விரைவில் நடைபெறப்போவதாகவும், அதற்கான ஆயத்தங்களில் இருப்பதாகவும் கூறினான். ஒரு அக்காவின் திருமணத்திற்காய் நாலைந்து மாதங்களுக்கு மேலாய் இப்படி பிலியாக இருப்பவனை இப்போதுதான் என் வாழ்வில் சந்திக்கின்றேன். நல்லவேளை, அவனுக்கு நாலைந்து அக்காமாரோ

நான்கும்பட்டி முழுவதில் நான் தங்கச்சிமாரோ இல்லையென நினைத்துக்கொண்டேன். பிரத்தான பை கீழ்க்கண்ட நான் சமாதிக்குள் போகும்வரை அவனைச் சுரியப்பும் ஆற்றுகிற முறையை சந்திக் கழுதியாதபடி 'திருமண' விடயங்களில் காய்கிழிப்பதுடைய ஏழையை ஓடிக்கொண்டிருந்திருப்பான்.

நான்கால ப்ராண்தைப் பை தொடக்க காலத்தில் இப்படி அவன் ஆகியது எனக்கு கீழ்க்கண்டதை நினைத்துக்கொண்டிருந்திருப்பான். சின்னச் சின்ன குஞ்சா சிக்காடு குஞ்சு மூச்சியை செய்கைகளில் தன்னையொரு நல்ல துணையென அவன் காட்டியதால் அவனைவிட்டு விலகுவது எனக்கு மன நிறுத்த நான் ஒத்திக்கொண்டு உளைச்சலைத் தருவதாய் இருந்தது. அப்போது நாவிய நாயாடுகளிடையில் தோழியொருத் திதான் என்னை ஆற்றினாள். அவனில்லாதிருப்பின் இவ்வளவு விரைவில் இந்த உளைச்சலிருந்து வெளியில் வந்து, எனது பட்டப்படிப்பை முடித்திருக்கவே முடியாது. அவனை எனது வாழ்விலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறக்கத் தொடங்கியிருந்தேன்.

பெப்பரவரியில் வந்த ஒருவார விடுமுறையில் நானும் தோழியும் மெக்ஸிக்கோவிற்குப் போயிருந்தோம். தங்கும் ஹோட்டல், சாப்பாடு எல்லாம் சேர்ந்த பக்கேட்ஜ்தான் எடுத்திருந்தோம். நாங்கள் போயிருந்த காலம் அங்கு மழைக்காலம். அவ்வப்போது தாறுகின்ற மழையும், சட்டென்று வெயில் எரிப்பதுமாய் இருந்த காலநிலை எங்களுக்குப் பிடித்தமாயிருந்தது. அத்தோடு, நாங்கள் தங்கியிருந்த ஹன்கூனில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த பெண்களும் ஆண்களும் நன்கு அன்பாய் எங்களுடன் பழகியிருந்தார்கள். உல்லாசப்பயணிகளாய் வந்திருந்த அனேகர் ஹோட்டலின் சுற்றாடலுக்குள் முடங்கியிருக்க, நாங்களோ வெளியிடங்களுக்குப் பயமின்றித்திரிந்தோம். அவ்வாறு போகும்போது நாங்கள் மன்னிறக்காரிகள் என்பதால் புறங்கள்பகுதியில் இருந்த சனங்களும் எங்களை வித்தியாசமாய்ப் பார்க்கவில்லை. தோழி ஏற்கெனவே கூறுப்பிழையில் மிக்காலத்திற்கு உயர்கல்லூரியில் இரண்டு மூன்று ஸ்பானிஸ் வகுப்புகள் கிடைக்கவிட நான் கூறிக்கொண்டுதிருந்தால், தெரிந்து வைத்திருந்த அடிப்படை குத்துக்கொடுவது நான் உஸ்பானிஸ்.... பாதை தொலைந் துவிடாதிருக்க.... உணவகங்களுக்குச் சென்று சாப்பிட.... அங்காடிகளில் குத்துமயக்கும் நல்குறிமுதல் உணவகங்களுக்குச் சென்று சாப்பிட.... அங்காடிகளில் குத்துமயக்கும் நல்குறிமுதல் பொருட்களை வாங்க... என நன்கு பிரயோசனப்பட்டது.

அந்த விடுமுறையில் நான் நிறைய விடயங்களை அறிந்துகொண்டேன். அவற்றில் பல எனக்குப் புதியதாகவும் பிடித்தமானதாகவும் இருந்தன. வகுப்புகளில் பக்கங்களாய்ப் படித்த பலவற்றை அனுபவர்தியாக குன்னா முப்பகுதி ரம்புத் தப்பிடு உனர்ந்துகொண்டேன். ஒரு பெண்ணாய் எனக்கான கூறுகிற சுதார்ஜு தனித்துவமான முடிவுகளை இனி எதிர்காலத்தில் கூறுத் தூய்விளையங்களைப் போட்டு எடுக்கமுடியும் என்ற துணிச்சலை இந்த நாட்கள் எனக்கு எப்பு குன்னா முப்பகுதி ஏதோவொரு புள்ளியில் உனர்த்திவிட்டுச் சென்றிருக்கேன கூடுபலி பகுதி நடவடிக்கை நம்புகின்றேன். எவ்வளவு குதுகலத்தோடு நான் ஹன் கூனிலிருந்தேனோ அதற்கு எதிர்மறையான மனோ நிலையோடு ரொறொன்டோ பியர்சன் விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கினேன். எனினும், இந்தப் பயணம் இந்த உலகை வேறுவிதமாய்ப் பார்க்க, நான் யார் என்பதை ஆழமாய் அறிந்துகொள்ள உதவியதிலென... பல்வேறு விதத்தில் என்றென்னும் நினைவில் கொள்ளக்கூடியதாய் அமைந்துவிட்டிருந்தது.

துஷா அன்று எனது வீட்டுக்கு வந்தபோது வானம் கருஞ்சாம்பலாயிருந்தது. பனி கொட்ட இன்னும் ஆரம்பிக்க வில்லையெனினும் காற்றின் நிமித்தம் குளிர் மிக மோசமாய் இருந்தது. இனி எல்லா மரங்களும் இலைகளும் உதிர்ந்து நிர்வாணமாய் நிற்கப்போகின்றன. இந்தக் கொடுங்குளில் நிர்வாணமாய் நிற்பது மரங்களுக்கு மட்டுமே சாத்தியம். வழமையாக வரும் துஷாவைப் போல அவள் இன்றிருக்கவில்லை; எதையோ பறிகொடுத்தாற்போல அவளது முகம் இருந்தது. சிலவேளை இதுவரை இணைந்துகொள்ளாத தமிழ் மாணவர் அமைப்பில் சேர்ந்துவிட்டானோ என்ற சந்தேகம் வந்துவிட்டது. ஏனெனில், அங்கு போகத் தொடங்கிவிட்டால் உங்களையறியாமலே ஓர் இருட்டிரை உங்கள் முகங்களுக்கு முன் தொங்கத்தொடங்கிவிடும். சாச்சா... துஷா இப்படியொரு விஷக்குளத்தில் இறங்கியிருக்க மாட்டாளென்று என் மனம் கூறியது. நான் கேற்றவில் நீரைச் சூடாக்கிக்கொண்டு பாலை அடுப்பில் வைத்து சூடாக்கத் தொடங்கினேன். குளிருக்குள் வந்தவளுக்கு அளவான சூட்டுடன் கொடுக்கும் தேநீர் பிடிக்கும் என்பது

நப்பீ சுமது மாக்குப்புப்பின் எனக்கு நன்கு தெரியும்.

‘இப்ப ரீ தேவையில்லை, உன்னோடு கதைக்க வச்சு கூடாது என்பதை பல்குறையாக வேண்டியிருக்கிறது’.

‘அப்படியா...! சரி என்னவென்று சொல்’.

‘இல்லை, இனி நாங்கள் இப்படிச் சந்திக்கிறது எல்லாம் ஒப்பிழூசிக்கூறுப் பால்களை சரிவராது போலத் தெரிகிறது.’

பிறகு, எங்களின் உரையாடல் கொதித்துக்கொண்டிருந்த நூல்க்கு கூறிய ம்பாஸ்ட்டாபாலைவிட அதிகம் சூடாகி, நான் அவள் முன்பொரு முறை நேசமுடன் வாங்கித்தந்த புத்தர் சிலையை நிலத்தில் ஏழைகுடி மாலைக்கூறுப்பின்மீது எறிந்து எனது கோபத்தைக் காட்டும்வரை போய்முடிந்தது. நூலில் மாலைக்கூறுப்பின் பிரிவை உடைந்து நொறுங்கிய புத்தரின் கண்கள் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, துஷா என்னைவிட்டு என்றென் றைக்குமாய்ப் பிரிந்துபோனாள்.

துஷா என்னைவிட்டுப் போனதன் பிறகு புதிதாய் எவரையும் டேட்டிங் செய்யும் என்னம் வரவில்லை. கட்டற்றுத் துள்ளிக்கொண்டிருந்த இளமை வடிந்து போயிற்று போலும். ஏற்கெனவே மூன்று பாடங்களில் பெயிலாக இருந்த நான் இம் முறையும் அந்தப் பாடங்களில் பாஸாகாவிட்டால், ஒரு வருடத்திற்கு வளாகத்தில் Probation தந்துவிடுவார்கள். பிறகு, படிப்பதற்கான கடனுதவியையும் தரமாட்டார்கள். படித்துப் பட்டதாரியானவர்களே ஒழுங்காய் ஒரு வேலை எடுக்க முடியாது சும்மா வீட்டிலிருக்கையில், அரைகுறையில் படிப்பு நிற்கும் நான் எவரிடமும் வேலை கேட்டும் போகமுடியாது. எனவே, இம் முறை கொஞ் சம் கவனமெடுத்துப் படித்து, நான்காம் ஆண்டை முடித்தால் ஒரு பட்டத்தை எடுத்துவிடலாம் என்று வகுப்புக்களுக்கு ஒழுங்காய்ப் போகத் தொடங்கினேன். எனது பட்டமளிப்பு முடிந்தபோது இவள் நான்காம் ஆண்டில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். துஷாவோடு சுற்றித்திரிந்தத்தில் இவளை மறந்து இடையில் கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருட இடைவெளி வந்துவிட்டது.

ஒருநாள் பழைய ஞாபகங்கள் கிளற, எனது முன்னாள் ‘கிளி’ கூண்டைவிட்டுப் போயிற்றா அல்லது ஒரு துணைக்காய் மோனத்தவத்தில் இன்னும் காத்திருக்கிறதா என்பதை அறிய ஒரு மெயிலைத் தாதுவிட்டேன். வந்த

நீண்ட பதிலில், ஏதோ நிர்ப்பந்தத்தால் அவள் வீட்டை விட்டு வெளியே வாழுத் தீர்மானித்திருந்தது போலத் தோன்றியது. ஆயிரமாண்டுக்குப் பின் வராது வந்த மாமனியென அவளோடு நான் மீண்டும் சமரசமாகி விட்டேன்.

இவ்வளவு காலமும் என்னைப் புறக்கணித்துவிட்டு இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு ஒரு மெயிலை இவன் அனுப்பியிருந்தான். எல்லாவற்றையும் மறந்து அல்லது கடந்தகாலத்தை நினைவுட்டாது இருவரும் மீண்டும் டேட்டிங் செய்யத் தொடங்கியிருந்தோம். ஒருமுறை நாங்கள் 'கெல்சி' யிற்கு சாப்பிடப் போயிருந்தோம். இவன் கழிவறைக்குப் போயிருந்தபோது இவனது கைத்தொலை பேசியை சும்மா தோண்டியபோது துஷா@.... என்ற பெயரில் தொலைபேசி என் ஒன்று பதிவு செய்திருந்ததைப் பார்த்தேன். அட, இது எனது தோழிக்கு பழக்கமான துஷாவல்லவா என்று இழையொன்றின் நுனியைப் பிடித்து பிறகு துஷாவிற்கும் இவனுக்குமாய் இருந்த உறவின் முழுப்பரிமாணத்தையும் அறிந்து கொண்டேன். இத்தகவல்களைப் பெற என்னோடு மெக்சிக்கோ வந்த தோழிதான் மிகவும் உதவினாள்.

நான் மிகுந்த சிக்கலுக்குள் - இவன் திரும்பிவந்த காலகட்டத்தில் இருந்தேன். அந்தக் காலகட்டத்தைப்போல நான் மனவளைச்சலுக்கு உள்ளான ஒருபொழுது எப்போது மில்லை. எனது நிலைப்பாட்டை, எனது சுயத்தை எனது பெற்றோருக்காவது விளங்கப்படுத்த முடியுமென அவர்களோடு போராடிக்கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் என் மீதான எல்லாக் கயிறுகளையும் இறுக்கத்தொடங்கினார். தற்கொலை செய்யலாமோ என்றுகூட பலமுறை அந்த நேரங்களில் நினைத்துக்கொண்டதுண்டு. இவ்வளவு காலமும் என் வாழ்வின் ஒரு பகுதியாயிருந்த அவர்களைச் சட்டென வெட்டிவிட்டும் போகமுடியவில்லை. என்னிடம் எதுவும் கேட்காமலே எனக்கான திருமண விடயத்தைத் தீவிரமாக்கத் தொடங்கினார்.

'இந்த விடயத்திலிருந்து உடனடியாகத் தப்பவேண்டும். இல்லாவிட்டால் காலம் முழுக்க கண் ணோரோடு விடுகிறேன்' என்று நினைவு செய்த கூபானா

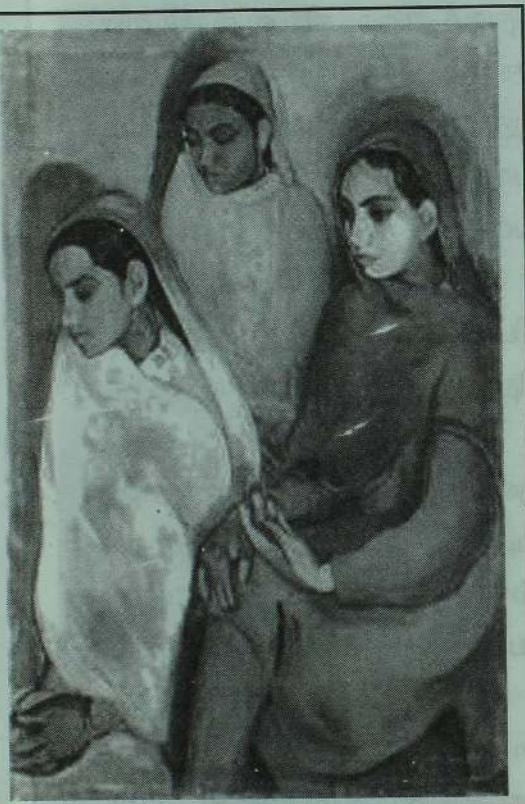
காபவிப்பி நோக்கும் கழிக்கவேண்டியிருக்கும் என்ற யோசனையிலிருந்த காபவிப்பி நோக்குமால் பூப்பு புதுப்பிக்க விரும்பி எனக்கொரு மெயிலை அனுப்பி யிருந்தான். இப்போதைக்கு தெரியாத பேயிற்குக் கழுத்தை நீட்டுவதை விட தெரிந்த பிசாக்கு சம்மதம் தெரிவிப்பது நல்லதென நினைத்து இவனைத் திருமணம் செய்வதற்குச் சம்மதித்திருந்தேன்.

இவளூடைய நச்சிப்பதுத் தாங்க முடியாமல் தான், நான்முடு டக விளக்கும் இப்போது ஜயப்பன் கோயிலில் என் ணைய சாத்துவதற்காய் கால்கடுக்க நிற்கவேண்டியிருக்கிறது. குளிர்த்திச் சோற்றுக்காய் நிற்கும் மற்ற கிழுவில் போய் நிற்க எனக்கு விருப்பமிருந்தாலும், 'கோயிலுக்குப் போவது கும்பிடத்தான்' என்பதில் உறுதியாய் நிற்பவளின் விழிகள், நான் மற்றக் கிழுவில் போய் நின்றால் சிவந்துவிடும் ஆபத்துமிருக்கிறது. 'ஜயப்பன் ஒரு பிரமச்சாரி என்றும் பெண்கள் எல்லாம் ஜயப்பன் கோயிலுக்குள் போகக்கூடாது என்றும் அல்லவா கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். இப்படி நீங்கள் பெண்களை விடுகிறது நியாயமா', என்று உந்த அறங்காவல் சபையிடம் யாராவது கேள்விகேட்டு பெண்கள் கோயிலுக்கு வருவதைத் தடைசெய்தால், நான் நிம்மதியாய் எனக்குப் பிடித்த குளிர்த்திச் சோற்றைச் சாப்பிட்டுவிட்டு என்பாட்டில் போய்விடலாம். சா... என்ன உலகமிது. புலம்பெயரப் பெயர சாத்திர சம்பிரதாயங்களும் மாறிவிடுகின்றன.

ம....இப்போது நினைத்தாலும் கொஞ் சம் வியப்பாய்த்தானிருக்கிறது. இடையில் நான் பல திருகுதாளாங்களைச் செய்தபின்னும் எந்தக் கேள்வியும் கேட்காது என்னை அதேமாதிரி இவள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றாள் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கும்போது எவ்வளவுதான் நாங்கள் விளையாட்டுப் பிள்ளையாக இருந்தாலும் இறுதியில் எல்லாவற்றையும் சகித்துக் பக்கப்படும் கால்வதில் சிலையாக நிற்கும் சாமிகளைவிட உறுதியாகத்தான் இவளைப் போன்ற பெண்கள் நிற்கின்றனர் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும். பெண்களை நடமாடுத் தெய்வங்கள் என்று அழைப்பதில்

ஈர்த்துமிபோக்காயுடும் எவ்விதத் தப்பும் இல்லைதான். இப்போது சுடிதாரில் பழங்குடி மக்குடும் குழா வந்திருக்கிற இவளுக்கு, தப்பும் இல்லைதான். இப்போது பிழைத் தெரியும் நூல்களைச் சுடிதாரில் வந்திருக்கிற இவளுக்கு, நான் அணிந்து ஜாக்கு கூடியபை கூயிடுவி வரக்கட்டாயப்படுத்திய தாலி இன்னும் அழகைக் கூப்பிரிச்சி ஏற்றும் தாலைப் பொட்டுக்கொடுக்கிறது. ஆனால், வளாக காலத்தில் எங்கள் கடுஞ்சூலைப் பூஷையுடுக்கி உருவை இருவருக்குமிடையில் இருந்த அந்நியோன்னியம்... , எல்லாவற்றையும் பகிரும் ஆவல் எல்லாம் எங்கையோ இந்தத் திருமணத்தின்பின் வடிந்துபோனதுபோலத்தான் தோன்றுகின்றது. ஏன், இரவுகளில் கூட அவ்வளவு உற்சாகமில்லை; ஒவ்வொருமுறையும் ஏதோவொரு சாக்குச் சொல்லி கவனத்தைத் திசை திருப்பிக் கொண்டிருப்பது ஏனென்றும் விளங்கவில்லை.

இவனோடான திருமணத்தின்பின் நான் யாரென்பது மிகத் தெளிவாக எனக்கு விளங்கியது. என்னைச் சிலவேளைகளில் இவன் ஒரு விளையாட்டுப் பொருளாய் பாவித்தது குறித்த கோபமிருந்தாலும் என் மீது இவன் இப்போது வைத்திருக்கும் அன்பில் எவ்விதச் சந்தேகமுமில்லை. எனது நிலையை எப்படி இவனுக்கு எடுத்துச்சொல்வது என்பதும் எனக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால், இப்படியே இருக்கமுடியாது. எனக்குரியதற்ற இந்த வெளியில் நான் எல்லாவற்றையும் மூர்க்கமாய் நிராகரித்துக்கொண்டும் கோபித்துக்கொண்டும் இருப்பது எனக்கு விளங்கத்தான் செய்கின்றது. எனக்கான முடிவை விரைவில் எடுக்கவேண்டிய கட்டாயத்தில் தள்ளப் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

(ஏழு மாதங்களுக்குப் பின்...)

கலீஸ்தினோ, தயவுசெய்து இதற்கு மேல் என்னை எதுவும் வற்புறுத்தாதே. நான் சொல்லும் உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ள இந்தச் சமூகமோ அல்லது இதை வாசிக்கப்போகின்றவர்களோ இன்னும் தயாரில்லை. ஆனால், உண்மை எப்போதும் எல்லோரையும் திருப்திப் படுத்துவதாகவும் இருப்பதில்லை. அது ஒரு அழியாச்சுடா போலத் தன்பாட்டில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. சிலவேளை இன்றைய சூரிய நாட்களில் சுடரின் ஒளி மறைக்கப்பட்டாலும், மின்மினிகள் உலகிற்கு அவசியமான

நாட்களில் சுடரின் மகிமையை இந்த உலகம் விளங்கிக் கொள்ள முயலுமென நினைக்கின்றேன். அதுவரை காலம் காத்திருக்கலாம்; ஆனால், எனது வாழ்நாட்களுக்கு அவ்வாறான பொறுமை இருக்கப்போவதில்லை.

இப்போது எனக்கான தெரிவுகளை எடுத்துக்கொள்ளும் வலிய ஒருவனாக மாறிவிட்டேன். ஏனெனில், என் தெரிவுகளில் மட்டுமே நான் நானாக இருக்கமுடியும். பிறருக்காய் எனது வாழ்வை நான் விட்டுக்கொடுக்கத் தயாரில்லை. இவ்வாறு நான் கூறுவது சிலருக்கு மிகுந்த கோபத்தை உண்டாக்கக்கூடும்; ஆனால், இதுவே நான். இங்கே, எனக்கு முன் எத்தனையோ பேர் என்னைப் போல எங்கள் சமூகத்தில் வாழ விரும்பியிருக்கலாம். ஏன் சிலவேளை வாழ்ந்துமிருக்கலாம்.

‘பிரிய கலீஸ்தினோ, நீ என்மீது வைத்திருக்கும் அக்கறையால்தான் இவ்வளவற்றையும் உனக்குப் பொறுமையுடன் கூறுகின்றேன். எல்லா உண்மைகளும் இச் சமூகத்திற்குத் தொயிவரும் போது என்ன மிதித்துப் போடவே சமூகம் விரும்பும் என்பது நீயறியாததல்ல. ஆனாலும், அவசரப்பட்டு, நான் கூறிய எதையும் பதிவுசெய்துவிடாதே. நாங்கள் ஏற்கெனவே திட்டமிட்டிருந்தபடி வான்கூவரின் ஒதுக்குப்புறமான நகருக்குப் போய் எங்கள் அடையாளங்களைக் களைந்து வாழுத்தொடங்கும் பொழுதுகளில் வேண்டுமானால் மட்டும் எழுது.’

‘உன்னிடமிருக்கும் நம்பிக்கையைப் போல எனக்கு ஜோவிடம் இல்லை. அவன் எங்களை விட மூன்று வயது சிறியவனாக இருக்கலாம். ஆனால், இந்த வயதிலும் பல விடயங்களின் சீரியஸ்தன்மையை விளங்காது விளையாட்டுப்பிள்ளை போலவே இருக்கின்றான். நாங்கள் படித்த மானிடவியலின் முக்கியக் கூறுகள் பற்றி கொஞ்சம் அவனுக்கு விளங்கப்படுத்து. முக்கியமாய் விளிம்புநிலை மனிதர்கள் குறித்து மிகுந்த தெளிவற்றவனாகவே அவன் இருப்பதுபோலத் தோன்றுகின்றது.

நீ என் னிடம் இப்போது கதைகேட்டுக் கொண்டிருப்பதைப்போல எனது முன்னால் துணையான

அவனிடம், கேஜே சில விடயங்களைக் கேட்டறிந்து மூலம் உருபோடு ஸ்ரீவிஷ்ணுவை கொள்வதை - நீ சொல்லி - நானறிவேன். எனது கதை, ஆக்காக்டாவ்யாம் தூண் மானது முன்னாள் துணையின் குரலில்லாது முழுமை பெறாது என்பதை நீங்கள் இருவரும் கூறியதை நான் ஏனால்கூறுவதற்கு எற்றுக்கொள்கின்றேன். ஆனால், என்றோ ஒருநாள் நீங்கள் இருவரும் சேர்ந்து எழுதப்போகும் எனது கதையை 'ஆண்களுக்கான மொழியில்' மட்டும் பதிந்து எனது குரலை ஒடுக்கிவிடுவீர்களோ என்ற அச்சம் எனக்குள் இருக்கிறது. அதுபோலவே, எங்களின் உண்மையான வலிகளும், நெருக்கடிகளும், அகச்சிக்கல்களும் சித்திரிக்கப்படாது எங்களின் கதை ஒருவகையான கேலியுடன் எழுதப்படவும், வாசிக்கப்படவும்கூடும் என்றே நம்புகின்றேன். ஆனால், இவற்றையெல்லாம்விட என்கதை பகிரப்படவேண்டுமென அவாவி நிற்கிறேன். எல்லா அவமதிப்புகளுக்கும் நம்பிக்கையீனங்களுக்கும் அப்பால் நான் எனது தெரிவுகளுடன் வாழ விரும்புகின்றேன் என்பதை வெளிப்படையாகக் கூறவேண்டும். ஏனெனில், எங்கள் சமூகத்தில் என்னைப் போன்ற பலர் தமக்கு விருப்பமான துணைகளுடன் வாழ்வதற்கு இவ்வாறான அகச்சிக்கல்களுக்குள் தத்தளித்துக்கொண்டிருப்பார்கள் என்பதை நான் நன்காரிவேன்.

என்றேனும் ஒருநாள் நீயோ கேஜேயோ, அவனை மீண்டும் சந்தித்தால், சூழலின் கைதியானதால் மட்டுமே நான் அவனைத் திருமணங்கெய்துகொள்ளும் முடிவை எடுக்கவேண்டியதாயிற்று எனச் சொல். அதற்காக நான் உண்மையில் இன்று மிக மனம் வருந்துகின்றேன் என்பதையும், அவனுக்கான எதிர்கால வாழ்வுக்காய் என் பிரார்த்தனைகள் என்றும் இருக்கும் என்பதையும் அவனுக்கு என் சார்பில் தெரியப்படுத்துங்கள்.

குறிப்பு: (கலீஸ்தினோவுடையது) நான் அவனின் கதையைக் கேட்டதால் அவனைப் பற்றியே கூறமுடியும். எல்லா உண்மை களையும் அறிந்தபோது அவனுக்கு திகைப்பாக இருந்தது. இப்படி அரைகுறையான நிலையில் இருவரும் இருப்பதைவிட அவள் அப்படிப் போனது சியான முடிவே என்றான். பிறகு, இடைப்பட்ட வருடங்களில் இலங்கைக்கு போய் ஒரு பெண்ணை மனம்

முடித்திருக்கின்றான். சிலவேளாகளில் கோயில் எங்கையும் போகும்போது சேலையும் தாலியும் கட்டிய தன் துணையை இரசிக்கின்றவர்களின் ஒருவனாய் அவனை நீங்கள் பார்க்கலாம். ஒருமுறை, துஷாவின் தொலைபேசி என்னை எனக்குத் தந்து உதவமுடியுமா எனக் கேட்டதன் பிறகு, தன்னை இனிச் சந்திக்கவோ தொலைபேசியில் அழைக்கவோ வேண்டாமென கடுமையான கோபத்தில் கூறிவிட்டான். அந்த நாள் 2007 கார்த்திகை 09.

(குறிப்புகளாய் எழுதியது 2006, திருத்தி ஒழுங்கமைத்தது 2008 இலையுதிர்க்காலம்)

கூர் 2008

நாடோடிகளின் துயர்செறிந்த பாடல்

10ஆம் இதழ்ப்படைப்பாளிகள்:

தீர்மாவளவன்

செழியன்

தான்யா

பா. அ. ஜயகரன்

பிரதீபா. தி

சேரன்

தானியல் ஜீவா

வீரகேசி மூர்த்தி

குரு அரவிந்தன்

சுமதிருபன்

இராசையா மகிந்தன்

அ. முத்துவிங்கம்

நிருபா

வெங்கட்ரமணன்

ராஃபெல்

டி.செ. தமிழன் (இளங்கோ)

பொன். அருந்தவநாதன்

தேவகாந்தன்

ரதன்

பேரா.செல்வா கனகநாயகம்

கௌசலா

தமியந்தி கிரிதுரன்

இக்டோமியின் போர்வை

சித்கலஜா

‘இக்டோமியின் போர்வை’ என்ற இந்தக் கதையின் ஆசிரியர் சித்கலஜா என்ற அமெரிந்தியப் பெண். 1876இல் பிறந்த இவர் தன் காலத்தில் மிகுக்கிரமான பூர்வீகக் குடிகளின் அழிப்பை நிதர்சனத்தில் கண்டவர். நன்கு கல்விகற்று திருமணமான பின்னரும் அமெரிந்தியரின் இருப்புக்காக உழைத்தவர். அவர்களின் உரிமைகளை ஆலோசனைகள், செயற்பாடுகள் வழி வென்றெடுக்க உதவியவர். பல்வேறு ஆளுமைகளும் திறன்களும் கொண்ட சித்கலஜாவின் பெயர் பூர்வீக இந்தியக் குடிகளின் வரலாற்றில் மறக்கப்படமுடியாதது. இலக்கியவகையிலும் அவரதுமுயற்சி பிரம்மாண்டமானது. அமெரிந்திய பல்வேறு இனக்குடிகளின்

தன்னுடைய கூம்புவடிவக் கூடாரத்தில் தன்னந்தனியாக அமர்ந்திருந்தான் இக்டோமி. கதிரவன் நிலத்தின் மேற்கு விளிம்பிலிருந்து கையகலத்தில் இருந்தது.

“எத்தனை மோசமான, மிக மிக மோசமான பழுப்பு ஒநாய்கள் அவை! என்னுடைய கொழுகொழு வாத்துகள் எல்லாவற்றையும் அவை தின்றுதீர்த்துவிட்டன”, என்று தன்னுடைய உடலை முன்னும் பின்னும் அசைத்தவாரே முனுமுனுத்துக் கொண்டான் அவன்.

அந்த பெரும்பசி கொண்ட ஒநாய்கள் குறித்து அவன் கொண்டிருந்த அந்தத் தீய நினைவைத் தன்னோடு இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்ததுபோல் காட்சியளித்தான். ஒருவழியாக தன்னுடைய உடலை முன்னும் பின்னும் அசைப்பதை நிறுத்திக்கொண்டு ஒரு கல் உருவம்போல் ஆடாமல் இறுகியபடி அப்படியே அமர்ந்திருந்தான்.

ஹோ! நான் அந்தப் பெரும்பாட்டனார் இனியனிடம் சென்று உணவுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்யப்போகிறேன்!, என்று கூவினான்.

உடனே, விரைவாகத் தன்னுடைய கூடாரத்திலிருந்து வெளியே வந்து, தன்னுடைய தோளைச் சுற்றி தன்னுடைய போர்வையை இறுகப் போர்த்திக்கொண்டு ஒரு குன்றின்புறம் இருந்த ஒரு பிரம்மாண்டமான பாறைக்கு அருகே சென்றான்.

பாதி மடங் கித் தவழ் ந்த விதத் திலும் பாதி வேகமெடுத்தோடுவதாகவும் இருக்கும்படியான எட்டுகளில் விரைந்துசென்றவன் இனியனின் எதிரில் கைகளை நீட்டிவிரித் து நெடுஞ் சாண் கிடையாக விழுந்து வழங்கினான்.

“தெய்வப்பாட்டனாரே! என்மேல் இரக்கம் காட்டு. நான் மிகவும் பசியாயிருக்கிறேன். அரும்பெரும் பாட்டனாரே, எனக்கு உண்பதற்கு இறைச்சி தருவாயாக”, என்று

மத்தியிலும்
 வழக்கத்திலிருந்த பல
 கதைகளை, மறுவாசிப்பு
 மீளுருவாக்கம் போன்ற
 பாணிகளின் மூலம்
 இலக்கியத்தில் நிலைபெறச்
 செய்த பெருமை
 இவருக்குரியது.
 வெள்ளையினத்தவரினது
 பாணியிலான கதைகள்
 எம்மதில்லை, அவற்றுக்கு
 மாற்றானவையே நான்
 கைக்கொண்டுள்ள
 பாணியென வெளிப்
 படையாகவே கூறுகிறார்
 சித்கலஜா.

**அந்த பெரும்பசி
 கொண்ட ஒநாய்கள்
 குறித்து அவன்
 கொண்டிருந்த அந்தக்
 தீய நினைவைத்
 தன்னோடு இறுக்கிப்
 பிடித்துக்கொண்டிருந்துபோல்
 காட்சியளித்தான்.**

**அந்த எல்லாம் வல்ல,
 மரங்களையும்,
 புற்களையும்
 உருவாக்குகின்ற
 மகத்தான்
 தேவாத்மாவால்
 பலவிதமாய்
 பிரார்த்திக்கின்ற
 குரல்களனத்தையும்
 கேட்க முடியும்.**

பெருங்குரலெடுத்து இறைஞ்சினான். அந்த நேரமெல்லாம் அந்த கற்பாறைத் தெய்வத்தின் முகத்தை வருடித் தடவிக்கொடுத்தபடியே இருந்தான் அவன்.

அந்த எல்லாம் வல்ல, மரங்களையும், புற்களையும் உருவாக்குகின்ற மகத்தான் தேவாத்மாவால் பலவிதமாய் பிரார்த்திக்கின்ற குரல்களனத்தையும் கேட்க முடியும். எல்லாம் வல்ல இனியனின், அந்த பிரம்மாண்டமான கற்பாறை தங்கள் பிரார்த்தனைகளைச் செவிமடுக்க வேண்டும் என்பதே மக்கள் மிக அதிகம் நாடும் விஷயமாக இருந்தது. ஆம், அவர் அரும்பெரும் பாட்டனார் தான். ஏனென்றால், அவர் பன்னெடுங்காலமாக, பலப்பல பருவங்களாக அந்தக் குன்றின் புறம் அமர்ந்துகொண்டிருக்கிறார். சமதளப் புல்வெளி முதலில் பனிவெண்மையில் போர்வை போர்த்திக்கொண்டிருப்பதையும், பின் அதை மாற்றி ஓளிரும் பச்சைவண்ணத்தில் உடை உடுத்திக்கொள்வதையும் அவர் ஆயிரம் தடவைக்குமேல் பார்த்தாகிவிட்டது.

என்னிறந்த நிலவுகளால் இன்னமும் பாதிக்கப் படாதவராய் அவர் அந்த என்றுமான குன்றின்மேல், இந்தியப் படைவீரர்களின் பிரார்த்தனைகளைக் கேட்வாறு இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்தார். அந்த மாய அம்புகள்குபிடிக்கப்படுவதற்கு முன்னால் அவர் அங்கு அமர்ந்துகொண்டிருந்தார்.

இப்பொழுது, அந்த அரும்பெரும் பாட்டனானின் எதிரில் இக்டோமி கண் ணோர் விட்டபடி பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் மேற்கிலிருந்த ஆகாயம் சுடரும் முகமாய் செக்கச்சிவந்து காணப்பட்டது. இந்த அந்நியச்சுரியன் அந்த பெரிய பழுப்புப்பாறைக் கல்லின் மீதும் அதனருகில் இருந்த அந்த ஒற்றை உருவத்தின் மீதும் மிருதுவான ஓளியைப் பொழிந்தது. அது அந்த பெரும்பாட்டனார் மீதும் அந்த அமைதியற்று உழலும் குழந்தைக்கும் அந்த தேவாத்மா தரும் புன்னகை.

அவனுடைய பிரார்த்தனை கேட்கப்பட்டுவிட்டது. இக்டோமிக்கு அது தெரியும். “என்னருமைப் பாட்டனாரே, இதோ, என் காணிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

அந்தப் புதரடர்ந்த
 பகுதிக்குள் சில அடி
 தூரம் சென்ற
 வடனேயே அவனுக்கு
 முன்பாக சற்று
 முன்னர்தான்
 அடிபட்டிருந்த ஒரு
 மான் விழுந்து
 கிடந்தது!

தீழுடுவதற்காக
 இரண்டு கற்களை
 ஒன்றோடொன்று
 வேகமாக அவன்
 உரசிக் கொண்டிருந்த
 போது மேற்கிலிருந்த
 சூரியன் நில
 விளிம்பிற்குக் கீழே
 ஆகாயத்திலிருந்து
 விழுந்துவிட்டது.

என்னிடம் இருப்பதெல்லாம் இது மட்டுமே”, என்று சொல்லியவாரே தன்னுடைய பாதி-நெந்த போர்வையை இனியனின் சில்லிட்ட தோள்களைச் சுற்றிப் பாதிசுற்றிப் படாச் செய்தான் இக்டோமி பின், அந்திவானத்தின் புன்னகையில் மகிழ்ச்சியடைந்தவனாய் ஒரு அடர்ந்த காட்டுப் பகுதிக் குள் இட்டுச் செல் லும் கால் தட வழியொன்றைப் பின்பற்றிச் செல்ல ஆரம்பித்தான். அந்தப் புதரடர்ந்த பகுதிக்குள் சில அடி தூரம் சென்ற வடனேயே அவனுக்கு முன்பாக சற்றுமுன்னர்தான் அடிபட்டிருந்த ஒரு மான் விழுந்துகிடந்தது!

“மேற்கின் செக்காவானத்திலிருந்து கிடைத்த பதில் இதோ”! என்று ஆச்சரியத்தோடு கூவியவாரே விண்ணை நோக்கிக் கரங்களை உயர்த்தி இனியனுக்கு நன்றி தெரிவித்தான் இக்டோமி.

தன்னுடைய இடுப்புப்பட்டையிலிருந்து ஒரு நீண்ட சன்னமான ரம்பம் போன்ற வெட்டுக்கத்தியை எடுத்து அதைக் கொண்டு ருசிமிக்க பெரிய இறைச்சித் துண்டங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வெட்டிக்கொண்டான் அவன். பின், சில நாணற்கழிகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு தன்னிடமிருந்த ஒரு மரச்சுள்ளிக் குவியலைச் சற்றி அவற்றை நட்டுவைத்தான். இந்தச் சுள்ளிகளில் தீழுட்டி மான் இறைச்சியை வாட்டிக்கொள்ளலாம் என்பது அவன் என்னம்.

தீழுடுவதற்காக இரண்டு கற்களை ஒன்றோடொன்று வேகமாக அவன் உரசிக் கொண்டிருந்தபோது மேற்கிலிருந்த சூரியன் நில விளிம்பிற்குக் கீழே ஆகாயத்திலிருந்து விழுந்து விட்டது. எல்லா விடங்களிலும் அஸ்தமன ஒளி பரவியது. இரவின் வெட்டுங் குளிரைத் துணியேதுமற்ற தன்னுடைய கழுத்துப்பகுதியிலும், தோள்களிலும் உணர்ந்தான் இக்டோமி. தனது கத்தியை அங்கிருந்த புற்களில் தேய்த்துத் துடைத்தவன்னம் “ஜயோ” என்று சூளில் நடுங்கினான் அவன். அந்தக் கத்தியை தன்னுடைய இடுப்புப்பட்டையில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த மணிகள் பதிக்கப்பட்டிருந்த உறைக்குள் நுழைத்தவாரே நிமிர்ந்து

இந்த அந்நியச்சூரியன்
அந்த பெரிய
பழுப்புப்பாறைக்
கல்லின் மீதும்
அதனருகில் இருந்த
அந்த ஒற்றை
உருவத்தின் மீதும்
மிருதுவான ஓளியைப்
பொழிந்தது.

எனக்குத்
தேவைப்படுவதுபோல்
அவருக்கு என்
பழைய
போர்வையின்
தேவை அத்தனை
இருக்காது. அதை
அவருக்குக்
காணிக்கையாக்கி
யிருந்திருக்க
வேண்டாம்.

நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். மீண்டும் ஒருமுறை அவனது உடல் குளிரில் நடுங்கியது. “ஐயோ, எத்தனை குளிராயிருக்கிறது. என்னுடைய போர்வை இருந்திருந்தால் எத்தனை நன்றாயிருக்கும்” என்று தனக்குள் முனங்கிக் கொண்டே அந்த காய்ந்த சுள்ளிகளின் மேலாக, அவற்றைச் சுற்றி நடப்பட்ட கழிகளின் மேற்புறமாய் தன் கைகளை நீட்டிப் படரவிட்டவாறு உடலைக் கவிழ்த்துக் கொண்டான். திடுமென எதையோ யோசித்தவனாய் நிமிர்ந்து தனது கைகளைப் பக்கவாட்டில் இறக்கிக்கொண்டான்.

“அந்தப் பெரும்பாட்டனார் நான் உணருவதைப்போல் அத்தனை நடுக்கமுணர மாட்டார். எனக்குத் தேவைப்படுவதுபோல அவருக்கு என் பழைய போர்வையின் தேவை அத்தனை இருக்காது. அதை அவருக்குக் காணிக்கையாக்கியிருந்திருக்க வேண்டாம். ஒ! ஓடிச்சென்று அதைத் திருப்பி யெடுத்துக்கொண்டு வந்துவிடலாம்!”, என்று தன்னுடைய முகவாயை அதே பிரம்மாண்டமான பழுப்புப் பாறையை நோக்கிச் சுட்டியவாரே கூறிக்கொண்டான் இக்டோமி.

கதகதப்பான சூரியவெளி படர்ந்திருந்தபோது இக்டோமிக்கு அந்தப் போர்வை தேவையாக இருக்கவில்லை. எனவே, அதன் இழப்பை அவன் உணரவேண்டியில்லாத சமயத்தில் அந்தப் போர்வையைக் கொடுப்பது அவனுக்கு எளிதாக இருந்தது. ஆனால், அந்த கொடுங்குளிர் இரவுக்காற்று மனதார அவன் தந்த காணிக்கையை, நன்றியுனர்வை உறைந்துபோகச்செய்தது.

எனவே, குன்றின்புறம் வேகமாக ஓடியேறியவாறு, வழியெங்கும் பற்கள் குளிரில் கடுகடுக்க அவன் அந்தப் புனித உருவச்சிலையான இனியனுக்கு அருகில் சென்றான். பாதி சுற்றப்பட்டிருந்த அந்தப் போர்வையின் அடிநுனியைப் பிடித்துச் சொடுக்கியிமுத்தான்.

“என்னுடைய போர்வையை எனக்குத் திருப்பித் தாருங்கள், பெரும்பாட்டனாரே! உங்களுக்கு அது தேவைப்படாது. எனக்குத் தேவைப்படுகிறது!” என்றான். அவன் செய்தது மிகவும் தவறு தான். இருந்தும், இக்டோமி

அந்த மங்கலான
 வெளிச்சத்தில்
 புதர்களின் நடுவே
 இக்டோமி ஒரு
 ஆவிபோல்
 அசைவற்று நின்றான்.
 அவனுடைய
 சள்ளிக்குவியல்
 இன்னும் மூட்டப்
 படவில்லை.
 அவனுடைய கூர்த்த
 கழிகள் அவன்
 விட்டுச்சென்ற
 வண்ணமே, நட்டது
 நட்டபடி, இருந்தன.
 ஆனால், அந்த மான்
 எங்கே?

அவன்
 போர்வையைத் தன்
 தோள்களைச் சுற்றி
 இறுகப் போர்த்தி
 யிருந்தபோதிலும்
 அவனுடைய
 பற்கள்
 முன்பைவிட
 அதிகமாய்
 கிடுகிடுவென்று
 நடுங்கின.

அதைச் செய்தான். ஏனெனில், அவனுடைய பத் திசாலித் தனம் பக்குவப்பட்டது அல்ல. இனியனிடமிருந்து எடுத்துக்கொண்டுவிட்ட தனது போர்வையைத் தன் தோளைச் சுற்றி இறுக்கமாகப் போர்த்தியவாறு அவன் வேகவேகமாகச் சூன்றிலிருந்து இறங்கினான்.

சீக்கிரத்திலேயே அவன் அந்தக் காட்டுப்பகுதியின் விளிம்பிற்கு வந்துவிட்டான். ஒரு இளம் நிலவு, தகதகத்து வளைந்த வில்போல் காணப்பட்டது. தென்மேற்குப்புற அடிவானத்திலிருந்து ஆகாயத்திற்குள்ளாய் சிறிது மேலெழும்பியது.

அந்த மங்கலான வெளிச்சத்தில் புதர்களின் நடுவே இக்டோமி ஒரு ஆவிபோல் அசைவற்று நின்றான். அவனுடைய சள்ளிக்குவியல் இன்னும் மூட்டப் படவில்லை. அவனுடைய கூர்த்த கழிகள் அவன் விட்டுச்சென்ற வண்ணமே, நட்டது நட்டபடி, இருந்தன. ஆனால், அந்த மான் எங்கே? சில கணங்கள் முன்னதாக அவன் தனுடைய கைகளில் இளஞ்சுடாக உணர்ந்த அந்த மான் இறைச்சி எங்கே? அது போயேபோய்விட்டது. அதன் உலர்ந்த விலாவெலும்புகள் மட்டுமே விரியத்திற்கு கல்லறையொன்றிலிருக்கும் பூதத்தின் விரல்கள்போல் அங்கே தரையில் கிடந்தன. இக்டோமிக் கு அதிர்ச்சியாயிருந்தது. உறைந்துநின்றவன் சில கணங்களுக்குப் பின் அந்த வெண்மையான உலர்ந்த எலும்புகளை நோக்கிக் குனிந்து அவற்றில் ஒன்றைக் கையிலெடுத்து அதை உதறினான். அந்த எலும்புகள், அவற்றின் குழிகளுக்குள் தளர்வாய் கிடந்தவை அவன் தொட்டதும் ஒன்றுதிரண்டு சப்தமெழுப்பின. இக்டோமி தன் பிடியைத் தளர்த்தி அதை மீண்டும் தரையில் விழுச்செய்தான். பிரமித்துப்போனவனாய் பாய்ந்து நிமிர்ந்தான். காரணம், அவன் போர்வையைத் தன் தோள்களைச் சுற்றி இறுகப் போர்த்தியிருந்த போதிலும் அவனுடைய பற்கள் முன்பைவிட அதிகமாய் கிடுகிடுவென்று நடுங்கின. அப்பொழுது அவனுடைய மழுங்கிய மூளை எப்படி வேலை செய்தது என்பது

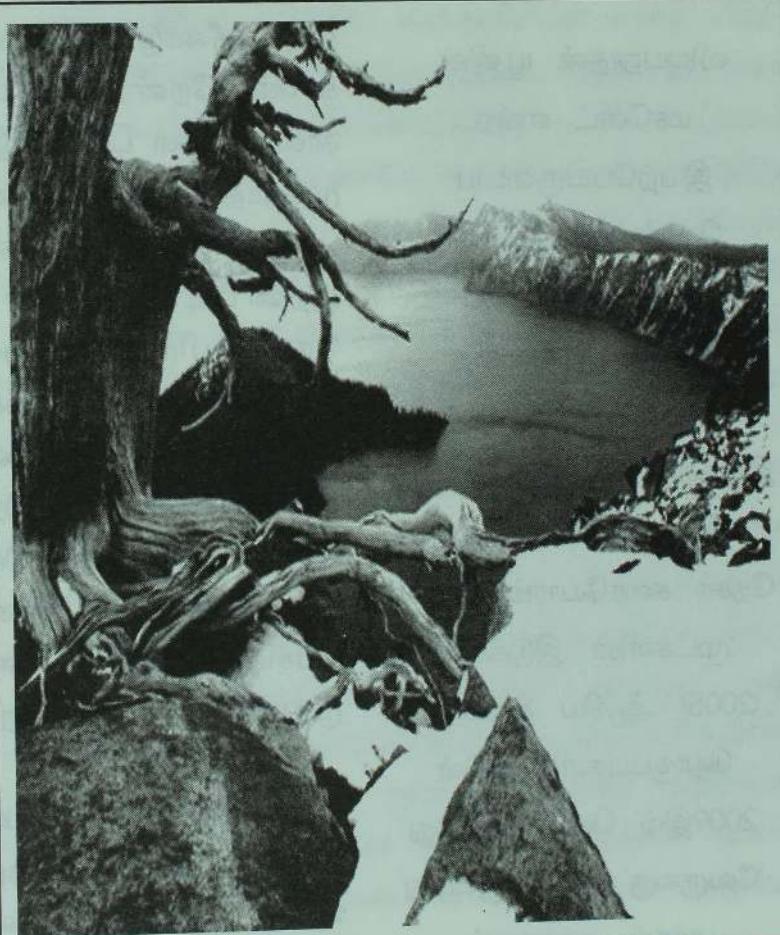

லதாராமகிருஷ்ணன்

ரிஷி என்ற புனைபெயரில் கவிதைகளும், அனாமிகா என்ற புனைபெயரில் சிறுகதைகளும் எழுதிவரும் இவர் லதாராமகிருஷ்ணன் என்ற பெயரில் அ-புனைவுஎழுத்திலும் மொழிபெயர்ப்புக்களிலும் எடுப்படிருக்கிறார். 'என் உனக்கு', 'மற்றும் சிலதிறவாக் கதவுகள்', 'அலைமுகம்' ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகளும், 'நினைப்புக்கும் நடப்புக்கும் நடுவே', 'அநாமிகா சிறுகதைகள்' போன்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன. ஜப்பானிய எழுத்தாளர் யசனாரிகவாப்பட்டாவின் 'மூங்கில் இலைப் படகுகள்' மற்றும் 'தூங்கும் ஆழகிகள் இல்லம்' ஆகியவற்றோடு கர்த்தார் சிங் துக்கல் என்ற பஞ்சாபிய எழுத்தாளரின் சிறுகதைத் தொகுப்பு போன்றவை இவரது மொழிபெயர்ப்புக்களில் முக்கியமானவை.

தெரிந்தால் நீ ஆச்சாயிப்பட்டுப்போவாய், குட்டி வாசகரே! ஏனெனில், இனியனுக்குக் காணிக்கையாகத் தந்த போர்வையைத் திருப்பியெடுத்துக்கொண்டு வந்து விட்டோமே என்று வருத்தப்படுவதற்கு பதிலாக இக்டோமி இவ்வாறு உரக்கக் கூவி அழுதான்: "ஹின் - ஹின் - ஹின்! என் னுடைய போர்வையைத் திருப்பியெடுத்துக்கொண்டு வருவதற்காகக் கிளம்புவதற்கு முன்பாக அந்த மான் இறைச்சியைத் தின்றமுடித்திருந்தால் எத்தனை நன்றாயிருந்திருக்கும்!".

அவனுடைய கண்ணீர் அந்த வாரிவழங் கும் பெரும்பாட்டனார் மனதை இப்போது நெகிழிச் செய்யவில்லை. காரணம், அது தன்னலத்தில் தோய்ந்த கண்ணீர், அத்தகைய கண்ணீருக்கு அந்த உன்னத ஆஸ்மா ஒருபோதும் செவிசாய்ப்பதில்லை.

பள்ளம்

மெலிஞ் சிமுத்தன்

மெலிஞ் சிமுத்தன்

விஜயநாதன் யூஜின்
மசனேட் என்ற
இயற்போயருடைய
மெலிஞ் சிமுத்தனின்
இலக்கிய உலகப்
பிரவேசம் கவிதை
யூடாகவே
இருந்திருக்கிறது. 'சிதையும்
என்னுள்' (2000), 'என்
தேசுக் கரையோரம்' (2003),
'முட்களின் இடுக்கில்'
(2005) ஆகிய கவிதைத்
தொகுப்புகளின் பின்
2009இல் வெளி வந்தது
'வேருலகு' என்ற இவரது
முதல் குறுநாவல்.

அன்பு நண்பர் தேவகாந்தனுக்கு

கூர் இலக்கிய சஞ்சிகைக்கு ஒரு கதை எழுதித்தா
வேண்டும் என்பதே எனது எண்ணம். ஆயினும்... கதை
இருக்கிறது ஆனால், கதைக்குள் என் எழுத்து நிற்க
மறுக்கிறது என்பதே என் பிரச்சினை. கதையை விட்டுத்
தாவும் இந்த மனது எதனை இறைஞ்சுகிறது என்பதை
இன்னமும் நான் கண்டுனரவில்லை.... ஆதலால்
மன்னிக்கவும்.

இப்போது

ஒரு பள்ளம் என்னைச் சுற்றி இருக்கிறது. என்
சுமையில் இறங்கிய என் நிலைப்பட்ட பள்ளம் என்னைச்
சுற்றி நீண்டு நிற்கிறது. இந்தப் பள்ளத்தை நான்
காண்கிறேன், அனுபவிக்கின்றேன்... என்னைக்
காண்பவர்கள் பலரால் இந்தப் பள்ளத்தை கண்டுகொள்ள
முடிவதில்லை. அதன் விசாலத்தையோ அல்லது
ஆழத்தையோ அவதானிக்க முடிவதில்லை. இதோ
குறண்டடியபடி பள்ளத்தின் பிரம்மாண்டத்தை
நோக்கியிருக்கின்றேன். என் நிகழ்கால உலகம்
இப்பள்ளத்தால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. நான் இறந்த
காலத்தின் அனுபவங்களையும், எதிர்காலம் பற்றிய என்
கற்பனைகளையும் தவிர நிகழ்காலத்தைப் பற்றி என்ன
பேச முடியும் என்று நினைக்கிறீர்கள்? இறந்த காலத்தின்
துயரம் தரவாக எனக்குள் மாறுவதற்குள் நான்
பேசிவிடவேண்டும் என்ற எண்ணமேவிட என்னை
முதலில் பேச வைக்கிறது என்று புரிந்துகொள்ளங்கள்.
எனது

நண்பர்கள் இலக்கியம் பேசிக்கொண்டு நகர மையம்
நோக்கிச் செல்வதும், அரசியல் பேசிக்கொண்டு குயின்ஸ்
பார்க் நோக்கிச் செல்வதும் எனக்குக் கேட்கிறது.

அவர்களின் செயல் அபத்தத்தில் முடிவதை திரும்பி வரும் குரல்களை வைத்து அவதானிக்கின்றேன். அவர்கள் எதனைத் தேடி எங்கே அலைகிறார்கள்? அவர்களை நம்பிப் போகும் மனிதக்கூட்டத்தை எங்கே எந்தத் தெருவில் கொண்டு போய் விடுகிறார்கள்? அவர்களின் கைவசம் இப்போ என்ன உள்ளது.

**ஒரு பள்ளம்
என்னைச் சுற்றி
இருக்கிறது. என்
சுமையில் இறங்கிய
என் நிலைப்பட்ட
பள்ளம் என்னைச்
சுற்றி நீண்டு
நிற்கிறது. இந்தப்
பள்ளத்தை நான்
காண்கிறேன்,
அனுபவிக்கின்றேன்...**

தோல்விதான்

.....தோல்வி ஓன்றே கைவசம் இருக்கிறது. எப்படித் தோற்றோம்? என்பது கூட கற்பனையாகவே நம் கைவசம் இருக்கிறது..... தம் பின்னைகளின் தியாகங்கள் வீணாகி விடுமே என்ற எண்ணத்தில் பலர் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இன்னும் சிலரோ தம் வியாபாரம் நிறைவடைந்துவிடுமே என்ற காரணத்தால்..... துரோகிகளை நம்பியிருந்தவர்கள் அவர்களை நியாயப்படுத்துகிறார்கள். இன்னும் சிலர் மண்குதிரைகளை நம்பி அரசியல் ஆற்றில் இறங்குகிறார்கள்....

புலி எதிர்ப்பு வாதிகள் தீர்க்கதாசிகள் என்று பீற்றிக் கொள்கிறார்கள், பின்னவீனத்துவத்திடம் 'கட்டுடைப்பு' என்ற சொல்லை வாங்கி 'ஏக்சோட்டுக்கு' பலர் கட்டுகளை உடைக்கிறார்கள். பின்னாலே வக்கிரங்களை வதைத்துக் கொண்டு கட்டுடைப்பு என்ற பெயரில் எதிர்ப்புணர்வுகள் வெளிப்படுகின்றன... இன்னும் சிலருக்கு சிந்திக்க நேரமில்லை. நண்பர்களின் கருத்தை தம் கருத்தாகச் செருக்கிவிடுகிறார்கள், பாருங்கள், துயருறும் தம் இனத்துக்கு எதையாவது செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு அலையும் மக்களை.. அவர்களை நோக்கிப் படையெடுக்கும் வியாபாரிகளை, விற்பனை இயந்திரங்களாக மனிதர்களை உருவாக்கும் நிறுவனங்களை, உறவுகளுக்கு எதையாவது செய்யவேண்டுமென்றால் நீங்கள் வசதியாக வரவேண்டும். அதற்கு எமது நிறுவனத்தில் இணையவேண்டும் என்ற விளம்பரங்களை, பிறக்கும்போதே நாம் பாவியாகப் பிறந்தோம் என்று, பாவச் சுமைக்கான குற்ற உணர்வுகளை நம்மில் விதைத்த சபைகள் பல 'இதோ உலகம் அழியப்

பிறக்கும்போதே நாம் பாவியாகப்

பிறந்தோம் என்று,
பாவச் சமைக்கான
குற்ற உணர்வுகளை
நம்மில் விடைத்த
சபைகள் பல 'இதோ
உலகம் அழியப்
போகிறதே' என்று
எழுப்பும் குரல்களை,
'ஓ காலமே இந்தப்
பெரும் துயரை
எப்படிக் கடந்து
போவோம்?'

போகிறதே' என்று எழுப்பும் குரல்களை, 'ஓ காலமே இந்தப் பெரும் துயரை எப்படிக் கடந்து போவோம்?

நான்

அவர்களுடன்தான் முன்னரொல்லாம் பேசித் திரிந்தேன். பேசிப் பேசித் தேய்ந்த சொற்களால் பேசிக்கொண்டோம். திரும்பத் திரும்ப ஒரே விஷயத்தை பேசிக்கொண்டோம்... நம்மில் பலருக்குள் ஒரு வித 'விசயப்பழு' ஏறி அமர்ந்து கொண்டது நான் விலகி நடந்தேன் என்னைப் பயித்தியம் என்று சொல்லுமாவுக்கு பலரிடமிருந்து வித்தியாசப் பட்டேன்... அக்காலத்தில் பெரும்பாலான நாட்களை நான் தனிமையிலே கடக்கவேண்டியிருந்தது.

இப்படித்தான்

ஒரு நாள் 'குயின்ஸ் பார்க்' முன்பிருந்த வெளியைப் பார்த்துபடி நான் மாணங்கியின் வரவுக்குக் காத்திருந்தேன். பச்சபைப்பல்வெளியும் அருகுப்பறத்தில் மஞ்சள் நிறப் பூக்களும் அதன் பின்னனியில் உயர்ந்த கண்ணாடிக் கட்டடங்களுமாக அந்தக் காட்சி என் முன்னே விரிந்து கிடந்தது. நான் காட்சியை கண்டுகொண்டிருந்தேன். கானுதல் என்ற செயலில் பதிவேற்றமொன்று எனக்குள் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. என் முன்னே சில மனிதர்கள் கடந்துபோயினர், அவர்கள் என்னையொரு காட்சி யாகத்தன்னும் காணவில்லை... அல்லது, அவர்களின் காட்சிக்குள் நான் பொருந்தவில்லை. அவர்களில் சிலர் மற்றவர்களுக்குக் கதைகள் சொல்லிக்கொண்டு போனார்கள். அவர்களின் கதைகள் எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஆளுக்காள் கதைகளை கையில் எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். அவர்களின் கதைகளுக்குள் நான் இருப்பதற்கான சாத்தியங்களும் இல்லைதான்... ஆனால், நான் இருக்கிறேன், கதைக்குள்ளும், காட்சிக்குள்ளும் கதை சொல்லியாகவும் நான் இருக்கிறேன்... என் கண்கள் திறந்து கிடக்கின்றன.... இவர்கள் என்னை கண்டும் காணாதது போல் சென்றது எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது உதாசீனங்களுக்குள் இருந்து இவர்கள் என்னைக் குறைந்த பட்சமாவது காணவேண்டும். இவர்களின் காட்சிக்குள், கதைக்குள் கருத்துக்கள் எல்லாவற்றுக்குள்ளும். ஏனெனில், நான் இருக்கிறேன். உலகத்தின் எல்லாத் துண்டு

**கதைகளை சொல்லித்
திரிபவர்கள் ஒன்றை
புரிந்து கொள்ள
வேண்டும்.**

**சொல்வதற்கான மொழி
பற்றி அவர்களுக்குள்
என்ன புரிதல்
இருக்கிறது? ஒலியை,
ஒளியை அசைக்காமல்
அவர்களால்
மொழியைக்
கண்டடைய முடியுமா?**

களிலுமிருந்தும் இவர்கள் உதாசீனங்களை விலக்க வேண்டும். எதையும் கண்டுகொள்ளாத தன்மையை கைவிடவேண்டும். எது எப்படியோ. அவர்களின் முன்னால் இருக்கும் என்னை அவர்கள் பார்த்தாக வேண்டும். என் முன்னே கதை சொல்லிக்கொண்டு நடந்தவர்களின் முன்னால் ஓடிச்சென்று என்னைப் பாருங்கள், என் முகத்தைப் பாருங்கள். நான் இருக்கிறேன் என்று அவர்களுக்குச் சொன்னேன்... அவர்கள் என்னைப் பார்த்தார்கள், திடுக்குற்றார்கள், பயந்தார்கள், பயித்தியம் என்று முகம் சுழித்தார்கள்... பின்னர் நான் வந்து குந்தினேன் மிக இலகவாகவே தமக்குப் புரியாத பக்கங்களை பயித்தியக்காரத்தனங்களுக்குள் போட்டு விடுகிறார்கள். இவர்களுக்குள் வரும் திடுக்கிடல்கள் எங்கிருந்து வருகிறது? மரண பயமே இதன் பின்னணியாக இருக்கலாம்.

கதைகளை சொல்லித் திரிபவர்கள் ஒன்றை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சொல்வதற்கான மொழி பற்றி அவர்களுக்குள் என்ன புரிதல் இருக்கிறது? ஒலியை, ஒளியை அசைக்காமல் அவர்களால் மொழியைக் கண்டடைய முடியுமா? அவர்களின் காட்சியில் ஒரு அசைவு சலனம் ஏற்பட்டதே அதை அவர்கள் கண்டுகொள்ளவில்லையே ‘அசைவு’ அதுதானே மொழியின் மூலகுணம். அவர்களும் அசைந்துகொண்டு தான் இருக்கிறார்கள் இருக்க நேரமின்றி அசைதல்பற்றிய பிரக்ஞையெற்று... இதோ இந்தக் குயின்ஸ் பாக் திடலில் தான் ‘வீ வோன்ட் தமிழீழம்’ என்று ஒரு மனிதக் கும்பல் குரல் எழுப்பியதே, எந்த அரசியல் அசைவும் ஏற்படவில்லையே.....

அப்போது நான் அங்கே இருந்தேன்.

என் கட்டுப்பாட்டில் இயங்காத உலகமொன்றை என் கண்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன, என் மனமோ அவற்றைப் பதிவு செய்தபடி இருந்தது.. கட்டுப்பாடற் கூரு வெளியுலகம். என் உள்ளேயும் பதிவாகும் நிகழ்ச்சியொன்றும் நடந்தபடி இருக்க உள்ளும் வெளியும் என் கட்டுப்பாட்டில் இல்லை என்ற எண்ணம் தோன்றிக் கணத்தது... நானோ விழிம்பில் நின்றேன்/ அன்னியப்

பட்டுப்போனேன்... உன்மையில் நான் உழைக்கின்றேன், வரி செலுத்துகிறேன், வாக்கு வழங்குகிறேன், சிந்திக்கிறேன், இயங்குகின்றேன்... எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, மஹா சக்தியாக நான் வாழுக்கை நடத்துகின்றேன்... உலகம் என்னைப் பார்க்கவேண்டும். இதோ இன்னொரு மஹா அலைக்சாண்டருக்கான மனநிலை எனக்குள் உருவாகியிருக்கின்றது என்று முனுமுனுத்தப்படி இருந்தேன். என் அன்னியத்தை நான் உணர்ந்தேன் பின் தான் இந்தப் பள்ளம் என்னைச் சுற்றிப் பணிந்துகொண்டது.

அன்னியப்பட்ட நிலை ஒன்றிலிருந்து முழு உலகையும் ஆட்கொள்ளும்நிலை ஒன்றைத் தேடி நெடுங்கோடொன்றில் தாவியது மனது..... ஒரு குட்டி அலைக்சாண்டர் எழுத்துக்கு திரையின் பிடரிபற்றிப் பாய எத்தனித்தப்படி இருந்தான். எங்கே எனது குதிரை? என்று தேடினேன் வெறுப்போடு. சனங்களைப் பார்த்து உரத்த குரலில் சொன்னேன். நான் செயல்கள் எல்லாமே அபத்தத்தில் முடிவதை காண்கிறேன் செயலற்று இருப்பதை விரும்புகிறேன் அபத்தங்களை உணர்ந்த வனின் இயக்கம் எங்கே போகின்றது என்று பாருங்கள்.... என்னை சோம்பேறி என்று நினைத்துவிடாதீர்கள்... நான் இருப்பதை உணர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன் யாரும் என்னை அவதானிப்பதாக இல்லை.... மிகுந்த மனச் சோர்வுடன் நான் இருந்தபோதுதான் என் கதைகளின் நாயகர் மாணவ்கியும் அங்கு வந்தார். மிகவும் களைத்திருந்தார். வந்ததும் என் முகத்தைப் பார்த்து 'சுயமாக நான் கொஞ்சம் பேசவேண்டியிருக்கிறது...' 'என்றார்' ம்... சொல்லுங்கள் என்றேன். கனத்த குரலில் அவர் இவ்வாறு பேசினார்.

கேளுங்கள்

கொடுரமான
காலத்தின் கதை
சொல்லியாய்
என்னை ஏவி
விடுகின்றீர்கள்..
நீங்கள் ஒரு நாளும்
என்னை ஓய்ந்திருக்க
விட்டதில்லை.
உங்கள் கதைகளின்
தெருக்களில்
என்னை
அலையவைக்கிறீர்கள்.

நானோ மிகவும்
அந்தரப்பட்ட
மனநிலை
கொண்டவனாகவே
இருக்கிறேன். என்
சக்திக்கு மேலான
பழுவை
சுமந்துசெல்கிறேன்.
என்மீது நீங்கள்
சவப்பெட்டிகளை
ஏற்றி கல்லறைகளைத்
தேடி என்னை
நடக்கவிட்ட நாட்கள்
போதும்.

அல்லது, உங்கள் முகத்தை எனக்குத் தருகிறீர்கள். நாமோ முகங்களை சட்டகைகளைப் போல மாற்றி மாற்றிப் பூண்டு கொள்கிறோம் சில வேளாகளில் நீங்கள் எனது தோழ் மேல் ஏறி அமர்ந்தபடி என்னை ஒரு கழுதையைப்போல நடத்துகின்றீர்கள். மிகச்சரியாகச் சொன்னால், ஒரு கழுதைக்குத்தான் மனித முகத்தைப் போட்டுவைத் திருக்கிறீர்கள். நானோ மிகவும் அந்தரப்பட்ட மனநிலை கொண்டவனாகவே இருக்கிறேன். என் சக்திக்கு மேலான பழுவை சுமந்துசெல்கிறேன். என் மீது நீங்கள் சவப்பெட்டிகளை ஏற்றி கல்லறைகளைத் தேடி என்னை நடக்கவிட்ட நாட்கள் போதும். உங்கள் துயரங்கள் எனை அடையாளப் படுத் திய கதைகளின் மீது நான் சலிப்புக்கொண்டவனாக இருக்கிறேன். உங்கள் கதைகளை சுமந்தபடி நான் கல்லறைகளைத் தேடி நடந்தபோது கல்லறைகளில் இருந்த எலும்புகள்கூட என்னை கேவி செய்தபடி இருந்தன. வாழ்க்கைக்கு முன்னால் அவமானம் மிக்கவனாக நானிருந்த நாட்கள் இனி தொலைந்து போகட்டும். நீங்கள் விரும்பியபடியெல்லாம் என்னை மற்றவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறீர்கள். என்னை அறிமுகப்படுத்துவதற்கான சொற்களை மிகுந்த அவதானக்குறைவோடு எடுத்து பாவிக்கிறீர்கள். அல்லது, என்னைப்பற்றி நீங்கள் கணித்துவைத்திருக்கும் உங்கள் கணிப்பிற்கு உருக்கொடுக்கு முயல்கிறீர்கள். நீங்கள் அறிமுகப்படுத்தும் மனிதர்கள் உங்களது 'கணிப்பு உருவாக' என்னைப் பார்க்கின்றனர்.

சிலரோ என்னைக்கண்டு மிரண்டு ஓடுகின்றனர். தயவுசெய்து என்னை ஒருமுகமாய் இருக்கவிடுவங்கள்... பேசி முடித்தவர் எனது பதிலுக்கு காத்திராமல் எழுந்து நடந்தார்.. அவர் போய் மறையும்வரை அவரின் முதுகையே பார்த்தபடி இருந்தேன். என்னை விட்டுச் செல்பவர்களின் முதுகுகள் எனக்கு மிகுந்த துயரத்தைத் தந்துசெல்கின்றன.. என் அந்தரங்கத்தில் யாரோ உதைத்த ஒரு உணர்வுடன் அதே வெளியைப் பார்த்திருந்தேன்... மாணங்கி என்னை விட்டுப் பிரிந்துசெல்வதற்கு மிகவும் பெலவீனமான காரணங்களை சொல்லிப்போகிறார் என்று

வயினி ஸ்வர்தி
உறைப் பிரியங்கு
ஷாகி நூலா
யூபிட்பாதா

மட்டும் எனக்குப் புரிந்திருந்தது.

அவர் நம்பியிருந்த இயக்கம் தோல்வி அடைந்ததை அவரால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அந்தப் போராளிகளின் தியாகங்களையும், அந்தக் தலைவனின் விலைபோகாதத் தனத்தையும் அவர் அருகில் இருந்து பார்த்திருக்கிறார். கடைசி நேரத்தில் மக்களை அவர்கள் துன்புறுத்தினார்கள் என்பதை அவரால் நம்பமுடியவில்லை. அந்தக் தலைவன் இருக்கிறாரா இல்லையா என்பது கூடத்தெரியவில்லை. குறிப்பிட காலத்தில் தமிழரின் நல்லது கெட்டது எல்லாமே அந்த ஒற்றைத் தலைமையில் மையம் கொண்டிருந்தன என்றதை அவரால் மறுக்கமுடியாது. மாணங்கியைப் பொறுத்தவரையில் என் போன்றவர்களின் வாய்ப்பேச்சு அஞ்சசத்துக்கு உதவாதது. அது கண்டாவின் ஒரு விடுமுறை நாளில் தன்னியடித்துவிட்டு உறைப்பாய் கொறிக்கவே உதவும் என்று நினைக்கிறார். அவர் அந்த நிலத்திற்குச் செல்லவேண்டும் அந்த மக்களுடன் பேசவேண்டும் அவர்களின் உணர்வுகளை உள்வாங்க வேண்டும் அவர்களுக்கு என்ன தேவை என்பதை அவர் முடிவெடுக்கவேண்டும். அதுவே எனது விருப்பமும். இதோ இந்தப் பள்ளம் என்னை விஞாங்கியிருக்கிறது. மீண்டும் தனது மன்னுக்குச் சென்று திரும்பும் மாணங்கி வந்து கை தரும் வரை நான் காத்திருக்கிறேன். அதுவரை தன்மை, முன்னிலை பிரக்ஞயைற்று இப்படித்தான் பேசிக்கொள்வேன் போலும். வேறு என்ன தேவகாந்தன். மாணங்கி மீண்டும் வரும்வரை காத்திருக்கிறேன்.

ஒரு நாள் எழுத்துக்கு திரையின் பிடிபற்றி எழுந்து பழுதி கிளப்பி பறந்துவருவான் இந்த இன்னொரு ‘அலெக்சாண்டர்’.

விதி

முதல் பதிப்பு வெளிவந்தபோது
 வாசகம்பரம்பிலும் விமர்சனத்
 தளத்திலும் காத்திரமான
 இடம் பெற்றுக்கொண்ட
 தேவகாந்தனின் இந்நாவல்
 ஓர் அகதியின் கதையைக்
 கூறுவது.

இரண்டாம் பதிப்பு ஏப் 2009
 பக் 304 விலை 150

லங்காபுரம்

ராவண கதையின் மறுவாசிப்பு
 சுமார் மூவாயிரமாண்டும்
 பழையையான லங்காபுரத்தின்
 கதையை நவீன ஆய்வு
 களினதும் புதியசரித்திர
 காலக்கணிப்பிடூகளினதும்
 பின்னணியில் பொருத்தி
 புனைவும் வரலாறுமாக
 முன்னின்றுக்கிறது
 லங்காபுரம் நாவல்
 முதல்பதிப்பு அக்டோபர் 2010
 பக் 232 விலை 120

தேவகாந்தன்

இலக்கு வெளியிடு.

F3-கணேஷ் ராயல்,

2-பஜனை கோவில் தெரு,

புழுதிவாக்கம் சென்னை-91.

மின்னஞ்சல்: ilakkubooks@gmail.com

Ph: 044 22425893/9962156077

வீடு பத்திரிகையை துண்மையில் வாசித்திருக்கிற்களா?

பல புதிய பகுதிகள், தகவல்கள்,

30க்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகள்

புதிய வடிவமைப்பு

416.400.6406

thaiveedu@gmail.com

கன்டா தமிழ் நாடக அரங்கு

கன்டாதமிழ் நாடக அரங்கு பலபல அற்புதமான நாடகங்களை அளித்திருக்கிறது. இவை பற்றிய ஒழுங்கான தகவல்கள் நம்மிடம் இல்லை. இவற்றை ஒரு விவரண ஒழுங்கிலேனும் பதிவாக்கி வைக்க கூர் எடுக்கும் முயற்சியே இந்தப் பக்கம்.

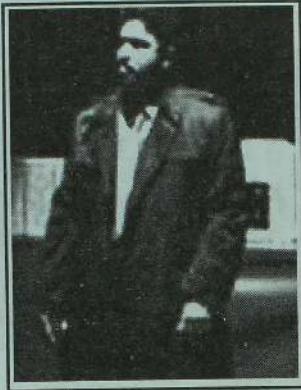
நாடகக் குழுக்களின் வரலாறு, அவை ஆற்றுப்படுத்திய நாடகங்கள், அவை பற்றிய காட்சிப் பதிவுகள் ஏதேனும் இருப்பின் அவைகளின் தொகுப்பு என ஒரு கச்சிதமான பணியை வசதிகளை மீறியேனும் முன்னேடுக்க நாம் சங்கற்பம் கொண்டிருக்கிறோம். அதற்கான ஒத்திகையே கீழேயுள்ள தகவல்களும், படங்களும்.

கூத்துக் கலை குறித்த நமது ஆர்வமும் இதற்குக் குறைவானதில்லை. அதுபற்றிய கட்டுரைகளையும், திவுகளையும் கடந்த இதழ்களில் பதிவாக்கியதுபோல் தொடர்ந்தும் நமது முயற்சிதொடரும்.

தேடகம், மனவேளி, கருமையம், உயிர்ப்பு, கூத்தாடிகள், நாளை நாடக அரங்கப் பட்டறை என பலவேறு குழுக்கள் கன்டா நாடகவெளியில் உலவியிருக்கின்றன. குழுக்களாய் இல்லாத ஊர்ச் சங்கங்களின் நாடக ஆக்கங்களும் கணிசமானவை. **Asylum Theatre Group** வழங்கிய *ëNot by our tearsí* போன்றனவும், நாட்டியக் கலாலாவயத்தின் *ëThe foot print he left behindí* போன்றனவுமான இசைநாடக, நாட்டிய நாடகங்களின் தொகையும் இவற்றுக்குக் குறைந்தவையில்லை. இவை தம் அரசியல், சமூக கருத்து நிலைசார்ந்து இயங்கியிருக்கின்றன. ஆயினும் இவற்றையெல்லாம் கருத்திலெடுக்காமல் ஒட்டுமொத்தமான கன்டாதமிழ் நாடகஅரங்குகள் என்ற ரீதியில், அனைத்துக் குழுக்களினது அளிக்கைகளையும்பற்றி 'கூர்' தன் பதிவுகளைச் செய்யும். சுதர்ஸன் துரையப்பா போன்றமிக்க நவீன நடனத்துறையில் கைவந்தவர்கள் பங்காற்றிய கருமையத்தின் 'மெய் இடிந்தபோது' போன்றதும், இன்னும் வேறு சிலநாடகக் குழுக்களினதும் காட்சிகளையே இங்கேபிரசரிக்க இப்போதைக்கு நம்மால் முடிந்திருக்கிறது. தொடர்ந்த இதழ்களில் ஒருமுழுமையினை அளிக்கக் கூடியவன்னமாக இப்பகுதியை விரிதானதாக ஆக்க முடியுமென மனதார நம்புகிறோம். **ஆர்**

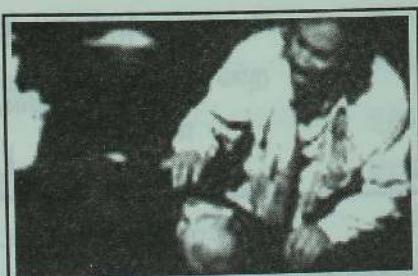
ஞானான்தனின் நெறியாள்கையில்
உருவான மனவெளி கலையாற்றுக்
குழுவின் 'அன்னையிட்ட தீ'

ப.எ. ஜெயகரனின் நெறியாள்கையில்
உருவான நாளைய நாடக அரங்கப்
பட்டறையின் 'எல்லாப் பக்கமும் வாசல்'

ஞானம் வெம்பட்டின் நெறியாள்கையில்
வெளிவந்த கூத்தாடிகளின் 'கருஞ்சூழி'

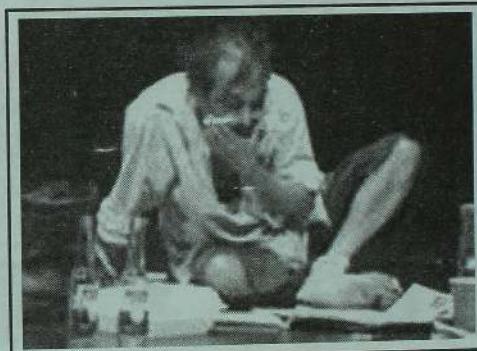
ப.எ.ஜெயகரனின் ஆதாக்கத்தில்
வெளிவந்த நாளை நாடக அரங்கப்
பட்டறையின் 'முதல்வர் வீடு நாய்'

மனவெளி கலையாற்றுக் குழுவினான்
'விட்டு விடுதலையாகி'

சுதார்சன் துரையப்பாவின் கருமைய
நாடகமான 'மெய்யிழந்த போது'

கருமையத்தின் 'மொழிப்பாடு'
நாடகத்தில் செழியன்

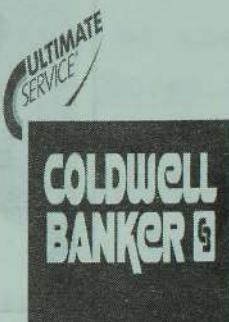
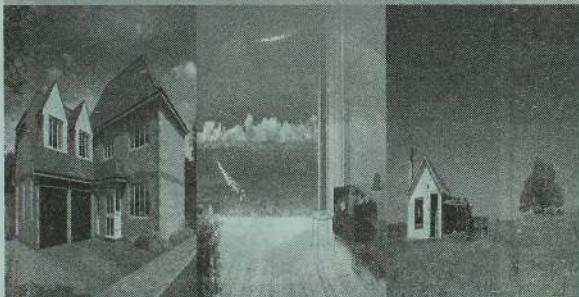
கருமையத்தின் 'மொழிப்பாட்டில் சபேசன்

"All of your Real Estate & Mortgage Needs"

UTHAYAN ALEX SIVASAMBU
BROKER

BSc. (Hons), MBA

Direct: 613-276-(SALE)7253

Email: alex-sivasambu@coldwellbanker.ca

SARAZEN REALTY
1090 Ambelside Drive
Ottawa, Ontario
K2B 8G7

www.sivasamburealty.com

Each office is Independently Owned and Operated.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

பெண் துறவி

டானியல் ஜீவா

டானியல் ஜீவா

டானியல் ஜீவா நாட்டுக் கூத்துமரபில் வளர்ந்தவர். கவிதை, சிறுகதை ஆகிய துறைகளிலும் கிளைபரப்பியவர். இவரது முதல் சிறுகதை தமிழகத்து 'முனகல்' என்ற இலக்கிய இதழில் வெளிவந்தது. கண்டாவில் பல்வேறு இதழ்களில் இணைந்து பணியாற்றிய இவர் 'வாசகர்' என்ற சிற்றிதழின் இணையாசிரியராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். 1997 இல் உதயன் பத்திரிகை நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில்

ஜீவன் மெலிந்துபோயிருந்தான். அவன் பெரிய மொத்தமானவன் என்று சொல்லமுடியாது. அதேவேளை, ஒல்லியானவன் என்றும் சொல்லமுடியாத இடைப்பட்ட நிலையிலிருந்தவன். கடந்த ஒருவாரமாகத் தான் அவனுடைய உடல் என்றுமில்லாதவாறு மிகவும் மெலிந்திருந்தது. கண்களில் துயர் இழைந்து கண்ணம் உள்ளொடுங்கி தோல் வறண்டு கிடந்தது.

ஒரு வேளைச் சாப்பாடு மட்டும் சாப்பிடுவதால் அவனுடைய உடலில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். பசி பட்டினிச்சாவு மலிந்து இருள் கவிந்து கிடக்கும் பூமியிது. அதனால் மற்றவர்கள்போல் இவனையும் சொல்லாணாத் துயர்வந்து கொல்கிறதோ?

ஜீவனின் ஊர் யாழ்ப்பாணக் கரையோரப்பிரதேசத்தை அண்டியிருக்கிறது. இந்திய ராணுவம் இலங்கைக்கு வந்து அமைதியாய் இருந்தகாலத்தில் இவ்வூரில் நடந்த சாதிக் கலவரத்தின் போதே ராணுவம் ஆயுதத்தைமேல் நோக்கிச்சுட்டு தன்னுடைய நடவடிக்கையை முதல் தொடங்கியதாக வரலாற்றில் பதிவாகியிருக்கிறது. ஆனால் யாரும் கொல்லப்படவில்லை.

ஜீவனுக்கு இருபத்தைந்து வயதிருக்கும். ஆனால், வயதை மீறிய உடல் வளர்ச்சி. ஆறாம் வகுப்புவரை மட்டுமே படித்தான். சிறுவயதிலேயே யாழ்ப்பாண நகருக்குள் இருக்கும் வெல்டிங் செய்கிற ஒரு தொழிற் சாலையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தான். அவனுடைய சொந்த முயற்சியால் வேலையை நன்றாகச் செய்யப் பழகினான். முதலாளியும் அவனுடைய திறமையையும் வேலையில் அவன் காட்டுகிற அக்கறையையும் பார்த்து அவனுக்கு நல்ல சம்பளம் கொடுத்தான்.

கடந்த ஒருவாரமாக அவன் யாழ்ப்பாண நகரப் பக்கமாகப் போக மனமற்றிருந்தான். நான்கு நாட்களுக்கு

முதல் பரிசு பெற்றவர்.
 'கூர்' தொகுப்பிதழின்
 துணையாசிரியர் என்பதும்
 குறிப்பிடத்தக்கது.

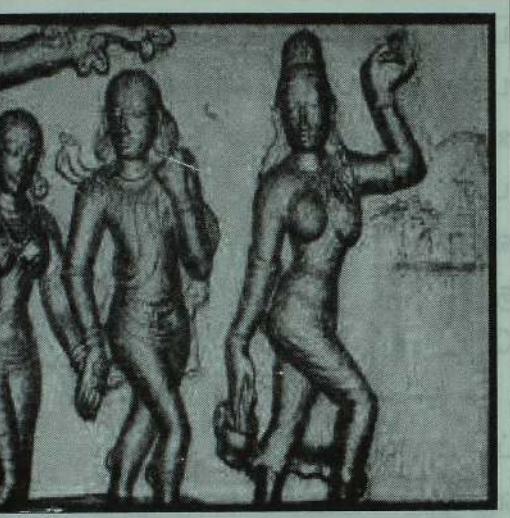
முன்னர்தான் வேலணையில் குடும்பத்தோடு அகதியாய் இருந்துவிட்டு கடல் வழியாக வீடு திரும்பியிருந்தான். இன்னும் யாழ்ப்பானை நகரம் வழமைக்குத் திரும்பவில்லை. கடைகள் பல இன்னும் பூட்டியபடியே கிடந்தன.

வீதியெங்கும் நெடுந்துயரம் வழிந்தோடிய தடம் இன்னும் ஈரமாய். காற்றெங்கும் உயிர் மரணித்து காந்தீயத்தின் அகிம்சை அம்மணமாய்ப் படர்ந்துகிடந்தது. இவ்வளவு நடந்தும் அவன் தன் போக்கில் வாழுப் பழகிவிட்டான். அவனுடைய தகப்பன் இந்திய ராணுவத்தால் ஒட்டுமேடச்சந்தியில் வைத்துச் சுடப்பட்ட பின் னர் அவனுடைய மனநிலை உறைந் து போயிருக்கலாம். அப்படியும் நினைக்கமுடியாது. ஏனென்றால், 83ன் இறுதிப்பகுதியில் இளைஞர்கள், மாணவர்கள் என்று படையெடுத்து இயக்கங்களுக்குச் சென்றபோதும் அவன் எந்த மாறுதலுக்கும் உட்படாமல் தான் வாழ்ந்துவந்தான்.

அவன் ஒரு பெண்ணை மனதளவில் விரும்பித் திரிந்தான். அவள் பெயர் ராணி. ஜெயராணி என்னும் இயற்பெயரைக் கொண்டவளை எல்லோரும் ராணி என்றே அழைப்பார்கள். ராணி உயர்தரம் கலைப்பிரிவில் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே இயக்கத்திற்குப் போய்விட்டாள். இந்திய அமைதிப்படைக்கும், விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இடையில் நடந்த யுத்தம் ஹராவுக்கு முடிவுக்கு வந்தபின் அவள், என்ன காரணமோ தெரியவில்லை, இயக்கத்தை விட்டு வெளியேறி வீட்டிற்கு வந்துவிட்டாள்.

அவள் வீடு திரும்பியபின் மீண்டும் படிப்பைத் தொடங்கினாள். வைமன்றோட்டில் இருக்கும் ஜெயராணி ஆங்கிலமும் விக்கினார் ரிஷீசன் சென்றர் கலைப்பிரிவுக்குரிய பாடங் களையும் படித்துவந்தாள். அண்மையில்தான் விக்கினாவில் பொருளாதாரப் பாடம் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த ஆசிரியரும் யாழ்ப்பானைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தவரும் இனந்தெரியாதவர்களால் கொல்லப் பட்ட கதை ஊரில் இன்னும் ஓய்ந்து போகவில்லை. ராணி ஒவ்வொரு நாளும் ரிஷீசனுக்குப் போகும்போது

ஏக்கமும் வலியும் அவனுக்குள் கிடந்து வதைக்கும். ஆனால், ராணி இந்தப் போர்ச்சுழலைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளாதவன் போலவே இருந்துவந்தாள். தன் உயிரைப் பெரிதாக நினைக்காததோ அல்லது, இத்தனை உயிர்களும் தேவையற்று அழிந்துபோவதைப் பார்த்து மனம் மரணித்து போய்விட்டதோ தெரியவில்லை.... ஆனாலும், அவனுடைய வாழ்க்கையை நினைத்த வுடனேயே இவனுக்கு நெஞ்சு படபடக்கும். எல்லாம் தெரிந்தபோதும் அவள்மீது தீராத காதலும், தவிப்பும் இழைந்திருந்தது. அவனுடைய உணர்வெல்லாம் அவளைச் சுற்றியே ஒடிக்கொண்டிருந்தது. என்ன பிரச்சனை நேர்ந்தாலும் அவள்மீது கொண்ட பற்றை, பாசத்தை எப்படியாவது தெரிவிக்கவேண்டுமென்பதில் குறியாக இருந்தான்.

ராணி அவனுடைய சொந்த ஊரைச் சேர்ந்தவள். சிறு வயதுமுதல் அவனுக்கு அவளைத் தெரியும். அவள்மீது இனம்புரியாத ஈர்ப்பு கடந்த மாதங்களிலிருந்துதான் அவனுக்குள் வளரத் தோடங்கியது. பலசமயம் அவனைக் கலவரப் படுத் தியது. கடல் இழுத் துச் சென் ற உயிர்களைப்போல் அவனுடைய மனம் அதன் போக்கில் இழுத் துச் சென் ற அவனுடைய உயிரின் ஓரத்தில் அவனுடைய நினைப்பைக் குவித்து, அது பனிப் படலமாய் மாறிப்போய்விட்டது.

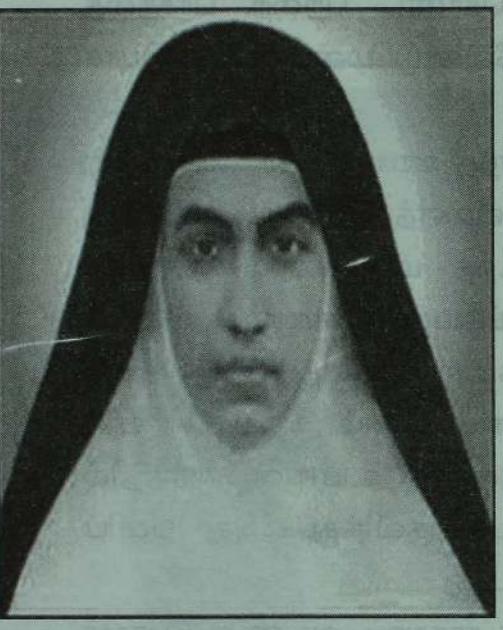
காமக்கெடுவால் முளைத்த காதலாய் அவன் எப்போதும் தன்னை உணர்ந்துகொள்ளவில்லை. சிலவேளை அவனை பார்க்கும்போது தேவமாதாவைப் பார்ப்பதுபோல் அவன் உணர்ந்துகொள்வான். தேவமாதாவின் கால்களுக்குக் கீழ் பாம்புகள் ஏன் சுபிக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறது என்று அவன் முரண்பட்டுச் சிந்திப்பதும் உண்டு.

அவனுடைய உணர்வுதான் எவ்வளவு விசித்திரத மானது.....?

அவனுடைய அனுமதியில்லாமலே அவள்மீது காதல்கொண்டதற்கான காரணமாக அவனுடைய ஆய்வின் முடிவில் அவன் கண்டுபிடித்தது 'சாந்தமான முகபாவளை' தான். அப்படித்தான் அவனுக்கு பல தடவை தோன்றியது.

முத்தும் குறிப்பு நினைவு எல்லா நினைப்புகளுக்கும் மேலாக, அவனுக்குள் கால்டெட் பிள்ளையைப் பியல்பாயிருக்கும் அச்ச சுபாவம் அவளிடம் நெருங்கித் தான் விருப்பத்தைக் கூறுமறுத்தது. அவன் தன்னுடைய நீண்டதை குறிப்பிட்டு விருப்பத்தை அவன்மீது தினிக்கவும் விரும்பவில்லை. மூத்தியப்பாட்டிருந்தால்தான் ஆனால், அவன் தன்னுடைய விருப்பத்தை சொல்ல முன்மியெரிக்கி கூடுப்பிடிப்படுக்கும் அவகாசம் கூடக்கூடக் அவனுக்குள் குத்துமானால் யானாக்கும் யான்ஞரைந்த அவளைப் பற்றிய ஆர்வம் மேலோங்கி மூன்றாவது முத்துப்பாடு அவனுடைய உடல்முழுவதும் பரவி வலித்தது.

பிப்பிளத் திருநால் கூட்டு கும்பாராணி கோயிலுக்கு போவதாலேயே ஜீவனும் ஒவ்வொரு நாளும் தவறாமல் கோயிலுக்குப் போகிறவனாக தன்னை மாற்றிக்கொண்டான். அவன் எப்போது சற்பபிரசாதம் எடுக்க முன்னால் வருவாள் என்று காத்திருந்து அவன் வரும்போது இவனும் எதிர்த்திசைக்கு வந்து சற்பபிரசாதம் எடுப்பான். அவன் கோயிலுக்குப் போவது கடவுள் மீது கொண்ட பற்றினால் அல்ல; அவன் மீது கொண்ட தீராத அன்பினால்தான்.

ஊரில் சில வசதி படைத்த வீடுகளில் இரவில் தொலைக்காட்சி பார்ப்பதற்கு என்றே சிலர் கூடுவார்கள். ராணி எந்த வீட்டிற்குப் போனாலும் அந்த வீட்டிற்கு இவனும் போய்விடுவதை வழக்கமாக்கிக்கொண்டான். ஜீவன் இயல்பில் மௌனப்பேரவழி.

எந்தக் கூட்டத்தில் நின்றாலும் அமைதியாக அது நிற்பதே ஒரு தனியழகு. தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியைப் பார்ப்பவன் போல் பாவனை காட்டிக் கொண்டு அவனுடைய பார்வை முழுவதும் அவள்மேல் படரும். ராணிக்குச் சிறுவயதிலிருந்தே துறவறத்திலேயே மனம் கூடுபாடாய் இருந்தது. கடவுளை தன் தாயைவிட அதிகமாக நேசிப்பவன். ஆண்டவனிடம் அயராது தன் விருப்பத்தை செபத்தின் வழியாகக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தாள். கன்னியாஸ்தீர்யாக வந்து தான் வாழும் சமுகத்திற்குத் தன்னால் முடிந்தவற்றைச் செய்ய வேண்டும்மென்பதே அவளுடைய சிறுவயது முதல் முளைத்த முதல் கனவாய் இருந்துவந்தது இடையில்தான் திடீரென இயக்கத்திற்கு போனாள். ஆனால், அவளால் கூப்புஞ்சூலி சூட்டுப் பை குஞ்சு தொடர்ந்து அங்கு இருக்க முடியவில்லை. தான்

விருப்பத்தை செபத்தின் வழியாகக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தாள். கன்னியாஸ்தீர்யாக வந்து தான் வாழும் சமுகத்திற்குத் தன்னால் முடிந்தவற்றைச் செய்ய வேண்டும்மென்பதே அவளுடைய சிறுவயது முதல் முளைத்த முதல் கனவாய் இருந்துவந்தது இடையில்தான் திடீரென இயக்கத்திற்கு போனாள். ஆனால், அவளால் கூப்புஞ்சூலி சூட்டுப் பை குஞ்சு தொடர்ந்து அங்கு இருக்க முடியவில்லை. தான்

தாயிடம் கூடும்பம் குடும்பம் தாயிடம் போகவேண்டும் என்ற விடயத்தைத் தன் தாயிடம் ஒரு நாள் சொன்னபோது அவள் எந்த மறுப்பும் வாஸ்தவிப்பிடி கூடிக்கொடுத்து தெரிவிக்காமல் சம்மதித்தாள்.

தாயிடமிருந்து மெல்லிய புண் சிரிப்பு அவ்வப்போது முகங்காட்டும். அது மற்றவர்களுக்கு அது ஒரு வச்சுரத் தன்மையை ஏற்படுத்துவதாக அவள் எப்போதும் உணர்ந்ததில்லை. அதுவே அவனுடைய தூக்கத்தை, இயல்பான வாழ்வினையெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குலைத்து இறுதியில் மனச்சிதைவுற்றவன்போல் மாறிப் போனான்.

காலைக் கண்விழிப்பில் யாரோ ஒருவர் துப்பாக்கியோடு வீட்டு வாசலிலோ அல்லது வீதியிலோ நிற்பார்கள். அது எழுதப்படாத விதியாக மாறிப்போய்விட்டது. சுற்றி வளைப்பு, தேடுதல், காணமல்போதல் என்று நித்தம் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. நிம்மதியான வாழ்வென்பது நெடுநாளாகக் காணாமல் போய்விட்டது.

நேற்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு வேலைக்குப் போன ஜீவனை, புண்கால்களோடு கடலில் இறங்கிய மீனவனை மொய்த்துநிற்கும் மீன்குஞ்சுகள் போல் சுற்றி நின்று இந்திய இராணுவத்தினர் அரைமணிநேரத்திற்கு மேல் விசாரணை செய்துவிட்டு விடுவித்தார்கள். அதன்பின், அவனுடைய உடலில் ஒருவித பய உணர்வு அப்பிக்கொண்டது. ஜீவனின் அண்ணன் கண்டாவில் இருக்கிறார். அங்கு அவனோடு இருந்தால் நிம்மதியாக இருப்பான் என்று அவனுடைய தாயார் முடிவெடுத்து அவனிடம் கேட்டபோது அவன் வெளிநாடு போவதை அடியோடு மறுத்துவிட்டான். ஜீவன் வெளிநாடு போக மறுத்ததற்கு ராணியும் ஒரு காரணம். அவனுக்கு ராணியை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதபோதும் ராணுவ விசாரணையின் பின் ஒரு வகையாக குழம்பிப்போனான். உயிருக்கு ஏதும் நடந்திடுமோ என்று மனதிற்குள் பயப்படத்தொடங்கினான்.

அனாலும், எந்த முடிவானாலும் ராணியின் விருப்பத்தை அறிந்தபின் னரே முடிவெடுக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தான். அவள் நாளைக் காலையில் ரிஷைக்குப் போகும் வழியிலேயே வைத்து தன்னுடைய விருப்பத்தைத்

நீதி குறைப்புமிகு முன்னால் விடுதலை தெரிவிக்கவேண்டும் என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். முடிப்பூர் துரை நூலை நூலிலே யாழ்ப்பாண வீதி பிள்ளை பிடிப்பவர்களுக்கு பயந்து வெளுத்து காயப்போட்டுக்கிடந்தது. இப்போதெல்லாம் அவ்வப்போது இப்படிக் கிடப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. நேற்றிரவு மழை பெய்திருக்கவேண்டும். நிலம் ஈரமும் மனமும் போத்திக் கிடந்தது. வீதியின் ஓரங்களில் குடை விரித் து காளான் கள் உறங் கிக் கொண்டிருந்தது. மன்னுளிப்பாம்புகள் மனவில் தார்ரோட்டில் கோடு வரைந்து அடுத்த உயிர்களுக்கு எந்தவித தீங்கும் மனசால் கூட விளைவிக்காமல் தம் போக்கில் மொழிவரைந்த இசையோடு அவைகள் ஊர்ந்துகொண்டிருந்தன. நாவலர் வீதியில் ராணியின் சைக்கிள் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. அவள் சைக்கிளை அதிவேகமாக ஓட்டுவதில்லை போலும்.

 சிலவேளை சைக்கிளைக் கஷ்டப்படுத்தக்கூடாது என்பதற்காகவோ தெரியவில்லை. சைக்கிள் அவ்வளவு மௌனவாக ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது.

வெள்ளைநிறத்தில் ‘ஸ்கேர்ட்டு’ம் கறுப்புக் கலால் பாவாடையும் அவளுக்கு மிகை அலங்காரமற்றவள் போல் தோற்றும்கொண்டிருந்தது. நெஞ்சை மறைத்திருந்த உள்ளாடை கறுப்புக் கலால் இருந்தது. அவள் சைக்கிளை ஓட்டும்போது அவளுடைய பின்னால்களின் அசைவு அழகிய கவிதையொன்றை எழுதிக்கொண்டிருந்தது. அவளுடைய இரண்டு கால்களிலும் முழங்காலிருந்து கீழ்க்கால் வரை நிறைய புண் வந்த காயங்களின் வடு நிறைந்திருந்தது. சின்னவயதில் ‘பொக்குளிப்பான்’ வந்திருக்கலாம். இரண்டு கால்களின் விளிம்பிலும் தோல் வெடிப்புகள் கிடந்தன. அதுபித்தவெடிப்போ.... அல்லது தோல்காய்ந்து வெடித்திருக்கலாம்.

அந்த வெடிப்புகளின் மீது புழுதிப்பார்ந்திருந்தது. கீழ்க்காலிலிருந்து பாவாடையின் விளிம்புவரை ‘பாரை’ மீனின் தோல்மீது படர்ந்திருக்கும் செதில்போல் காத்திருமிகு நிபிளினா முழுநா அவளுடைய கால்கள் இருந்தன.

தங்கம் வெள்ளியென்று எதுவுமே அவள் அனிற் பலுக்குப்படி விழுமா தானால் திருக்கவில்லை. காதில் கூட ஒன்றுமில்லை. ‘பெந்தகோஸ் கூடுத்திருமிகுப்பாரை’ என்று சபையில் இருக்கிற பெண்களைப்போல் இருந்தாள்.

கறுப்புக் கலரை உடம்பெல்லாம் ஆசைப்பட்டுப் பூசியது போல் அவளுடைய நிறம். அவளால் கறுப்புத்தான் எவ்வளவு கச்சிதமாகவும் அழகாகவும் இருக்கிறது! முகத்தில் மட்டும் வசீகரம் வழிந்தோடியது.

அவளைப்பின் தொடர்ந்து ஜீவன் நாவலர்வீதியில் சைக்கிளில் போய்க்கொண்டிருந்தான். ராணியின் சைக்கிளுக்கு பெரிய இடைவெளிவிட்டு அவனுடைய சைக்கிள் போகவில்லை. ஆக, மிஞ்சிப்போனால் கூப்படிடும் தூரத்தில் தான் அவள் போய்க்கொண்டிருந்தாள். ஆட்டோ ஒன்று படுவேகமாக அவளைக் கடந்தபோனது. 'டஸ்டன்' வாகனமொன்று அவள் போய்க்கொண்டிருந்த பாதையின் எதிர்திசையிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்தது. வாகனத்தின் பின்பக்கம் எந்த மறைப்பும் இன்றிக் கிடந்தது. சிலர் கூர்க்காப் படை கட்டுகின்ற தலைப்பாடுடன் ஆயுதம் ஏந்தியபடி நின்றார்கள். சில இளைஞர்கள் சாதாரண உடையுடன் ஆயுதம் தரித்தபடி நின்றார்கள். வாகனம் சீரான வேகத்துடன் அவளைக்கடந்துசென்றது. யார் அந்த வாகனத்தில் போகிறார்கள் என்பதை அவளால் அடையாளம் கண்டுகொள்ளமுடியாமல் இருந்தது. இந்திய இராணுவத்தினர் ஒழுங்காகவும், சீராகவும் வீதியின் இருபுறமும் ஆயுதம் தாங்கியபடிநடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். 'பயந்து பயந்து எத்தனை நாளைக்குத்தான் வாழ்வது' என்று அவளுக்கு தோன்றியது.

அஞ்சனந்தால் சந்தியால் ராணி திரும்ப அவனும் தன்னுடைய சைக்கிளை திருப்பினான். சந்தியின் மூலையில் இரத்தம் வடிந்தபடி வெள்ளைத்துணியால் மூடப்பட்டு கிடந்த இறந்த உடலை யாழ்ப்பாண மருத்துவமனையிலிருந்து வந்த மினிவேன் ஒன்று ஏற்றிக்கொண்டிருந்தது. உடலிலிருந்து வழிந்தோடிய இரத்தம் நிலத்தில் காயந்துகிடந்தது. அவள் உடலைப் பார்த்தவுடன் விக்கித்து போனாள். முகம் கறுத்து முக்குங்கி டிச்சுக்கு, மாலை வாடிப்போனது. ஒருகணம்தான் அந்த மனமாற்றம் அவளுக்கு நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும்.

ஏதோ யோசனை தோன்ற மறுகணமே அதை மறந்தவள்போல் அதைக்கடந்து சென்றாள். மனிதமனம்

குப்பிக் கோட்டையில் பால் தான் எவ்வளவு மாறிக்கொண்டிருக்கிறது.... ஒரு உயிர் ஸ்ரூப்புப்படை ரோட்டை நிறு வீதியில் வெட்டப்பட்டோ சுடப்பட்டோ கிடப்பதைக் குறிக்கும் புதையூடு முடை மிகச் சாதராணமாய் கடந்துபோகிறது.

குப்பாக்கிலில் மா அவன் கிட்ட நெருங்க நெருங்க அவனுடைய உதடும் பிப்பிளையாக ஸ்ரூப்பு குட்டு உள்ளமும் உறைந்தது. நெடுநாள் தூக்கத்தை கலைத்த ஸ்ரீபிளை ஸ்ரூப்பிலிருந்து பிப்பிளை கனவு ஒரு கணம் அவனுக்குள் ஓடிவந்தது. வெட்கம் விடுதலையடைந்து எங்கோ ஓடிமறைந்தது. எப்படியோ அவனுக்கு தெரியம் வந்துவிட்டது.

அவனிடம் கேட்டே ஆகவேணுமென்று மனம் முடிவெடுத்தது. கிட்ட சைக்கிளில் நெருங்கிய ஜீவன் "ராணி" என்று கூப்பிட்டான். கூப்பிட்ட சத்தம் வந்த திசையைப் பார்த்த ராணி தன்னை கூப்பிட்டது ஜீவன் தான் என்று கண்டுகொண்டாள். சடுதியாக சைக்கிளை நிறுத்தி சீட்டிலிருந்து இரண்டு கால்களையும் நிலத்தில் ஊன்றிக்கொண்டு திரும்பிப் பார்க்கவும், ஜீவன் அவன் பக்கம் வரவும் சரியாக இருந்தது.

"என்ன ஜீவன் என்னைக் கூப்பிட்டங்களா....?" என்று கனிவான குரலில் கேட்டாள்.

"ஓம.... ராணி என்று சொல்லிக்கொண்டு அதற்குமேல் வார்த்தை வராமல் சொல்லுறைந்து அங்கலாய்ப்புடன் நின்றான். எதுவுமே பேசாமல் நின்ற ராணியின் முகத்தில் சோகமும் வியப்பும் விரவி இழைந்திருந்தது. இயல்பாக அவளுடைய முகத்தின் தோற்றம் அப்படித்தான் என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவளுடைய விழியிரண்டும் நேர்த்திசையில் நிமிர்ந்து அவனை கவனித்துவிட்டு நிதானம் இழக்காமல், "என்ன ஜீவன் நீங்கதான் கூப்பிட்டுட்டு ஒன்டும் கதைக்காமல் நின்றால் சரியா.... ஏதும் வீட்டில் பிரச்சினையா...?" மெளனித்து நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு "அப்படியொன்றுமில்லை".... எனக்குத்தான்...." வார்த்தை உடைந்துநின்றது.

விர்ராயாய் குடு ஸ்ரூப்பாக விளங்கிவிக விளங்குமாப்போல சொல்லுங்க ஜீவன்,"

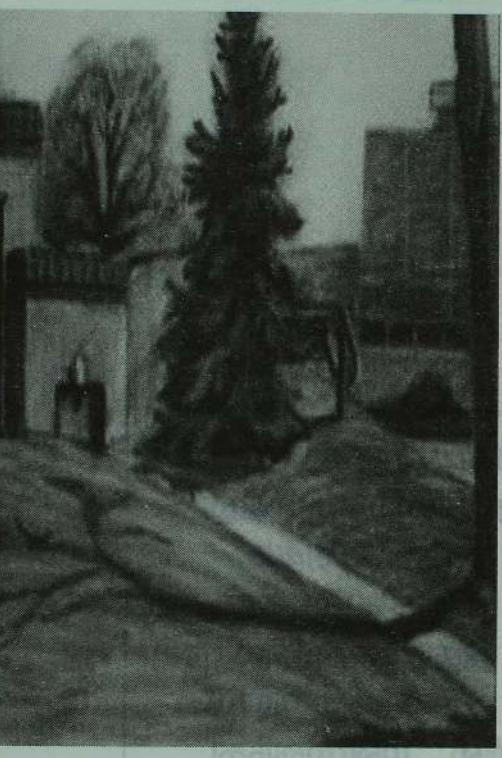
குடு யிருங்கும் இருங்கு விளங்கிக் கேட்கிறாளா அல்லது விளங்காமல்தான் விளங்கிவிக விளங்கு கேட்கிறாள் என்று பிடிகொடுக்காமல் அவன் கேட்டாள்.

“இல்ல கொஞ்ச நாளாக உங்க மீது எனக்கு விருப்பம் வந்திருக்கு. அந்த விருப்பத்தை கணநாளாய் உங்ககிட்ட சொல்லுறவுக்கு நினைத்தனான். ஆனா, உங்களைக் கானும் போது உங்க முகத்தை பார்த்து கேட்கக்கூடிய தெரியம் என்னிடம் இல்லாமப்போய்ச்சு, இப்பகுட எனக்கு இந்தத் தெரியம் எப்படி வந்ததென்றே எனக்குத் தெரியல....”

அவன் அவனிடம் இந்தக்கேள்வியை சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை நிமிர்ந்து பார்த்தவள் நிதானம் இழக்காமல் “ஜீவன் உங்கட உனர்வு புரிகிறது. ஆனா காதல் கல்யாணம் என்கிற விடயத்தில் எனக்கு விருப்பமில்லை. நான் தொடர்ந்து ரிஷுசனுக்கு போறதை நிறுத்திவிட்டு ‘பெண்துறவியாக’ போகப்போகிறேன். நான் அடுத்த கிழமை யேசிஸ்டர் மடத்துக்குப் போறதுக்கு ஏக்கனவே அவர்களோடு கதைத்துவிட்டேன். அதுதான் என்னுடைய நீண்டகாலக் கனவாயிருந்தது. இப்ப நிலமை மோசமாக இருக்கிறது. யாருக்கு என்ன நடக்கும் என்று யாராலும் சொல்ல முடியாது. சிஸ்டர் மடத்திலேயே இருந்துகொண்டு என்னுடைய படிப்பையும் தொடரப் போகிறேன்.” என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள். அவன் வந்துகொண்டிருந்த திசையிலிருந்து எதிர் திசையில் சைக்கிளை ஓட்டினான். அவன் அதை எதிர்பார்த்தவள் போல் ஒன்றும் பேசாமல் தன்னுடைய சைக்கிளை ஓட்டத் தொடங்கினாள்.

அவனுக்குக் கோபம் வந்த மாதிரி தெரியவில்லை. ஆனால், ஏன் வெடுக்கென்டு சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு போனான், என்று தான் அவன் யோசிக்கத் தொடங்கினாள். அவனுக்குள் உட்புகுந்து அவனை ஆட்டிப்படைத்து அவனை சித்திரவதை செய்து கொண்டிருந்த கனவொன்று தானாக வெளியேறிவிட்டதுபோல் அவன் உனர்ந்து கொண்டான். அவன் அப்படி உனர்ந்து தன்னைத் திருப்திப்படுத் துவதற் காகவோ அல்லது, எந்த பிரச்சனையையும் அப்படித்தான் எடுத்துக்கொள்வானோ என்று புரியவில்லை.

அடுத்தநாள் காலையில் ஜீவன் வேலைக்குப் போவதற்காக வீட்டு வாசலை விட்டு சைக்கிளைக் கீழே

இறக்கிக்கொண்டிருக்கும் போது ஜீவனின் நன்பன் முச்சு வாங்க ஓடிவந்தான்.

“என்னடா மச்சான் இவ்வளவு வேகமாக ஓடி வாறாய்.... அப்படி என்னடா நடந்துட்டு....?”

“நடக்கக் கூடாததுதான் நடந்துட்டு”

“அப்படியென்னடா.....?”

“ராணியையெல்லவோ யாரோ விடியப்புறம் பிடிச்சக் கொண்டு போய் விட்டாங்க.... ஊரே செத்தவீடு கொண்டாடுது...?” அவன் சொன்னான்.

ஜீவன் விக்கிதத்துப்போய் உறைந்து நின்றான். கண்களில் நீராடி குதிரையில் காலை நீர் முடியது.

இலங்கை இந்தியா மலேஷியா சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளிலும், மற்றும் இலங்கைத் தமிழர் புலம்பெயர்ந்து வாழும் பல்வேறு மேற்கு ஜூரோப்பிய வடஅமெரிக்க நாடுகளிலும் ஆண்டு தோறும் விற்பனையிலிருக்கும் கணடாத் தமிழ் கலை இலக்கியத்தொகுப்பான் கூர் இதழில் விளம்பரம் செய்வது, அதன் சீரிய கலை இலக்கிய முயற்சிகளோடு கைகோர்த்து நடப்பதுமாகும். கூர் இதழில் மனமுவந்து விளம்பரம் செய்யுங்கள்!

The page is sponsored by

நாட்டியக்கலாலயம்
Natyakalalayam

Founder & Teacher:
Vasantha Daniel
Scarborough, Canada
Phone: 416-281 0602